MINUNI SAU LEGI

Trăiri oculte şi explicaţii parapsihologice

G Van der Zeeuw

Editura EsOTERIA

G. Van der ZEEUW
MINUNI SAU LEGI
TRĂIRI OCULTE ŞI EXPERIENŢE PARAPSIHOLOGICE

Editura **ESOTERIA**

CUPRINS

Capitolul I
PSIHOMETRIE UNIDIMENSIONALĂ…5
Capitolul II
PSIHOMETRIE BIDIMENSIONALĂ…13
Capitolul III
CLARVIZIUNE, TELEPATIE ŞI CLARAUDIŢIE…19
Capitolul IV
VISE UNI ŞI BIDIMENSIONALE…23
Capitolul V
CLARVIZIUNE ŞI CLARAUDIŢIE MATERIALĂ…26
Capitolul VI
CONVORBIRI ŞI ÎNVĂŢĂTURI DATE DE INTELIGENŢE PROVENITE
DIN SFERE DIFERITE…37
Capitolul VII
PSIHOMETRIE TRIDIMENSIONALĂ…55
Capitolul VIII
VISE TRIDIMENSIONALE…63
Capitolul IX
DECORPORĂRI NOCTURNE…69
Capitolul X
DECORPORĂRI CONŞTIENTE ÎN TIMPUL ZILEI…85
Capitolul XI PSIHIATRIE…93
Capitolul XII
STĂRI DE TRANSĂ…104
Capitolul XIII
PSIHOMETRIE TETRADIMENSIONALĂ…108
Capitolul XIV REÎNCARNAREA…115
Capitolul XV
APARIŢII PSIHICE…130

Capitolul XVI
DECORPORĂRI CONŞTIENTE ÎN SPAŢIU…139

Capitolul I
PSIHOMETRIE UNIDIMENSIONALĂ

Ne putem măsura propriul suflet? Pentru a da un răspuns la această întrebare, trebuie să ne formăm întâi o imagine clară a fiinţei umane. Ce este omul, care-i sunt calităţile şi capacităţile din punct de vedere spiritual? Deci: dacă afirm faptul că omul reprezintă în realitate un întreg format din trei subunităţi, nu spun nimic nou. Aceasta deoarece, pe întreaga perioadă a existenţei conştiente a omului pe acest pământ, filosofii, liderii religioşi şi alţii au accentuat existenţa acestor trei subunităţi care formează un om.

Aceste subunităţi sunt:

1. Sufletul
2. Spiritul
3. Corpul material

Sunt conştient că poate mii de cititori nu vor fi de acord cu existenţa „sufletului”. Îi şi aud spunând că fără dovezi existenţa sufletului nu este justificată ştiinţific. Din nefericire, acestor cititori nu le pot oferi suficiente dovezi cuprinse între paginile acestei cărţi.

A dovedi un fapt depinde nu numai de argumente ci şi de predispunerea persoanei de a accepta argumentele drept dovadă. Pentru a da numai un exemplu: când Galilei a dovedit că pământul este rotund, argumentele sale au fost suficiente.

Dovezile sale de atunci sunt aceleaşi cu cele de azi. Totuşi, dovezile sale nu au fost în trecut recunoscute.

Cauza neacceptării dovezilor nu este cea a lipsei argumentelor, ci a diferenţei de caracter a oamenilor care condamnă astfel de dovezi.

De la astfel de cititori nu cer decât încredere faţă de redarea cât mai obiectivă a experienţelor personale. Trăirile pe care le-am avut formează materialul acestei cărţi.

Pentru a nu cere de la cititorul critic prea mult şi dintr-odată, voi descrie pentru început sufletul ca pe „o stare” pe care mai târziu voi încerca s-o definesc.

Cum putem descrie relaţia dintre suflet, spirit şi corpul mate,

nal? O putem descrie astfel: Corpul material este un fel de vehicul în care sufletul se poate manifesta şi trăi anumite experienţe. Sufletul are nevoie de un astfel de vehicul pentru că forma sa de existenţă este prea subtilă pentru alte forme primitive ale materiei întâlnite pe pământ.

Între suflet şi corpul material se află spiritul care reprezintă un fel de mediator între acestea şi care transmite mesaje şi experienţe de la suflet spre corp şi invers. Am putea explica şi altfel: sufletul reprezintă o masă de electricitate de o anumită tensiune, spiritul este transformatorul, iar corpul material este un aparat de radio.

Folosesc intenţionat această comparaţie dorind să arăt că nu toate sufletele sunt identice, fiecare având tensiunea sa. Spiritul poate transmite anumite percepţii ale corpului material spre suflet, deoarece corpul nostru deţine câteva simţuri prin care lumea înconjurătoare poate fi percepută.

Putem vedea, simţi, auzi, mirosi şi gusta. Cum se întâmplă în realitate? Să ne imaginăm că privim o masă, vedem în realitate o masă? Ştiinţa a stabilit faptul că nu vedem masa reală, ci lumina reflectată de masă pe ochii noştri. Dacă este întuneric complet nu mai vedem masa. Realizăm o imagine a mesei, însă nu masa în sine.

În continuare, ştiinţa a constatat că putem vedea un număr limitat de culori; este vorba de paleta celor 7 culori începând de la roşu şi încheind cu violet. Înaintea culorii roşii şi după culoarea violet se mai află şi alte culori care nu pot fi percepute de ochiul uman, de aceea se vorbeşte de radiaţie.

Ultravioletele şi razele infraroşii sunt invizibile pentru noi. Va trebui deci să stabilim faptul că o culoare nu reprezintă doar o culoare, ci şi o radiaţie de o anumită lungime de undă vizibilă sau nu. În ceea ce priveşte auzul, există aceeaşi limitare. Un ton prea înalt sau prea jos nu mai poate fi perceput de om. Ştim că există împrejurul nostru zgomote audibile şi zgomote pe care nu le putem recepţiona.

Au fost descoperite aparate care pot înregistra zgomote de frecvenţe neperceptibile de organul auditiv uman. Ştim că un zgomot este creat printr-o anumită vibraţie a aerului.

În final, putem arunca o privire asupra materiei înconjurătoare, inclusiv asupra omului. Lumea materială este constituită din 92 de elemente diferite, variind de la gaze uşoare şi ajungând la metale grele.

Moleculele diferitelor elemente sunt constituite din atomii elementului. În jurul nucleului circulă electronul, uneori este unul singur alteori sunt mai mulţi. Cel mai greu element este uraniul care are 92 de electroni, şi deoarece electronii şi protonii au o anumită masă, înţelegem de ce un element cu mai mulţi electroni este mai greu faţă de alt element cu mai puţini electroni. Despre structura atomului se mai pot spune multe lucruri dar nu intră în conţinutul acestei cărţi. Este important de ştiut că protonul şi electronul sau electronii sunt încărcaţi cu anumite sarcini electrice care se află şi trebuie să fie într-un anumit echilibru, altfel atomul se disociază.

Şi mai important de reţinut este faptul că întreaga materie este o formă de energie. Ştim de la o bombă atomică ce se întâmplă când materia este transformată în energie explozivă.

Energia devine la rândul ei o radiaţie care se multiplică cu o anumită viteză. Să concluzionăm mai jos cele trei detalii referitoare la percepţia umană:

1. Ceea ce vedem nu este materie, ci lumina reflectată de materie. Îndată ce lumina ajunge la o vibraţie imperceptibilă de noi înşine, vorbim despre radiaţie.

2. Zgomotele pe care le auzim sau nu, sunt dependente de anumite amplitudini oscilatorii, perceptibile sau nu.

3. Şi materia reprezintă de fapt o formă de energie şi lumină, deci fiecare element constituent al unei forme de viaţă are o amplitudine proprie de oscilare.

Ce concluzie reiese de aici? Este posibil ca şi omul să aibă o anumită amplitudine oscilatorie, iar simţurile sale nu pot percepe tot ceea ce se află în jurul său. Unele tonuri nu le auzim, unele culori nu le vedem, unele lucruri nu le putem gusta. De aici şi concluzia: simţurile noastre nu ne spun totul, iar omul trăieşte într-un câmp de radiaţii cu „lungimi de undă” diferite.

Omul poate percepe materia aflată atât în formă primitivă cât şi finisată, materie care de fapt reprezintă cristalizarea unei anumite amplitudini de oscilare a energiei.

Vă întrebaţi probabil, ce legătură au toate acestea cu psihometria unidimensională care defineşte acest capitol? În primul rând, dimensiunea reprezintă o mărime. Trăim într-o lume tridimensională, deci o lume cu trei dimensiuni: lungime, lăţime şi

înălţime.

Un exemplu de lume bidimensională este un pătrat desenat, determinat doar de două dimensiuni.

O linie sau un punct reprezintă exemple ale lumii unidimensionale; o dimensiune este suficientă pentru a defini o linie sau un punct.

Psihometria reprezintă măsurarea psihicului, a sufletului. În această lucrare definesc psihometria unidimensională, ca fiind măsurarea propriului suflet.

Putem întotdeauna compara un om cu un punct, fiecare om este un punct în spaţiul care-l înconjoară.

Dacă realizăm faptul că materia este echivalentă cu energia, întreaga lume putând şi văzută sub forma unui câmp de radiaţii de lungimi de undă diferite, vom înţelege mai bine faptul că spiritul este un fel de staţie de tranzit între suflet şi corpul material.

Forma unor forme de energie, distanţa se va micşora. Prăpastia dintre lumi există, şi ea este mare, în primul rând fiind o diferenţă între lungimile de undă proprii fiecărei lumi.

Înainte de a intra în subiectul acestui capitol trebuie să vă informez asupra modului în care spiritul se manifestă.

Dacă vom conversa cu cineva despre un anumit subiect, ne vom imagina ceea ce persoana de faţă ne spune. Cu alte cuvinte, dacă vorbesc cu dumneavoastră despre „un câine”, atunci vom gândi că ambii ne-am imaginat acelaşi lucru. Într-o anumită măsură este adevărat, de aceea şi conversaţia continuă aparent fără probleme. Ne gândim în cazul de mai sus la un animal cu patru labe, o coadă şi cap. Mai departe imaginaţia fiecăruia este influenţată de propriile experienţe trăite în legătură cu acest animal. Dacă un copil a avut o experienţă tristă, fiind muşcat de câine, denumirea de câine îi va trezi emoţii neplăcute, timp în care cealaltă persoană, care a avut o experienţă deosebită, fiindu-i salvată viaţa de către un câine, va avea sentimente contrare.

Exemplul cu cuvântul „câine” se extinde asupra tuturor subiectelor cu care am venit în contact. Să ne gândim la un nou născut care nu a avut vreo experienţă. Cu timpul ei va acumula experienţe pe care le va stoca în memorie. Mama îi arată copilului caloriferul, spunându-i: „acesta este un calorifer”. Memoria sa înregistrează

simplu acest cuvânt. Iarna copilul observă cum caloriferul se încălzeşte, iar în memoria sa va apărea asocierea calorifer – căldură.

Mai târziu copilul îşi arde puţin mâna la acelaşi calorifer, memoria înregistrând o altă asociere: „ai grijă, te poţi arde!”

Astfel ni se întâmplă în viaţă să avem o sumedenie de experienţe şi asocieri care ne pot ajuta. Cum se întâmplă să alegem asocierea corespunzătoare? Cum se întâmplă că informaţia nu se suprapune sau nu se combină?

Cele mai noi descoperiri ale ştiinţei au dovedit că informaţiile sunt stocate în celulele cerebrale pe cale chimică. Informaţiile direct disponibile se află la suprafaţă, celelalte intră în subconştient din motive emoţionale. Transportul pe cale chimică al informaţiei este o problemă dificilă încă necunoscută definitiv, dar ne putem imagina că fiecare informaţie aduce o modificare minimă în celula cerebrală corespunzătoare, un fel de cod chimic care poate fi chemat în cazul unei situaţii asemănătoare.

Când trăim o stare oarecare, trăim în acelaşi timp şi anumite sentimente. Există o anumită „oscilaţie” a sentimentelor care ne transmite informaţia corespunzătoare acestora.

Fiecare dintre dumneavoastră poate controla aceste procese de gândire şi percepere. Fiecare dintre dumneavoastră se poate linişti în interior, privindu-se în sine însuşi.

Când vă gândiţi la o întâmplare anterioară, nu vă amintiţi numai cuvintele şi faptele, ci şi imaginile pot fi revăzute, asemeni unui film reproiectat pentru spiritul nostru. Chiar şi emoţiile simţite atunci le vom retrăi. Se poate întâmpla să ne îndepărtăm cu gândul spre un amănunt oarecare şi să intrăm în alt film de întâmplări care nu are vreo legătură cu cel iniţial. Acest fapt îl numim „asociere”. „A gândi” înseamnă de fapt a vorbi în noi înşine. Întregul proces de gândire provine de la aceeaşi persoană.

Câteodată se întâmplă şi altfel: dorim să realizăm un lucru şi brusc ceva în interior ne şopteşte: „Nu trebuie să faci asta!”. Ciudat, se pare că noi trăim cu acel „ceva” considerându-l ca fiind altceva în noi înşine.

Avem sentimentul că nu suntem noi înşine. Vocea care ne spune „nu trebuie să faci” nu o considerăm ca fiind personală, ci ca aparţinând altcuiva, unui necunoscut din noi înşine.

Acest necunoscut din noi este sufletul, acea parte nemuritoare a omului, principalul locuitor al corpului nostru material.

Majoritatea persoanelor, acest suflet se lasă auzit atunci când se întâmplă ceva deosebit, care ne poate influenţa viitorul.

De aceea, putem merge cu gândul puţin mai departe, definind sufletul nu ca pe o stare, ci ca pe o stare senzitivă. Sufletul nu este la fel, la fiecare persoană are o tensiune diferită. Tensiunea depinde de cunoaşterea acumulată de sufletul fiecăruia. Nu trebuie decât să privim în jur la oameni pentru a vedea diferenţa.

Dar dacă o persoană are la activ numai fapte demne de condamnat, nu putem afirma că sufletul său este lipsit de cunoaştere. Putem spune către vocea interioară „Nu vreau să ascult, fac ce-mi place mie!”. Procedăm atunci în contradicţie cu propria conştiinţă, iar persoana care se va obişnui cu acest obicei va trăi la o amplitudine de oscilare mai scăzută decât este necesar.

Prin intermediul creierului (care aparţine tot corpului material) său egoist se va conecta la o oscilaţie de amplitudine redusă.

Invers este de asemenea posibil; o persoană îşi poate ascunde adevăratele sentimente, exprimându-se prin vorbe şi fapte frumoase care nu corespund de fapt naturii persoanei sale.

Voi da un exemplu: un om bogat era văzut de cunoştinţele sale ca fiind o persoană onestă, sinceră. În împrejurări extreme, să zicem război, ajunge în lagăr. Pentru prima oară în viaţă face cunoştinţă cu foamea şi mizeria. Fură o bucată de pâine de la prieteni. După război, se întoarce la fosta sa locuinţă, redevenind omul bogat din trecut şi totodată cinstit.

Am putea spune că persoana a fost nevoită să fure din cauza împrejurărilor.

Dar eu sunt liber să întorc situaţia aşa cum doresc. Pot spune: înainte şi după război, persoana părea onestă, deoarece împrejurările i-au oferit această calitate. Însă, în realitate, în străfundul fiinţei sale, nu este onest.

Aceasta deoarece în situaţia în care el ar fi fost stăpân pe sine, nu ar mai fi furat în lagăr.

Numai în situaţii critice omul învaţă să se cunoască pe sine cu adevărat!

Din experienţă personală, pot spune că primul impuls pe care îl

primim în a realiza ceva, redă starea interioară reală. După primul impuls, începem să ne contrazicem cu noi înşine, iar rezultatul este acela că trăim sub, sau peste starea de perceptibilitate.

Am putea compara limitele sufletului cu spectrul luminii. Fiecare suflet are spectrul său caracteristic, minim limitat şi maxim limitat.

Cine se lasă condus de fapte bune, impulsuri şi gânduri afective, se află pe treapta cea mai înaltă a spectrului. Urmarea este aceea că treapta de jos a spectrului nemaifiind folosită, dispare, astfel încât întregul spectru se înalţă.

Treapta cea mai înaltă va ocupa acum o poziţie medie accesibilă, deasupra căreia cele mai înalte trepte ale spectrului noi formate oferă alte posibilităţi de accesibilitate.

Noi, oamenii, trebuie să învăţăm care este starea exactă a sufletului, forma spectrului şi starea noastră de perceptibilitate.

Această parte a autocunoaşterii, o voi numi psihometrie unidimensională.

Putem atinge această stare, privind continuu în noi înşine, şi urmărind primele reacţii care ne parvin. Vecinul dumneavoastră cumpără, spre exemplu, o maşină nouă, şi dumneavoastră îi spuneţi: „Jan, ce maşină frumoasă ai!” însă în adâncul inimii gândiţi: „De unde o fi având ăsta atâţia bani?”

Trebuie să fiţi sinceri şi să recunoaşteţi că ultimul gând urât reflectă imaginea dumneavoastră interioară şi nu frumoasa afirmaţie rostită către vecin.

Dacă această cercetare interioară devine o obişnuinţă, veţi observa cât de des ne ascundem adevăratele noastre gânduri şi sentimente, şi câte lucruri negative scoatem la iveală. Aceasta poate fi o experienţă dureroasă şi plină de dezamăgiri. Foarte mulţi oameni întrerup experienţa. Dar dacă veţi ajunge până la acest punct veţi observa că perseverenţa poate face interesul dumneavoastră personal.

Pentru sufletul omenesc nu există vreo cale de întoarcere. Nu puteţi merge decât înainte spre scopul final. Mai devreme sau mai târziu trebuie să vă schimbaţi caracterul. De ce nu acum? Veţi avea mult de câştigat. Problema se pune astfel: de câtă iubire dispuneţi şi câtă iubire puteţi accepta de la alte persoane?

Este important de ştiut aceste lucruri, pentru că a da iubire

cuiva nu este prea dificil. În cedarea iubirii acţionează şi alte sentimente care ne împiedică să vedem dacă iubirea-i pură sau interesată. Însă acceptarea iubirii de la alte persoane este văzută mai clar.

Încercaţi să vă urmaţi impulsurile, iar dacă acestea nu convin faptelor dumneavoastră, încercaţi să le puneţi în acord.

La încheierea acestui capitol doresc să reamintesc punctele de vedere mai importante:

1. Cel mai important şi nemuritor în fiinţa umană este sufletul. Sufletul este nemuritor însă nedefinibil. Definim sufletul ca fiind o stare senzitivă.

2. Starea senzitivă este echivalentă cu un spectru în acest caz, un spectru al iubirii, având un maxim şi un minim.

3. Sufletul foloseşte corpul material şi în special simţurile prin care se poate dezvolta.

4. Experienţa trăită de suflet în lumea noastră materială este mult mai primitivă faţă de cea în care sufletul există.

5. Materia este o formă de energie şi radiaţie. Putem spune şi altfel: energie cristalizată.

6. Spiritul este un mediator între suflet şi corpul material. În procesul de schimb, diferite părţi ale creierului joacă un rol important, uneori pentru a reţine informaţia, alteori pentru a o transmite de la suflet la corp şi invers.

Spiritul este o materie de structură fină, de aceea simţurile noastre nu-l pot percepe.

7. Primele noastre impulsuri ne indică ceea ce suntem în realitate.

8. Fiecare gând sau amintire se proiectează automat în vorbe sau imagini, de aceea putem face asocieri.

9. Chiar şi noaptea acest proces continuă, formându-se vise asociative, pe care la voi trata mai târziu.

Capitolul II
PSIHOMETRIE BIDIMENSIONALĂ

Psihometrie bidimensională în formă pasivă

Procesele despre care am vorbit în capitolul anterior, le-am

numit psihometrie unidimensională, deoarece totul se petrece într-un punct care este de fapt individul.

V-am arătat de asemenea că în perceperea proceselor suntem dependenţi de percepţiile simţurilor. Prin unidimensional înţeleg că totul se raportează şi acţionează faţă de una şi aceeaşi persoană, având influenţă doar asupra sa.

Psihometria bidimensională provine nu numai din interiorul nostru, chiar dacă întâmplările se desfăşoară în propria noastră conştiinţă. Un exemplu: începeţi să fredonaţi o melodie, iar partenerul vă spune surprins: „Ce coincidenţă, cântecul acesta l-am avut şi eu în gând!”. Astfel de „coincidenţe” apar foarte des, în special între persoanele care se cunosc foarte bine şi între care există încredere şi iubire reciprocă. Coincidenţele nu sunt altceva decât transmisii. Merită să daţi atenţie unor întâmplări asemănătoare. Veţi constata, rămânând în jurul subiectului de mai sus, că începeţi o discuţie cu acelaşi cuvânt pe care partenerul a vrut să-l rostească. Trebuie să tragem unele concluzii din exemplele de mai sus. În exemplul posibil, trebuie să concluzionăm că omul poate fi transmiţător şi receptor, alternativ. Şi deoarece gândul transmiţătorului se transmite la receptorul aflat în altă cameră, rezultă concluzia că gândurile pot străbate diferite distanţe.

Cum ne putem reprezenta acest fapt? Ştim că sunetul se propagă în atmosferă. Fiecare gând reprezintă o vibraţie de o anumită valoare care prin transmitere va fi receptată de o altă persoană. Odată cu vibraţia este receptată şi emoţia care în cazul nostru reprezintă cântecul. Receptarea vibraţiei nu se face prin percepţie senzorială.

Persoana trebuie să fie înzestrată cu darul de a recepta un gând? Se pare că nu, deoarece oricui i s-a întâmplat să recepteze un gând, o dată sau de mai multe ori în viaţă. Din experienţa practică s-a constatat faptul că o persoană poate fi mai senzitivă decât alta şi că această calitate se poate „exersa”. În continuare, s-a mai constatat că nu toate gândurile şi emoţiile transmise de milioane de oameni pot fi receptate de alte persoane. Există anumite limite pe care la voi indica. Mă întorc la exemplul cu cântecul.

Condiţia de transmitere este aceea ca receptorul să cunoască melodia. Cunoaşte doar melodia fără cuvinte, atunci numai melodia îi va apărea în gând. Transmiterea este avantajată când transmiţătorul şi

receptorul sunt într-o relaţie spirituală foarte apropiată.

Receptorul va traduce imediat melodia în limba sa maternă.

O melodie compusă atât în engleză cât şi în olandeză şi transmisă de un englez unui olandez va fi receptată în versiunea olandeză chiar dacă receptorul cunoaşte şi versiunea engleză. Îndată ce începem comunicarea, limba folosită nu are vreo importanţă. Fiecare mesaj primit va fi „tradus" de către receptor în limba sa.

Aceasta poate însemna şi o traducere inexactă în cazul unei transmiteri inconştiente. Spre exemplu un chinez trimite mesajul „lekker eten" (mâncare bună) şi se va gândi la o măcar e tipic chinezească cu orez, carne prăjită etc., în timp ce un olandez care va primi mesajul se va gândi probabil la o friptură cu mazăre şi cartofi prăjiţi.

Dacă olandezul şi chinezul au exersat în transmiterea de idei însoţite de imaginile corespunzătoare, atunci este posibil ca mesajul să fie transmis corect.

Concluzia care reiese este aceea că fiecare noţiune reprezintă o vibraţie de amplitudine proprie, altfel nu s-ar putea transmite între persoane care vorbesc limbi diferite. Din experienţă am constatat că transmiterea unui gând nu cunoaşte limite în spaţiu.

Deci este posibil să primim gândurile unei persoane aflate la o depărtare imensă de noi. Această psihometrie bidimensională ne poate învăţa câteva lecţii, iar întrebărilor corespunzătoare acestui subiect voi încerca să le răspund.

Este posibil să primiţi gânduri din exterior, pe care să le consideraţi ca fiind personale. Când veţi descoperi acest fapt, veţi avea un sentiment ciudat. Am fost obişnuiţi cu ideea că „toate gândurile noastre sunt libere", în timp ce acum observăm că acestea vibrează cu o anumită frecvenţă, putând şi transmise şi recepţionate.

Teama care se naşte este cauzată de nesiguranţa recunoaşterii unui gând personal. Soluţia o veţi primi curând, însă important este de subliniat faptul că gândurile dumneavoastră nu sunt chiar libere.

Trebuie să realizaţi faptul că orice gând negativ poate fi receptat de alte persoane, crescând pericolul în lume. Veţi înţelege acum de ce în Biblie stă scris faptul că un gând negativ este echivalent cu o faptă negativă. Aceasta nu este filosofie, ci o realitate. Vă veţi întreba poate, de ce eu primesc un gând, iar alte mii de persoane nu? Trebuie să fim

fericiţi că se întâmplă astfel, neacceptând toate gândurile şi sentimentele celorlalţi.

În general, explicaţia constă în aceea că noi receptăm doar gândurile care au aceeaşi frecvenţă cu starea noastră de vibraţie.

Dacă într-o zi vă simţiţi depresiv şi nefericit, atunci veţi primi gânduri de aceeaşi natură melancolică. Deoarece propriile gânduri sumbre vor fi de zece mii de ori întărite de gândurile altor oameni care gândesc în acele momente la fel.

Invers, cunoaştem numeroase persoane pline de entuziasm şi bunăvoie şi care nu pot fi readuse în altă stare. Acestea, prin propriile gânduri pozitive, au intrat în rezonanţă cu gândurile pozitive ale altor mii de persoane.

Mai există posibilitatea ca o persoană care în general gândeşte pozitiv, să intre într-un mediu predominant negativ. Mica sa vibraţie pozitivă va fi transformată de o undă mult mai mare negativă. Şi invers, o persoană care de-a lungul anilor a avut o gândire negativă şi vine în contact cu un grup de oameni care gândesc pozitiv, atunci persoana se poate transforma în bine.

Este foarte important să vă stăpâniţi gândurile şi să înlăturaţi gândurile rele. Dacă nu reuşiţi, atunci concentraţi-vă mental asupra altor subiecte, pentru a intra în rezonanţă cu tot ceea ce e pozitiv în lume. Cu cât mai mulţi oameni se concentrează asupra aceleiaşi idei de bine, cu atât va fi mai dificil unui individ să se sustragă acestei idei.

Psihometrie bidimensională în formă activă

Ceea ce v-am prezentat până acum în acest capitol reprezintă transmiterea gândurilor în formă pasivă. V-am arătat cum fiecare gând posedă o anumită frecvenţă de oscilare care poate influenţa în bine sau în rău lumea înconjurătoare. Aţi avut ocazia de a învăţa importanţa gândirii pozitive.

Transmiterea în formă pasivă a gândurilor este cel mai des întâlnită. În această carte voi vorbi foarte mult despre experienţele proprii, deoarece nu obişnuiesc să trag concluzii din lucrările altora.

Un exemplu de influenţare pasivă mi-l amintesc din copilărie.

Când aveam vreo 16 ani, aflându-mă în tramvai, am început să am dureri foarte mari. La o jumătate de oră după ce-am coborât din tramvai, durerile au dispărut. Mai târziu am înţeles că durerile mi-au

fost transmise în gând, de la pasagerii bolnavi. Tramvaiul reprezintă un exemplu foarte bun.

Omul este întotdeauna deschis faţă de informaţia exterioară.

Nu sunt singura persoană care se simte bolnavă într-un mijloc de transport în comun, supraaglomerat. Când am descoperit că o anumită persoană îmi poate transmite dureri, am încercat să înlătur gândurile recepţionate şi să mă concentrez asupra altei persoane, reuşind cu timpul să diferenţiez sentimentele şi durerile diferitelor persoane.

Într-o zi am încercat să mă sincronizez cu gândurile unei femei; a început să mă doară stomacul, să am un sentiment de teamă referitor la un examen, şi să mă gândesc la sora mea care se afla în spital. Prin alte persoane, am auzit mai târziu că femeia în cauză trebuia să se prezinte ziua următoare la spital pentru a fi operată la stomac şi de aceea îi era teamă. Deoarece teama îmi era necunoscută, am făcut asocierea cu un examen pe care-l aveam de dat. Mesajul referitor la spital l-am asociat cu faptul că sora mea se afla în spital.

După cum vedeţi, totul este atât de simplu şi de încurcat în acelaşi timp. Ideile recepţionate se constituie pe baza asociaţiilor şi imaginilor cu care fiecare are de-a face.

Observaţi că, prin intrarea în rezonanţă în mod conştient, se realizează un alt gen de transmitere a informaţiei, primirea acesteia se face în mod activ. Nu vă pot spune precis cum se procedează, însă probabil că eu şi alte persoane avem darul de a ne pune în rezonanţă simţurile cu ale altor indivizi. Pot măsura starea de vibraţie a altor persoane, sincronizându-mă apoi.

Dificultatea constă în aceea că, prin receptare activă, transmiterea gândurilor nu se face literalmente, ci eu personal trebuie să traduc asociaţiile făcute.

Asociaţiilor primite conştient, după recepţionarea ideilor unei alte persoane.

Cât de dificilă este interpretarea veţi vedea dintr-o întâmplare hazlie, dar reală: un doctor s-a prezentat la un psihometrist, iar după ce acesta din urmă a intrat în rezonanţă prin intermediul unei fotografii, a spus către doctor: „Văd 6 sticle de bere. Sunteţi cumva barman?” Doctorul a negat. „Este ciudat”, a spus psihometristul, „văd totuşi 6 sticle de bere, ba nu, staţi puţin, acum berea se schimbă în

rom?” Doctorul a negat din nou şi a afirmat că nu consumă în general alcool. Psihometristul a rămas la ideea sa şi ambii nu înţelegeau ce se întâmplă până când a apărut explicaţia. Doctorul era născut în localitatea Sexbierum, iar numele explica asociaţia: şase, bere şi rom.

În acest exemplu observaţi că este vorba despre un alt tip de recepţie decât cel amintit la începutul subcapitolului.

Aceasta deoarece doctorul nu s-a gândit vreo clipă la locul său de naştere. Deci nu este vorba de transmitere şi recepţionare, ci prin sincronizarea psihometristului, apar anumite idei din trecutul doctorului, traduse de psihometrist în imagini care necesită o interpretare corectă.

Din proprie experienţă am învăţat că, în timpul vieţii, fiecare om îşi construieşte o sferă cu anumite noţiuni.

Am putea afirma că fiecare om, deci şi psihometrist, trăieşte într-un anumit grad de conştiinţă şi o anumită lume de sentimente corespunzătoare unei anumite lungimi de undă şi care pentru un clarvăzător (mai târziu voi reveni) devine vizibilă sub forma unei anumite culori.

Veţi înţelege că aceste culori corespund stării noastre reale de percepere şi nu gradului nostru de cunoaştere.

Un mare învăţat poate exista într-o sferă inferioară de percepţie şi invers un om simplu poate radia într-o zonă de percepţie ridicată.

Pentru a reveni la ideea anterioară, pot spune că întâmplările trăite de o persoană sunt înmănuncheate într-o serie de noţiuni care formează gradul său de conştiinţă. Psihometristul care intră în rezonanţă cu un astfel de grad de conştiinţă, poate recepţiona prin asociaţii întâmplări din trecutul persoanei.

Este de asemenea posibil ca psihometristul să pătrundă în starea de conştiinţă a altor persoane legate spiritual de persoana venită la consult.

De aceea se întâmplă des ca o persoană care consultă un psihometrist să primească informaţii şi despre alte persoane cunoscute sau relaţii ale acestora cu alte persoane.

Şi, după cum fiecare om deţine o sferă de conştiinţă, şi omenirea în general deţine o sferă de conştiinţă.

Există în jurul Pământului o substanţă care recepţionează toate vibraţiile şi-n care tot ce a trăit omenirea, a descoperit şi a crezut, se

află acumulat asemeni unei memorii uriaşe, care creşte în continuu şi din care fiecare se poate alimenta.

Aceasta reprezintă întreaga conştiinţă mondială, care explică de ce atât de des sunt făcute descoperiri simultane.

Capitolul III
CLARVIZIUNE, TELEPATIE ŞI CLARAUDIŢIE

Psihometria uni şi bidimensională prezentată anterior este accesibilă tuturor oamenilor.

Altor persoane presupun că i s-a întâmplat fiecăreia nu numai o dată în viaţă, în timp ce o formă conştientă de receptare bazată pe disciplină, trebuie însă, învăţată de cei interesaţi.

Doresc să fac un pas mai departe şi să vedem care sunt graniţele unui „dar special”.

Pot spune că fiecare este înzestrat cu daruri speciale, însă acestea sunt la multe persoane atât de ascunse în adâncul lor, încât nu mai pot fi deosebite.

Voi accentua aici o formă de transmitere care diferă de cea anterioară din două puncte de vedere. Întâi: transmiterea are loc spontan fiind trăită în mod obişnuit de către receptor, care o adoptă spontan. Al doilea punct de vedere: Nu sunt receptate doar sentimente traduse prin asociaţii, ci şi imagini asemeni unui film la care receptorul participă şi el. Aş dori să numesc această formă de recepţie, clarviziune telepatică şi poate veţi înţelege totul mai bine cu ajutorul câtorva întâmplări trăite împreună cu soţia mea.

Exemplul 1:

Soţia mea se afla într-o dimineaţă în cameră, când brusc, vede o imagine cu ea însăşi aflată în grădină. Mai bine zis, ea nu se vedea pe sine, însă ştia că ea era în grădină. În grădină se afla un câine legat care urla de teamă. Soţia mea s-a dus spre câine şi l-a dezlegat. A văzut mai departe o imagine a braţului ei şi o bucată de material pe care nu l-a recunoscut. Mai departe a văzut doi oameni care priveau surprinşi spre cer. A privit şi ea în sus şi a văzut nişte nori roşii ca focul din care mai târziu a început să cadă o ploaie roşie.

Două zile mai târziu citeam în ziar ştirea că vulcanul Etna a erupt din nou şi că deasupra Genovei s-au format nori roşii din care a început să cadă o ploaie roşie.

Exemplul 2:

Următoarea imagine am văzut-o într-o după-amiază, pe la ora 17.30. Mă aflam în grădină împreună cu trei femei. Reţin imaginea mâinii mele în care ţineam o ceaşcă. Mâna era vizibil o mână de femeie. Oamenii vorbeau cu înfrigurare şi teamă despre un cutremur. Imaginea a dispărut, însă în jurul orei 8 a revenit sentimentul de teamă ataşat asociaţiei de cutremur.

Ziua următoare am auzit la radio că a avut loc un cutremur care a durat, cu replici, cam 2 ore şi jumătate.

Exemplul 3:

Soţia mea se afla într-un avion pe al treilea rând din spate. Ea purta haine bărbăteşti. O teamă enormă o cuprinsese şi ştia că avionul avea să se prăbuşească. Vedea spatele celorlalţi pasageri, dar nu putea privi alături. A urmat o bubuitură puternică şi apoi nimic altceva. Ziua următoare a apărut ştirea unui accident de avion. Avionul se izbise de vârful unui munte.

Exemplul 4:

Mă aflam pe puntea unui vapor, aveam o bască legată sub gât şi o pipă în gură. Era furtună şi cu greu îmi ţineam echilibrul. Am privit la o imagine pe care n-o voi uita vreodată. În spatele meu s-a crăpat un vapor în două părţi. Erau mai multe vaporaşe legate între ele prin cabluri. Oamenii săreau peste bord, înecându-se. Deasupra întregii scene se afla fum provenit de la o explozie care se extindea. Mă simţeam foarte emoţionat. Apoi imaginea a dispărut.

Ziua următoare a apărut anunţul că un grup de vapoare de pescuit avusese greutăţi, fiind atins de furtună. Un vapor s-a scufundat cu întregul personal.

Veţi înţelege probabil că astfel de experienţe sunt neplăcute atât pentru soţie cât şi pentru mine. Oriunde ne-am afla imaginile ni se proiectează în gând, neputându-ne sustrage acestora. E ca şi când totul ni s-ar întâmpla nouă. Cele patru exemple sunt analoage. Recepţionarea se petrece pasiv. Ni se poate întâmpla în timpul unei petreceri sau la restaurant.

O altă analogie constă în existenţa unor situaţii critice, oamenii fiind dominaţi de teamă şi emoţii puternice.

Am ajuns la concluzia că intensitatea emoţiilor face posibilă, alături de transmiterea gândurilor, şi transmiterea imaginilor. Ceea ce

noi constatăm într-un anumit moment reprezintă imaginea văzută şi transmisă de ochii celui aflat într-o situaţie dificilă. Această formă de transmitere şi recepţionare este asemănătoare cu televiziunea; imaginile transmise sunt alcătuite din vibraţii de o anumită lungime de undă (corespunzătoare cu liniile care alcătuiesc imaginile) transformate de receptor în imagini.

Se pare că „instalaţia" umană de transmitere şi recepţionare este mult mai complexă decât televizorul, deoarece prima proiecţie a imaginii recepţionate se află într-un anumit loc al capului nostru, însă realitatea este aceea că imaginea transmisă o vedem deja în faţa ochilor noştri materiali.

Imaginea o vedem literalmente în faţa ochilor. În cazul receptorului este vorba de o proiecţie din interior spre exterior. Cam acelaşi proces se întâmplă când hipnotizatorul cere subiectului să urce într-un pom care nu există.

Pentru persoana hipnotizată pomul reprezintă o realitate.

Toate acestea le numesc clarviziune telepatică şi, cu siguranţă nu orice persoană este înzestrată cu un astfel de dar. Nu este cazul să regretaţi lipsa acestui dar care vă poate pune brusc în faţa unor imagini sumbre.

Astfel de transmisii pot avea loc şi noaptea însă la voi descrie aparte în capitolul „Vise". Din fericire, doar puţini oameni primesc astfel de imagini, însă foarte mulţi primesc stări sentimentale fără imagini. Aceste recepţionări pot crea confuzii; persoana în cauză neştiind de unde provin emoţiile, are sentimentul că „se va întâmpla ceva îngrozitor". Des, prin asociaţii proprii, pot parveni sentimente personale de teamă. Cei care devin conştienţi de acest proces, au ocazia de a folosi acest mijloc pentru autocunoaştere, însă pentru majoritatea, aceste trăiri sunt neplăcute.

Teama reprezintă marele flagel al omenirii, cauza tuturor bolilor şi afecţiunilor şi aş vrea să pot striga de pe un acoperiş: eliminaţi teama din conştiinţă, prin teamă situaţia în lume se înrăutăţeşte; vă puteţi face dumneavoastră şi altora mult rău. Există o metodă simplă de a anihila teama: gândiţi-vă la întâmplări hazlii.

Aţi observat că cele patru exemple de mai sus aveau ca sentiment dominant teama.

Alte întâmplări pot fi pozitive. Într-o zi am simţit un sentiment

de bucurie intensă combinat cu imaginile unui concert cu muzică de Ceaikovski. De câteva ori am reuşit să localizez pe unde radio staţia care transmitea concertul. Astfel am reuşit să verific realitatea acestei forme de transmiteri.

Observaţi că în acest caz nu este vorba numai de clarviziune, ci şi de claraudiţie. Combinaţii ale acestora au loc foarte des.

Mi s-a întâmplat într-o noapte să intru în rezonanţă cu un pilot care executa un bombardament.

Nu numai că vedeam tot ceea ce el vedea: instrumente, pământul întunecat, aprinderea artileriei antiaeriene, ci simţeam şi temerile pilotului şi auzeam tot ce auzea el: zgomotul motoarelor, vocile celorlalţi membri ai echipajului.

Acestea sunt experienţe de neuitat. Am învăţat să nu mai intru pasiv în rezonanţă, ci să selectez.

Am avut astfel posibilitatea de a mă pune în rezonanţă cu sentimentele de teamă şi ură ale locuitorilor bombardaţi.

Mi s-a transmis o undă care aproape mi-a luat respiraţia. În acest caz, omul este legat de emoţiile unui mare grup de persoane ajungând chiar să-şi piardă temporar conştiinţa.

Acum recepţionez numai o fracţiune din emoţiile existente. Trebuie însă să vă imaginaţi o persoană asemeni lui Iisus care avea posibilitatea de a recepţiona tot răul şi sentimentele omenirii. Pentru noi, oamenii obişnuiţi, aşa ceva este de neimaginat.

Veţi putea acum înţelege că şi sentimentele de durere pot fi recepţionate. Imaginile, zgomotele şi sentimentele pot pătrunde atât de adânc în conştiinţa unor persoane, încât propria reveni în capitolul „Psihiatrie”.

Capitolul IV
VISE UNI ŞI BIDIMENSIONALE

A) Vise unidimensionale

Voi începe cu forma cea mai simplă a viselor. Dacă dorim să ne amintim ceva, închidem des ochii, spunându-ne în gând „pentru a lua de la spirit o imagine mai bună”.

De ce procedăm astfel? Deoarece imaginile pe care le vedem în interiorul nostru sunt mai puţin clare decât spaţiul vizual perceput de noi zilnic. Ne închidem faţă de lumea exterioară, trecând la un fel de

spaţiu interior spiritual în care putem vedea imagini prin intermediul asociaţiilor.

În timpul somnului, izolarea de lumea exterioară are loc instantaneu, de aceea în timpul somnului totul există ca şi-n realitate, noi nefiind conştienţi că de fapt visăm.

Pe scurt: în acel moment visul reprezintă pentru noi o realitate.

Am visat odată că mă aflam în faţa unui magazin şi doream să cumpăr şosete. Am intrat şi brusc m-am nimerit în mijlocul unei festivităţi unde un prieten s-a aplecat să-mi arate şosetele sale, întrebându-mă dacă-mi plac. În timp ce le priveam, mi s-a întins un pahar de lichior pe care l-am băut cu dezgust, deoarece ştiam că nu suport băutura. Mai târziu, mă aflam bolnav în pat, după care m-am trezit cu un gust de lichior.

Acest gen de vise îl cunoaşteţi, frânturi care nu se potrivesc, se combină, iar la trezire nu ştiţi ce să mai credeţi.

În realitate, aceste vise se bazează pe întâmplările zilnice trăite.

Mi-a fost uşor să descopăr originea acestui vis. Înainte de culcare, mi-am întrebat soţia dacă mi-a pregătit o pereche de şosete curate, iar ea mi-a răspuns: „Da, însă acestea sunt aproape roase, trebuie să-ţi cumperi altele noi”.

După aceea am adormit şi datorită cuvântului „şosete” mi-au apărut în conştiinţă imagini ale magazinului de unde urma să-mi cumpăr. Ca asociaţie au apărut şi alte imagini şi anume ale unei festivităţi la care am luat parte cu două săptămâni în urmă şi unde am admirat şosetele unei persoane. La acea festivitate s-a şi băut desigur, şi cu această ocazie am făcut asocierea cu o experienţă neplăcută din anii trecuţi.

Observaţi cum se formează astfel de vise; întâmplările din timpul zilei la care am luat parte se combină prin intermediul asocierilor, creând un vis.

Spre exemplu, dacă o persoană este marcată de teama de a nu fi accidentată de o maşină, va exista posibilitatea ca-n timpul somnului să viseze că a fost călcată de maşină.

Ne proiectăm deci gândurile şi propriile întâmplări în spaţiul interior spiritual. Se întâmplă să nu ne dăruim cu totul visului, ci mai mult sau mai puţin conştient să influenţăm visul.

Mă voi opri puţin pentru a explica, ceea ce voi spune fiind

important pentru persoanele care au coşmaruri. Într-o zi s-a prezentat la mine o doamnă care mi-a spus că are vise pline de teamă, în care ea se plimbă pe lângă ziduri înalte şi îi este teamă că acestea se pot dărâma peste ea. Mi-a mai spus că a citit mai demult că au fost unii copii îngropaţi de vii sub ziduri.

Amănuntele, spunând: priveşte, acesta nu este un zid adevărat, este un zid de carton, pot să-l împing cu mâna dintr-o parte în cealaltă.

A procedat în modul de mai sus şi în visul următor i-a apărut din nou zidul pe lângă care se plimba. Când acesta se înclina – spune ea, aceasta îşi spunea că nu e decât carton.

După toate acestea visul nu s-a mai repetat.

Observaţi că putem influenţa caracterul viselor noastre. Aceste vise reprezintă pentru noi în acelaşi timp o şcoală a vieţii. În timpul zilei suntem reţinuţi în a proceda aşa cum am dori noi.

În timpul zilei trăim deasupra limitei noastre, însă noaptea, când conştiinţa zilei este decomutată, ne purtăm din punct de vedere emoţional aşa cum suntem în realitate.

De aceea este totuşi adevărat când spuneam la începutul capitolului: În acel moment visul reprezintă pentru noi o realitate. Visul reprezintă o reflectare a ceea ce suntem noi din punct de vedere spiritual şi sentimental. Reţinerea şi interpretarea unui vis poate deveni o adevărată şcoală a vieţii.

Deoarece acest tip de vise se petrece în jurul unei singure persoane, l-am numit vis unidimensional, asemeni psihometriei unidimensionale.

De remarcat este că, în aceste vise, spaţiul este obişnuit, având lungime, lăţime şi înălţime, deci trei dimensiuni la fel cum şi realitatea noastră înconjurătoare are trei dimensiuni.

Ar fi posibil ca realitatea înconjurătoare în care trăim să fie tot un vis? Un vis al Altcuiva. S-ar puteam ca lumea noastră să fie un spaţiu de gânduri care aparţin **LUI**, pe care l-am numit Dumnezeu, Allah, Buddha, Iisus, Jehova sau Nirvana? Sper să revin ceva mai târziu la acest subiect.

B) Vise bidimensionale

Am visat odată o ladă de portocale pe care erau lipite timbre. Apoi, dintr-odată m-am aflat într-o pădure şi ştiam că sunt femeie.

Soţul venea în urma mea. Un corb s-a aşezat pe capul meu şi-am început să-i dau pâine. Apoi i-am spus soţului meu: „Vine numai la mine şi la tine nu”. Acesta a fost tot visul.

Începutul visului a fost uşor de analizat. Înainte de a adormi am mâncat o portocală după care am timbrat câteva scrisori ducându-le la poştă, însă corbul nu l-am întâlnit.

Cineva care mi-ar fi ghicit în cărţi şi ar fi extras o carte simbolizând un corb mi-ar fi spus că e un semn nefavorabil. Cu o zi în urmă am vizitat o familie, însă nu am discutat despre corbi. Totuşi, m-am hotărât să telefonez la familia respectivă, întrebând ce făcuse cu o zi în urmă. „Ah, nimic deosebit”, spuse ea, „am fost aproape toată ziua acasă, afară doar de câteva ore pe care le-am petrecut în pădure”. Am întrebat apoi dacă s-a întâmplat ceva deosebit în pădure, la care ea mi-a răspuns râzând că sunt deja o pereche în vârstă şi că a hrănit un corb care s-a apropiat de ea şi nu de soţul ei.

Este deci posibil să trăim în vis întâmplările altor persoane; fiind vorba de mai multe persoane, am numit aceste vise, vise bidimensionale. Faptul că acest lucru este posibil, este mai important decât credeţi. Fiecare psihiatru care încearcă să justifice afecţiunea unui pacient pe baza analizei viselor, se află aproape de adevăr.

Psihiatrul consideră că toate fragmentele din vis au centrat pacientul, ceea ce nu este justificat.

Şi în cazul viselor bidimensionale se pot transmite stări emoţionale. Dacă persoana care ne transmite imaginile prin intermediul visului suferă vreun accident mortal, atunci e posibil să visăm că accidentul ni se întâmplă nouă.

Capitolul V
CLARVIZIUNE ŞI CLARAUDIŢIE MATERIALĂ

Am observat împreună că, în cazul clarviziunii telepatice, imaginile primite se suprapun cu cele văzute cu ochii noştri, în realitate. Cu alte cuvinte: când primiţi telepatic imagini transmise de altă persoană, atunci imaginile vă rămân în faţa ochilor, chiar dacă vă mişcaţi sau vă răsuciţi.

Din experienţă am observat că aceste imagini sunt mai slabe în expresivitate faţă de propria realitate înconjurătoare. De aceea este

bine ca într-un astfel de moment să proiectaţi imaginile pe un fond întunecat din împrejurimi. Prin această manevră, veţi şti cu siguranţă că este vorba de o recepţie telepatică.

În acest capitol doresc să vă expun un alt tip de recepţie pe care l-am numit: recepţie materială.

Mă aflam cu soţia în cameră. Încă nu aveam copii, însă aveam un câine şi pisici de Angora. Stăteam fiecare pe scaun, câinele şedea pe recamier, o pisică se afla pe masă, iar alta deşira lână.

Citeam, iar din unghiul în care eu stăteam puteam privi soţia, câinele şi pisica de pe masă. Eram foarte liniştit când citind, brusc am simţit nevoia de a privi în jur. Am dat ascultare impulsului şi am văzut apariţia de formă umană, strălucitoare, îmbrăcată într-un costum albastru, liliachiu, înconjurată din cap şi până în umeri de o lumină aurie. Părea că pluteşte la mijlocul distanţei dintre plafon şi podea. Totul părea desigur foarte ciudat, însă fiind calm şi simţindu-mă fericit nu m-am speriat. În acel moment am observat că şi câinele văzuse apariţia. De aceea mi-am întrebat soţia dacă văzuse ceva, însă ea a negat. Am rugat-o să-şi îndrepte privirea spre câine. Apariţia se îndrepta spre câine, iar acesta începuse să facă mişcări în zigzag. Apoi, soţia, care nu vedea apariţia, mi-a confirmat faptul că pisica îşi înclina capul spre nimic, iar câinele se mişca în zigzag. Am devenit mai atent şi am văzut că fondul din spatele apariţiei devenea neclar. Am observat că apariţia avea o anumită densitate materială nefiind vorba de vreo proiecţie. Era la fel de reală ca un scaun. După câtva timp apariţia a dispărut şi mi s-a făcut frig. Am remarcat că pe parcursul observării apariţiei, era mai cald ca de obicei.

Aici este vorba de un alt tip de clarviziune. În primul rând apariţia era „adevărată”. Dacă-mi închideam ochii nu vedeam nimic. Apariţia avea o anumită densitate deoarece obiectele din spatele ei deveneau ceţoase. La început am crezut că este vorba de o formă care reflectase lumina, devenind vizibilă. Într-un astfel de caz şi soţia mea ar fi trebuit să vadă apariţia. Mai târziu din experienţă am învăţat faptul că apariţia era cea care emitea lumină, devenind vizibilă. Deoarece într-un astfel de caz şi în altele asemănătoare apariţia presupune o anumită densitate, numesc acest fapt clarviziune materială, şi pot garanta că astfel de apariţii pot fi înregistrate pe placa fotografică. Am început să caut o explicaţie şi în final am găsit-o.

Spunându-ne că nu avea decât 38 cu 5.

Când mi-a sesizat mirarea, mi-a explicat faptul că la câini aceasta este o temperatură normală. N-am ştiut niciodată acest lucru, dar brusc am făcut legătura între apariţie şi creşterea temperaturii.

Temperatura normală a omului este de 37 grade Celsius. Temperatura este cauzată de arderile alimentare. Ştiu acum că energia este o formă de căldură, transformată în vibraţii. Vom putea deci afirma că oscilaţia căldurii unui om este condiţionată de atingerea temperaturii de 37 grade şi probabil că oscilaţia are aceeaşi frecvenţă cu oscilaţia nervilor auditivi şi vizuali, deoarece putem vedea doar anumite culori şi auzi anumite note.

Şi ce vedem noi, atunci? Câinii care au o altă temperatură corporală, au şi o altă scală de culori şi sunete. Să facem o divizare a scalei şi să zicem că unei temperaturi umane de 37 grade C îi corespunde o scală a oscilaţiilor cu valori între 1.000 şi 2.000 de unităţi.

Câinele cu o temperatură mai înaltă va avea în mod corespunzător o scală de valori cuprinsă între 1.400 şi 2.400. Sub 1.400, nu poate percepe decât poate ceva foarte vag, însă în domeniul de valori cuprinse între 2.000 şi 2.400 el poate percepe foarte bine, deci în comparaţie cu noi, câinele este clarvăzător.

O persoană care are febră, va urca pe scala vibraţiilor datorită temperaturii ridicate şi faptele dovedesc că în această situaţie se spune că pacientul „delirează”, văzând lucruri care nu există.

Din experienţele noastre am dedus cu siguranţă că nu e vorba de „aiureli”, ci de o altă realitate, care pentru un om cu o frecvenţă de oscilare corespunzătoare temperaturii de 37 grade nu există.

Întregul nostru corp, format din celule este rezonant faţă de temperatura normală de 37 grade. De aceea pacienţii care au o temperatură ridicată, în special cei bolnavi de T.B.C. sunt atât de eterici, aproape transparenţi. Materia lor vibrează cu o amplitudine mai înaltă decât cea normală, motiv pentru care, celulele sunt distruse într-un tempo accelerat.

Deci având o temperatură mai ridicată de 37 grade, (îl vom numi punct de cristalizare a energiei) ne va fi mai uşor să percepem alte câmpuri ale radiaţiei. În deşert, temperatura ridicată face posibilă

prin încălzirea aerului, reţinerea de imagini din diverse locuri, aşa-numitele „fata morgana”.

Personal am observat că apariţiile pe care le percep sunt mai vizibile în apropierea unui loc cald.

Observăm deci că temperatura şi amplitudinea de oscilare corespunzătoare a fiecărui domeniu de radiaţie joacă un rol important în existenţa acestor apariţii, care sunt mai des percepute în ţările calde faţă de cele reci. Personal am dedus motivele pentru care Bernadette a descris „Doamna” văzută în Lourdes ca fiind Fecioara Maria. Apariţia a avut loc pe un deal unde de obicei căldura este reţinută şi totodată în apropiere fuseseră arse resturile materiale ale unui spital.

În ceea ce priveşte perceperea apariţiei fecioarei Maria voi reveni mai târziu cu un răspuns.

Nu numai oamenii şi animalele au o temperatură proprie constantă ci şi alte forme de materie. Fiecare element are o temperatură constantă proprie. Dacă valoarea temperaturii este prea ridicată sau prea scăzută atunci au loc schimburi în materie. Materiile solide pot deveni lichide, iar lichidele pot deveni gaze. Ştim cu toţii că apa se transformă în vapori la o temperatură deasupra celei de 100 grade C. Vaporii reprezintă o formă materială pe care cu greu o percepem. Aşa vă puteţi imagina că există domenii de radiaţii aflate pe o scală mai înaltă decât cea a vaporilor, domenii pe care noi nu le putem percepe, ca fiind materiale, în schimb alte fiinţe conştiente trăiesc şi percep totul ca fiind material. Putem extinde acest exemplu altor planete. Când vom deveni conştienţi de existenţa miilor de domenii de radiaţii, fiecare corespunzător unei anumite temperaturi şi frecvenţe de oscilare, vom putea înţelege că există planete care pentru noi sunt lipsite de viaţă, iar în realitate acestea pot fi populate cu fiinţe, să spunem, umane.

Diferenţa este aceea că populaţia are o altă frecvenţă de oscilaţie care nu poate fi percepută de noi.

Am ajuns la concluzia că variaţii ale temperaturii umane produc o stare de clarviziune materială. Acum va trebui să merg mai departe. Nu trebuie să vă imaginaţi că orice persoană cu o temperatură mai ridicată decât cea normală, începe să perceapă apariţii. Soţia împreună cu mine am ajuns la concluzia că aceste apariţii sunt independente şi se lasă văzute.

Aceasta înseamnă că aceste apariţii ne influenţează spiritul prin transmiterea iubirii lor. Spiritul care este receptiv la iubire intră temporal în altă amplitudine de oscilaţie mai ridicată, (efectul este acelaşi ca în cazul temperaturii ridicate, deci şi urmarea este aceeaşi!)

De aceea va fi în posibilitatea de a percepe apariţia.

Unde şi cum trăiesc aceste apariţii pe care, mai simplu, le vom numi spirite?

Acest cuvânt, spirit (sau stafie) sună cam înfiorător. Totuşi trebuie să realizăm că este vorba de oameni ca şi noi, care în locul unui corp material, părăsit după moartea acestuia, continuă să trăiască sub forma unui corp spiritual purtător al sufletului. Ei trăiesc doar într-un alt domeniu de radiaţie şi sunt constituiţi din alte forme de materie, pe care nu le putem percepe. Voi descrie aceasta mai amănunţit în capitolul „Decorporări”, însă mai întâi doresc să descriu câteva cazuri de clarviziune materială.

O femeie care şedea în pat, l-a văzut dintr-odată pe tatăl ei care trăia în altă ţară, venind spre ea printr-un zid. El o anunţa că a murit. Ziua următoare femeia a primit o telegramă care-i anunţa decesul tatălui ei. Într-un caz ca acesta sunt posibile trei tipuri de recepţionare:

1. Este vorba de o formă de recepţionare telepatică în care receptorul primeşte impulsul emoţional trimis, însă mai departe este dependent de propria conştiinţă.

În acest caz, tatăl ar putea apărea în îmbrăcămintea purtată la ultima întâlnire cu fiica. Femeia îşi poate proiecta în această situaţie imaginea tatălui, fiind vorba de o recepţie unidimensională.

2. A doua posibilitate este aceea că recepţia telepatică este urmată de imaginile văzute în acel moment de către tată. În acest caz conştiinţa receptorului (fiica) traversează conştiinţa tatălui aflat pe moarte şi ea va fi în posibilitatea de a vedea o porţiune a patului, a camerei în care muribundul se afla şi a oamenilor care erau eventual prezenţi. În cazul femeii am putea vorbi despre o extindere a conştiinţei şi de o recepţie bidimensională.

3. Însă mai există şi o a treia posibilitate. S-a dovedit de nenumărate ori că un om poate exista independent în afara corpului său.

Pacienţii aflaţi sub narcoză mi-au povestit mai târziu că în timpul operaţiei s-au aflat în afara corpului, putând să se plimbe prin

sală şi chiar să privească pe geam să vadă ce se mai întâmplă pe afară.

În afara obişnuitului nostru corp material, se mai află un al doilea corp constituit dintr-o structură rarefiată numită în general dublura eterică. Pentru a nu crea confuzie voi folosi acelaşi termen. Această dublură eterică este legată printr-o coardă de corpul material, coardă care dacă este ruptă înseamnă moartea persoanei sau mai bine zis, corpul material moare. Această dublură eterică reprezintă locuinţa sufletului, iar ceea ce noi numim moarte, reprezintă de fapt eliberarea dublurii eterice de corpul material.

În anumite condiţii, dacă muribundul este conştient de starea sa, imediat după moarte se poate înfăţişa altei persoane sub forma dublurii eterice, anunţându-şi decesul. Aşa ceva s-a întâmplat în cazul exemplului de mai sus.

Femeia a văzut o apariţie trecând prin zid, care a putut transmite un mesaj. Avem aici un exemplu de clarviziune materială.

Bucătărie. La un moment dat am văzut lângă soţie o altă femeie îmbrăcată într-un costum maroniu. M-a privit şi mi-a spus: „Am un mesaj grav pentru dumneavoastră. Tatăl soţiei dumneavoastră va muri peste 8 zile. El va fi ridicat de doi copii, gemeni. Sunt fraţi de-ai tatălui, decedaţi foarte tineri”. Am văzut apoi o imagine a socrului meu care mergea pe un drum însoţit de doi copii. În stânga şi dreapta drumului nu se vedea prea mult, doar capătul drumului era străbătut de o lumină asemeni unui răsărit de soare. Începutul drumului era întunecat.

Apoi apariţia mi-a spus: „Şi dumneavoastră îi veţi vedea”. Apoi a dispărut.

Socrul meu avea o boală cronică. În săptămâna care a urmat nu prea am dat atenţie mesajului primit. Era război, iar iarna abia începea. Eram totuşi convins că voi fi în preajma morţii, putând să văd ceva. În cea de-a opta zi, pe 20 noiembrie, m-am dus la casa socrului unde am aşteptat.

În acea zi s-a purtat normal şi nu s-a întâmplat nimic. Am rămas până pe la 19.30, însă am fost obligat să plec pentru că după ora 20.00 nu mai avea voie nimeni să circule pe străzi.

Acasă i-am spus soţiei că nu s-a întâmplat nimic, iar la ora 21.15 ne-am dus la culcare. După vreun sfert de oră am auzit zgomot în

cameră. Am deschis ochii şi am văzut o apariţie enormă, nici femeie, nici bărbat. Vedeam doar o faţă frumoasă, o creangă de palmier, iar la spate un fel de aripi. Am înţeles că acela era un înger al morţii. Deodată am auzit o voce care mi-a spus: „A venit timpul”. Apariţia a dispărut după care am auzit pendula bătând ora 21.30. Am trezit soţia şi i-am spus că tatăl ei murise. S-a speriat şi i-am povestit ce mi se întâmplase. Nu mai puteam ieşi afară, şi deoarece ziua următoare începuseră raziile, abia după prânz am auzit că socrul meu murise într-adevăr la 9.30 seara.

Voi merge mai departe la un alt caz.

În Gelderland locuia un unchi de-al soţiei mele. Fiind bolnav a fost dus la spital. Nu ştiam ce afecţiune avea, însă ne-a rugat să-l vizităm. Încercasem de mai multe ori să plecăm în vizită, însă de fiecare dată se ivea câte ceva până când ne-am hotărât ca în sâmbăta care urma să-i facem o vizită, indiferent ce s-ar întâmpla. Aşa am şi făcut astfel încât pe la orele 16.00 ne aflam la spital.

Unchiul soţiei era ţăran dar noi nu prea îi cunoşteam obiceiurile. De aceea am fost uimiţi când am văzut că ne ia de mână, nemaidându-ne drumul până la sfârşitul vizitei.

Nu mai putea vorbi însă privirea din ochii săi ne spunea mult. Îl priveam pe unchiul meu şi încercam să intru în rezonanţă cu sentimentele sale. De aceea am observat o lumină albastră deasupra capului său, unde a apărut figura unui om. Acesta m-a privit şi mi-a spus: „La noapte între ora 1.00 şi 1.30 venim să-l luăm; anunţă familia”.

Nimeni nu a observat ceea ce s-a întâmplat. După încheierea vizitei i-am spus soţiei şi ne-am gândit că ar fi prea crud din partea noastră să transmitem mesajul familiei.

Ce era atunci de făcut? Membrii familiei erau de câteva săptămâni obişnuiţi cu această stare şi se aflau şi departe de spital. Exista deci şansa ca el să moară în afara prezenţei familiei.

De aceea i-am spus mătuşii mele că unchiul nu arăta prea bine propunându-i să stea lângă el toată noaptea.

Mătuşii mele i s-a părut puţin ciudat, însă şi doctorul i-a confirmat temerile mele. Veţi înţelege poate că în acele momente, mă chinuiau îndoielile gândindu-mă că totul mi se năzărise.

Noaptea la ora 1.40 am fost sunaţi la telefon, spunându-ni-se că

unchiul abia murise câteva minute mai devreme. Am fost foarte mulţumit deoarece am ajutat muribundul să moară în braţele soţiei şi ale copilului.

Foarte mulţi oameni doresc să ştie din partea mea, ce se întâmplă cu animalele după ce mor. De aceea voi da un exemplu.

Într-o sâmbătă seara, am găsit pe stradă un câine aproape mort, care probabil fusese dat afară de către stăpân din acest motiv. Comportarea acestor oameni este de neconceput.

Trebuie să învăţăm să ne fie milă de aceşti oameni pentru că vor avea un drum foarte lung de parcurs. Am luat câinele cu noi şi dându-i ceva mâncare şi căldură omenească, am sperat să se însănătoşească.

Nu a ajutat cu nimic, de aceea ziua următoare am stabilit cu soţia să chemăm un doctor. În timp ce soţia dădea telefon, am luat câinele în braţe, rugându-mă: „Doamne, dacă e voie, vindecă-l, dacă nu, lasă să-l ia că suferă prea mult”. Imediat am observat un om chel, înalt cu fruntea înaltă, intrând şi aplecându-se asupra câinelui. L-a mângâiat de câteva ori şi la un moment dat câinele a scos un schelălăit uşor. Brusc am văzut că apariţia avea câinele (care dintr-odată devenise alb) în braţe. A fost aşezat într-o cameră unde a primit ceva de mâncare. Apoi imaginea a dispărut şi am rămas privind la câinele mort aflat în braţele mele.

M-am simţit foarte fericit, deoarece ştiam că acum câinele se află pe mâini bune şi totodată mi-am amintit o expresie: „tot ce respiră, trăieşte în eternitate”.

Un alt caz: Am fost într-o vizită la prietenul meu J. cu o zi înainte de aniversarea zilei sale de naştere. J. nu era prezent, aflându-se în afara oraşului. La un moment dat am văzut în cameră o apariţie îmbrăcată în albastru. Am descris-o soţiei lui J. care mi-a spus că este socrul său decedat. Apariţia mi-a dat posibilitatea de a vedea imagini din altă cameră, unde se afla prietenul meu cu o persoană străină.

Ei au deschis sertarul unui birou vechi, găsind acolo un ceas de bord. L-au scos împreună după care imaginea a dispărut.

Ziua următoare i-am spus prietenului meu ceea ce văzusem. Acesta m-a privit neîncrezător, apoi mi-a spus că într-adevăr intrase împreună cu o cunoştinţă într-o clădire veche, iar în sertarul unui birou vechi găsiseră un ceas pe care îl demontaseră amândoi.

Pentru a mă controla în privinţa veridicităţii apariţiei tatălui

său, J. mi-a arătat vreo 30 de poze cu persoane diferite în care i l-am indicat imediat pe tatăl acestuia.

Acesta este un nou exemplu de clarviziune materială, fără ca J. cu funcţia de emiţător să fie direct implicat.

Legătura spirituală între J. Şi mine a fost realizată în acest caz de către tatăl său decedat. Avem aici o combinaţie mai complicată. Vă veţi întreba poate, ce se întâmplă când nu numai receptorul, ci şi transmiţătorul dispun de aceeaşi sensibilitate telepatică? Răspunsul este simplu: atâta timp cât ambii se află în rezonanţă în acelaşi domeniu spiritual de radiaţie, se vor putea percepe reciproc, vor putea vorbi între ei, indiferent de distanţa aflată între corpurile lor materiale.

Dacă există persoane cu aceleaşi capacităţi şi aceleaşi afecţiuni, atunci se poate realiza o întâlnire spirituală care nu diferă cu nimic de o întâlnire în lumea materială. În diferitele domenii ale radiaţiei despre care am amintit până acum, există şi locuri proprii de locuit pentru dublura noastră eterică, adevăratul vehicul al sufletului nostru.

Indiferent de viaţa materială sau spirituală fiecare din noi aparţine unui anumit domeniu spiritual. Dacă cei aflaţi în viaţă pot intra în rezonanţă cu un astfel de domeniu spiritual, există posibilitatea de a percepe propria „sferă”. Aşa am aflat în urma diverselor trăiri personale, că sfera mea proprie este reprezentată de o mănăstire şi o grădină, în care mă simt ca la mine acasă în lumea materială. Veţi fi poate miraţi pentru că vorbesc aici despre locuinţă, însă, vă pot asigura că în aceste câmpuri spirituale de radiaţii există nu numai locuinţe ci şi alte lucruri cu care suntem obişnuiţi aici pe Pământ.

Soţia mea aparţine altui domeniu de radiaţie. Ea mă poate vizita oricând deoarece domeniul ei de radiaţie se află la un nivel mai înalt decât al meu. În mod normal eu nu am acces în zona ei. În mod excepţional o pot vizita dacă mă ia cu ea.

Nu trebuie să vă imaginaţi că aceste domenii de radiaţie sunt aşezate unele deasupra altora, răpindu-ne spaţiul înconjurător.

Deoarece aceste domenii au vibraţii diferite, ele se pot întrepătrunde fără a se incomoda reciproc.

Nu aş putea preciza câte sfere există. Există totuşi o lege prin care o persoană aflată într-o sferă inferioară nu poate vizita singură o sferă superioară, atâta timp cât nu avansează la un anumit nivel de

cunoaştere, corespunzător sferei superioare celei în care s-a aflat.

Spiritele aflate în sferele superioare pot intra în cele joase fiind nevăzute atâta timp cât ele doresc acest lucru.

Într-o seară soţia a fost pusă în legătură cu un loc undeva pe pământ. A văzut trei oameni intrând într-un cort unde se afla şi ea. La început oamenii au stat în afara cortului. Uniforma lor a început să se ude de la ploaie. Înăuntru au fost puse pe masă cărţi de joc care erau tipărite în Olanda. Unul din oameni a indicat zona Arnhem.

Trei zile mai târziu au avut loc aterizări de trupe în Arnhem însă soţia mea nu putuse descifra întâmplarea.

Cu timpul am învăţat că oamenii nu primesc mesaje fără vreun motiv anume.

De obicei astfel de percepţii se referă la spaţiul extraterestru şi la tot ceea ce este legat de acesta.

Astfel într-o noapte priveam la tot felul de întâmplări care mi se perindau sub formă de imagini prin faţa ochilor. Soţia s-a trezit şi m-a întrebat ce s-a întâmplat. I-am spus următoarele: „Văd un bombardament aşa cum n-am văzut vreodată”. Soţia a continuat: „Poţi vedea oraşul în care se petrece, sau mesajul transmis?”

Nu mă aflam deasupra unui oraş şi nici nu era vorba de vreun mesaj.

Mă aflam lângă o fâşie de pământ, iar marea era în apropiere. Nu mai văzusem un astfel de bombardament. Suprafaţa apei era luminată de flăcări, iar în spate erau nori de fum. Sub acea lumină am văzut marea din ce în ce mai de aproape. Am văzut apoi soldaţi în uniforme necunoscute care mergeau pe un drum paralel cu malul. Unii dintre ei purtau şosete albe. Apoi imaginea a dispărut.

În dimineaţa următoare auzisem că invazia începuse.

Abia mai târziu am înţeles mesajul imaginilor primite. Nu numai că eram anunţat personal de o astfel de întâmplare, însă venise momentul mobilizării tuturor „pionilor albi” pentru influenţarea spirituală a unei acţiuni atât de importante.

Într-o seară ne aflam în vizită la o cunoştinţă nouă care ştia de activitatea noastră. Soţia era foarte nervoasă şi privea încontinuu în jurul camerei. În final, a ridicat de pe masă o scrumieră de sticlă de culoare alb-fumurie, afirmând: „Ah, nu se poate! În spatele meu se află un preot care a murit cu sute de ani în urmă. El a trăit în Paris unde a

fost omorât cu un cuţit în spate. Acest preot este emoţionat, deoarece a venit timpul să i se împlinească o promisiune făcută cu sute de ani în urmă. Nu poate aştepta prea mult şi doreşte să mă deplasez în altă cameră a locuinţei dumneavoastră. El caută o piatră care are legătură cu scrumiera pe care am avut-o în mână”.

Cunoştinţele noastre ne-au privit cu uimire, după care ne-au spus să le urmăm.

Am coborât treptele spre pivniţa casei şi când am intrat, am rămas surprinşi. În pivniţa luminată de o baie de lumină se aflau şiruri lungi de vitrine pline cu pietre preţioase şi semipreţioase, cuarţ şlefuit şi neşlefuit. Soţia s-a îndreptat spre o anumită vitrină, a deplasat geamul acesteia şi a scos o piatră mare, lăptoasă. A presat-o spre piept asemeni unui lucru preţios. A întors-o apoi pe toate părţile, a privit din nou piatra ca şi când ar fi dorit să se mai convingă o dată, şi o am auzit-o spunând: „Da, aceasta este”.

Apoi starea soţiei mele a revenit la normal. Ne-a spus că avusese sentimentul că preotul o folosise pentru a privi piatra şi nu se putuse opune unui astfel de impuls. Cunoştinţele noastre aveau un catalog cu pietrele pe care le deţineau. Această piatră părea că ar fi provenit din Paris.

De ce preotul dorise să vadă piatra şi ce însemna aceasta pentru el, nu am reuşit să aflăm.

Într-o seară jucam bridge acasă împreună cu dl. Şi doamna. B. Sora doamnei. B. era a 5-a persoană prezentă şi citea ceva. Aveam o carte foarte bună în mână şi nu mă gândeam la ceva anume.

În acel moment în cameră a început să se constituie ceva. Am pus cărţile pe masă, ştiind din experienţă că nu puteam juca mai departe. Şi ceilalţi remarcaseră faptul şi-şi puseseră cărţile pe masă. Am văzut un om foarte bătrân aflat într-o capelă sau biserică. Trebuie să fi fost foarte bătrân fiind îmbrăcat ca un prea-înalt spiritual al bisericii Romano-Catolice. Niciunul din noi nefiind catolic, nu i-am putut stabili rangul bisericesc. Purta o haină de culoare purpurie şi albastră cusută cu fir de aur, iar pe cap avea un capişon rotund.

În spaţiul său se afla un altar care împărţea masa noastră în două. Omul a început să citească o misie şi am receptat telepatic că era vorba de o misie pentru un mort. Nimeni din noi nu a simţit vreo relaţie cu întâmplarea care a durat 5 minute. Cel mai plăcut moment a

fost acela în care am realizat că preotul mă remarcase şi că totul i se părea normal. Au venit apoi cinci oameni care s-au aşezat într-un semicerc în spatele său şi cu faţa spre mine. Şi aceştia erau bătrâni dar nu la fel cu primul. Doi dintre ei purtau haine albe şi aveau acelaşi capişon pe cap. Am privit aceste imagini un sfert de oră după care au dispărut.

În acea seară nu am putut găsi vreo explicaţie. Abia ziua următoare, pe la amiază, am auzit că cel mai bătrân cardinal din lume în vârstă de 96 de ani a decedat în Roma. În timpul vieţii sale a consfinţit cinci papi.

În prezent nu doresc să vorbesc despre scopul acestor trăiri. Poate vă veţi edifica în capitolele următoare. Vreau acum să ne edificăm asupra întrebării: „Cum au loc astfel de trăiri?”

Se pare că am fost în legătură cu un câmp de radiaţie unde în afară de mine se mai aflau patru papi decedaţi, un papă în viaţă şi cardinalul aflat pe moarte. De aici puteţi observa că nu sunt singurul care are astfel de experienţe. În al doilea rând ne punem întrebarea: Cei care slujesc biserica trec după moarte într-o lume spirituală asemănătoare celei trăite pe pământ?

Este o întrebare pe care mi-am pus-o şi personal şi căreia îmi voi răspunde mai târziu.

În capitolul următor vom asculta întâi mesajele şi vocile auzite din sfere diferite, după care vom încerca să facem o plimbare.

Capitolul VI

CONVORBIRI ŞI ÎNVĂŢĂTURI DATE DE INTELIGENŢE PROVENITE DIN SFERE DIFERITE

Veţi remarca în acest capitol că „spiritelor” la voi da numele de „inteligenţe”. Aceasta deoarece ele însele se denumesc astfel.

Cea mai cunoscută manieră de a intra în contact cu aceste inteligenţe este aceea a folosirii „crucii şi tablei”. Cum se procedează în practică, prefer să nu vă explic. Nu pentru că ar fi prea complicat ci pentru că oamenii practică această metodă mai mult pentru distracţie şi se pot crea multe încurcături.

Dacă totuşi aţi început sau intenţionaţi să începeţi practicarea acestei metode, daţi-mi voie să vă dau un sfat: n-o faceţi de plăcere! Fiţi tot timpul conştient că doriţi un contact cu o altă lume. În cealaltă

lume, ura şi iubirea sunt în aceeaşi măsură departajate. Cine se află într-o stare de rea voinţă şi negativitate va face cunoştinţă prin intermediul „crucii şi a tablei” cu spirite demonice care trăiesc în întuneric. Astfel de contacte pot fi foarte periculoase. Dacă totuşi încercaţi mai departe, nu căutaţi un câştig material, creaţi-vă un sentiment de cea mai înaltă iubire pe care îl puteţi dărui cuiva. Numai aşa puteţi intra în contact cu inteligenţe care au cu adevărat ceva de spus. Închipuiţi-vă într-un astfel de caz, că crucea şi tabla reprezintă ceva sacru pe care-l atingeţi întru cunoaşterea veşnică.

Convorbirile de mai jos au fost selectate de-a lungul anilor, purtate cu inteligenţe de toate felurile. Am fost tot timpul prezent la aceste convorbiri. Textele din paranteză sunt puse de mine. Reprezintă întrebări puse de noi sau explicaţii şi însemnări care clarifică textul respectiv. Textele primite de la inteligenţe prin diverse metode au fost transmise „ad litteram”. Astfel puteţi citi un mesaj în limbaj caracteristic respectivelor inteligenţe. Primele trei convorbiri provin de la Driekus (Trei săruturi)

Acesta se anunţă astfel:

La. „Sunt Driekus. Bună seara. Da, am fost ţăran în Brabant (Provincie din Olanda)…

Într-o bună zi sau o zi nefastă, cum vreţi s-o numiţi, mă aflam pe câmp la muncă şi deodată au apărut deasupra capului aruncătorii de bombe. Întotdeauna am savurat imaginea plină de forţă şi niciodată nu m-am retras în pivniţă.

Acesta mi-a fost ghinionul. Deodată au început să cadă bombele pe câmp şi una chiar deasupra şepcii mele.

(Am râs puţin). Puteţi râde, nu-i nicio problemă, ăsta era modul meu de exprimare. Am început să merg printr-o grădină abia înflorită şi ştiam direct că ceva nu sună bine, chiar dacă eram eu doar un ţăran. Nu mă putea păcăli nimeni în felul ăsta.

Grădini de pomi înfloriţi în mijlocul iernii, nu s-au pomenit. Şi oameni cu robe de sticlă, iar nu s-au văzut. Acum ştiu că aceasta era o îmbrăcăminte spirituală şi personal port şi eu o astfel de robă. Sunt acum grădinar în sfera florilor, mă simt foarte bine şi n-aş mai vrea să mă întorc pe pământ. Flori sunt în toate sferele. Plec acum şi vă ofer un buchet de flori ca mulţumire pentru că m-aţi ascultat; nimic nu-i pentru nimic. Şi acum copii, toate cele bune”.

1 b. „Ei, ce frig e la voi, mi-am pus un nor grosuţ pe umeri dar tot e frig. Da băiete, sunt Driekus. Râzi copile, dar e bine, aşa-mi place. Am fost doar un ţăran simplu şi cu oameni ca dumneavoastră nu am avut vreodată contact. Am adus pentru dumneavoastră un buchet de magnolii înflorite. I-au plăcut atât de mult. (către soţia mea). Priveşti întotdeauna aşa ciudat dacă mergi cu maşina? (era adevărat) Şi acum, bună seara!”

1 c. „Nu se va mai întâmpla să-mi pierd saboţii. Te felicit din inimă fetiţo! (Aproape de ziua de naştere a soţiei mele) Ce vrei să primeşti? Gândeşte-te. (A rostit numele unei flori preferate). Bun, le vei avea. E ziua reginei, domnişoară? Aşa sunt eu, mai dintr-o bucată, dar vreau numai binele. Primeşte un bucheţel, nu te costă nimic. Acum plec, vă doresc o zi plăcută. Iar o să fie o bătaie cu cepe! (La aniversarea anterioară ne-am bombardat cu cepe). O să mă îngrijesc de un pat cu cepe, ca să aveţi cu ce arunca. Nu-mi place mirosul. (I-am spus: eşti îmbrăcat frumos). Doar nu eşti orb, am lucrat din greu, deci m-am murdărit, dar acum am haine curate. Acum plec”.

Următorul, Apie (maimuţică în olandeză) a venit la noi povestindu-ne că avea 15 ani, locuise în Amsterdam şi era puţin „ameţit”. Nu înţelegea ce se întâmplase cu el, de aceea i-am explicat şi a înţeles repede starea în care se afla. Puţin mai târziu a venit şi bunicul său care „trecuse dincolo” deja, în scopul de a-şi lua nepotul cu el.

Mirarea lui Apie a fost mare; bunicul său fusese călcat de un tramvai pierzându-şi ambele picioare, iar acum le avea din nou, putând să şi umble. Bunicul ne-a mulţumit pentru ajutor şi Apie a plecat cu el. Următoarea convorbire a avut loc între Apie şi mine:

2 a. „Salut. (Apie, da?) Salut doamnelor, salut domnilor, compania devine din ce în ce mai mare. Cu cât mai multe suflete cu atât mai multă bucurie. (Ce mai faci Apie?)

Bine maestre, datorită ţie, am ajuns bine. Ia spune, mergi în India? (La cine te referi?) La tine, am auzit din camera de alături. Îmi aduci şi mie o maimuţică? (Doar eşti maimuţică?) Nu sunt chiar maimuţică! (Mergi cu mine?) Da, desigur. (Ce mai face bunicul?) Bine. Şi dumneavoastră la fel domnule? (dl. H.) Nu doresc să vă jignesc, îţi cam schimbi înfăţişarea capului (doamna B şi-a schimbat coafura). Aşa a spus grădinarul (Driekus). (Nu vezi nimic la acest domn?

- Domnul B. fusese avansat la funcţia de aspirant). Bobiţa aceea

de piper de pe galonul său. Trebuie să mă bucur? Te-am văzut eu când spuneai: mai vrei un pahar de cherry? Trebuie să plec şi hai să încheiem dacă am voie”.

2 b. (Ce mai faci tu, Apie?)

„Bine maestre, dar ce văd aici? Ce pisică bolnăvicioasă ai. Este Pluis aşa-i? Este cea din culcuş, aşa-i? Trebuie să plec, dar o să vin să vă ajut să îmbrăcaţi pomul de Crăciun”.

2 c. „Ce v-am spus, bine că a existat pastila? (Apie ne prevenise că vom merge la doctor cu una din pisici). (Doamna M. se gândea în acel moment la micuţul ei copil pe care-l lăsase singur acasă). Doamne, nicio grijă! Nu mai fi aşa de grijulie. Ce copil frumos o să naşti! Merge totul bine, nicio grijă. Acum voi dispare ca fulgerul. Gândeşte-te la tine. Ţii la glumă. Asta e. Salut! A fost frumos. Noapte bună amici”.

Acesta a fost Apie care a apărut de mai multe ori şi care a devenit repede conştient de propria-i situaţie.

Câteodată mai aveam convorbiri cu inteligenţe neconştiente, sau decedaţi care se opuneau situaţiei în care se aflau sau nu doreau să o recunoască. Urmează în continuare câteva exemple.

3. „Hip, hip, Olanda, 3-0. (Care meci?) Vai! (Ştii unde stai?) În Belgia. (Deci te aflai pe un teren de fotbal?) Şi tu la fel? Ce se întâmplă acuma? Ce uniformă este aceasta? (Arată spre domnul J.) (Când a avut loc meciul de fotbal?) 1934. (Acum este 1947. Ce s-a întâmplat cu tine?) Am început să mă încălzesc. Înseamnă că sunt mort. Acum înţeleg, dar atunci nu trebuie să mai rămân aici. Altfel, peste 100 de ani voi fi tot aici. (Ştii ce facem noi aici?) Da ştiu, practicăm şi noi acest obicei. Acum e bine; soţia şi mama vin să mă ia. (Au murit mai demult?) Da. Mulţumesc, camarade. Mă numesc Rinus, deci dacă revin, vei şti. Salutări tuturor”.

(După cum aţi observat, probabil că Rinus a avut un atac de cord în timpul meciului de fotbal Olanda-Belgia. El a rămas într-o stare de somnolenţă, în care-şi proiecta tot timpul stadionul în care decedase. Mulţi rămâneau pierduţi în cazul unei morţi fulgerătoare până când veneau alţii să-i ridice).

4. „Pentru cine să pun cărţile? Sunt domnişoara din Hekkelaan (stradă din Olanda). Demult decedată. Fiul meu de asemenea. Tu m-ai vizitat (arată spre soţia mea). Soţul tău va pleca, tu încă nu. Şi ea la fel dar mult mai târziu. La sfârşitul anului se va decide totul. (Am încercat

cu multă grijă să-i înlătur ideile ciudate, la care îmi răspunsese). O, încă îţi mai pot spune. Merge totul bine. Am mulţi clienţi. (Şi în lumea spirituală se dă în cărţi?) Da, dar în sens pozitiv. Totuşi te văd dând în cărţi. De ce nu mă urmezi? O poţi face atât de bine! Desigur sunt aici clienţi indonezieni. Încă nu vrei, lucrezi împotrivă. (către F.) Te vei căsători (către M.), cântăreşte bine totul. Lasă femeia în pace. Te dezbracă din priviri (către H.), puneţi grijile de-o parte, viaţa încă e frumoasă. Fereşte-te de bărbaţi (către M.). Nu te simţi rău după atâta mâncare picantă (către J.)? Ce plăcere vei avea! Încă nu ştii ce te aşteaptă. Acum trebuie să plec".

5. „Am venit să arunc o privire. Ce ciudat din partea voastră să veniţi aici să mă ascultaţi. Mie mi se spune că trebuie să mă cunosc pe mine însumi. N-am făcut niciun rău şi am avut mulţi prieteni. Luam totul aşa cum era. Nu-mi place, aici eşti un nimeni".

6. „Era în timpul unui accident de avion deasupra Brabantului. Eram cu un prieten. El şi-a pierdut viaţa, eu nu. Cum este aici B? Trebuie să-l întreb pe B. Nu pot să-mi amintesc că m-am prăbuşit. Mi s-a spus deja. Dar văd că mai pot umbla. Mi-am pierdut memoria. B. trebuie să ajute, spun „ei". (I-am explicat câteva lucruri apoi l-am întrebat dacă s-a întâmplat într-o staţie). Mă observi? De ce mă priveşti astfel? E posibil la o persoană care trăieşte? Nu ştiu, totul e ca un vis. În curând o să mă trezesc. (În acel moment zbura un avion deasupra casei noastre) Este un „V" (V-1) (I-am răspuns şi i-am spus că războiul se terminase demult) Şi cine a câştigat? (I-am dat răspuns) Îţi mulţumesc pentru cuvintele sensibile. Înseamnă că nu mi-am dat viaţa degeaba. Acum plec. Mulţumirile mele. Sper să vă pot sta la dispoziţie când mă voi reîntoarce ca spirit împlinit. Întâlnire. Transmite prietenului meu, salutări (probabil cel rămas în viaţă) şi spune-i: Totul O.K".

7. „Am fost aici toată seara şi am auzit discuţiile. Am vrut să vă facem atenţi, dar voi procedaţi tot aşa cum vă taie capul. Nu putem avea încredere în dumneavoastră şi atunci ne-am gândit: trebuie să venim. Nu este aşa. Dacă venim, aducem şi iubirea noastră şi ne-a plăcut atât de mult că aţi ascultat de noi. Sunt mulţi nefericiţi pe pământ care pot face atâta rău. Vreau să vă ferim de aceştia, lăsând în urma noastră numai bine.

Trebuie să fim şi puţin mai exigenţi şi asemenea copiilor să vă

pedepsim chiar dacă ne pare rău. Nu vă gândiţi la noi cu destulă iubire. Am cerut odată prieteneşte, să ni se mulţumească. Un spirit simte mai mult decât un pământean. Iubirea pe care v-am oferit-o este nemăsurată”.

8. „În spatele fiecăruia dintre dumneavoastră se află câte un oriental, îmbrăcat într-o haină albă cu turban pe cap şi o piatră mare preţioasă în mijloc. Aceştia vă vor ajuta în perioada următoare. Acum nu avem voie să vă spunem mai mult. Slamet”.

(Cu încetul am fost învăţaţi că noi în viaţa de pe pământ avem sarcina de a ajuta pe cei aflaţi în alte sfere, care trăiesc încă într-un „vis”. Următoarea convorbire reprezintă un exemplu în acest caz).

9. „Lumânările luminează cărarea astfel încât el va putea recunoaşte drumul. Drumurile de dăruire a iubirii. Mult bine s-a făcut acelora care-şi căutau drumul în întuneric şi cu ajutorul dumneavoastră şi-au găsit drumul spre înălţime.

Nu este o sarcină uşoară cea care vi s-a pus în spate. Totuşi dacă pentru dumneavoastră nu înseamnă prea mult, pentru cei de aici ajutorul e preţios. Lumina dumneavoastră străluceşte în întuneric înconjurându-vă, astfel încât călătorul poate merge mai departe trecând peste dealuri şi câmpii. Vei fi în continuare învăţat de alţii şi mulţi vor fi aduşi la tine pentru a fi ajutaţi.

Ajutorul nostru este infim pentru că nenorocirile brăzdează lumea şi încă vor mai urma multe.

Noi spiritele trebuie să rămânem temporar în sfera pământească. Trimiteţi-vă gândurile dumneavoastră odată cu fiecare accident şi astfel ne veţi ajuta. Nu cerem prea mult, însă suflete care nu mai trăiesc pe pământ aşteaptă ajutorul. (Numai dacă gândim este suficient?)

Gândurile dumneavoastră sunt scrise în aer şi citite de ei asemeni unei cărţi. Bună seara”.

10. „V-am văzut lupta. Mergeţi liniştit pe drumul care v-a fost ales. Ştiţi că nu sunteţi singuri. Cât ar fi de dificil, tot va exista o rezolvare. Nu uitaţi că pot veni alte timpuri, aşa că mergeţi încet pe drum şi nu vă împotriviţi. Noi, din partea noastră ajutăm şi facem ce e bine pentru dumneavoastră. (Pot să vă rog să vă identificaţi? - o întrebare a domnului D.) Sunt ghidul dumneavoastră. Mă aflam pe pământ în anul 1907. Am murit după catastrofa din Hoek van Holland

(localitate în N-V Olandei). Vaporul s-a ciocnit. Numele meu este doamna Hermina".

11. „Sunt noul conducător al cercului de aici. Sunt omul deşertului. Vă voi povesti istoria mea. Într-o după-amiază târzie mă aflam în deşert privind spre orizont. Cine îşi poate imagina mirarea mea când am văzut lângă mine o apariţie ciudată? De unde venea?

Puteam s-o fi văzut de la depărtare. Pentru mine este de neînţeles. Apariţia se îndrepta spre mine. Nu ştiu dacă era femeie sau bărbat dar pentru mine, însemna cea mai frumoasă apariţie cu ochi omeneşti. El sau ea a început să vorbească: Am pentru tine o piatră. Ai grijă de ea. Ea te va ajuta la bine şi la rău. Eu am întrebat: Cum o să ştiu acest fapt? Vei descoperi singur. Am privit la piatră, care era un obiect fără culoare sau strălucire. Când am vrut să-i dezvălui acest lucru, apariţia a dispărut. Am avut apoi un sentiment de fericire supranaturală care poate nimeni nu l-a avut vreodată pe pământ.

Am mai privit odată piatra şi părea că trăieşte. Cele mai frumoase culori au început să strălucească orbitor. Dacă aveam gânduri bune, piatra arăta cele mai frumoase culori. Şi invers. La fel se întâmpla şi cu oamenii cu care intram în contact, timpul meu s-a încheiat.

Data viitoare vă voi povesti mai departe. Bună seara".

12. „Bună seara prieteni buni. Numele meu este Omtos. Am trecut din întâmplare prin apropiere şi sfera liniştită care domină aici m-a încântat. Ascultaţi bine prieteni. Sunt rus şi am fost educat pentru preoţie. Într-o seară m-am rugat în faţa altarului când deodată am văzut o lumină deosebită.

O apariţie mi-a spus că voi primi o sarcină grea şi nu voi deveni vreodată preot. Imaginea a dispărut şi războiul a început, eu fiind recrutat ca pilot. Deasupra liniilor germane am fost bombardat şi am căzut ca o faclă. Primul lucru pe care l-am văzut când am murit a fost aceeaşi apariţie. M-a luat întâi spre apusul soarelui şi apoi am fost învăluit de o lumină albastră.

Eram încă tânăr şi doream să mai trăiesc dar aflându-mă aici de mai mult timp nu îmi mai pare rău. Din punct de vedere spiritual pot face acum mai multe pentru răniţi decât în viaţa de pe pământ. Voi pleca acum cu rugămintea: vreţi vă rog să vă gândiţi cu iubire asupra celor degeraţi în război deoarece aceste gânduri au o anumită forţă şi

pot ajuta. Voi mai reveni”.

13. (Conversaţia este legată de comemorarea victimelor pe 4 mai 1948). „Reprezint unul din cei mulţi. Ne-am simţit foarte bine când v-aţi gândit la noi. Mai sunt încă cei care nu-şi găsesc liniştea. Ei nu pot înţelege faptul că sunt atât de uşor uitaţi. Am primit sarcina de a-i lua cu mine la această comemorare pentru a le dovedi contrariul. I-am luat cu mine aducându-i în această cameră şi spunându-le: priviţi, aşa gândesc oamenii. Pentru că ea (soţia mea) a înţeles simbolul florilor, roşu de la viaţa însăşi, iar alb pentru spiritul care învinge totul. I-am luat şi-n altă casă. Şi aici erau flori albe nenumărate simbolizând victoria spiritului. Aşa i-am dus mai departe spre lumină. Îi puteam înţelege că nu-şi găsesc liniştea. Şi eu am fost curând la fel. Nu poţi concepe că totul s-a sfârşit. Timpul a trecut, trebuie să mă întorc, dar voi mai veni”.

14. Alege drumul care urcă peste munţi şi dealuri, peste râuri şi mări. Acesta e drumul care te va ridica. Nu este uşor, întâmpini furtuni, dar sunt şi momente de linişte. Acest drum reprezintă viaţa oamenilor. Dacă drumul vieţii tale e la fel, atunci poţi fi fericit pentru că nu vei mai întâlni furtuni pe drumul spiritual, acestea vor fi în spatele tău, dirijându-te în direcţia cea bună.

Vei acumula foarte mult pe acest pământ, atât material cât şi spiritual. Acumularea materială n-o vei putea lua cu tine pe când cea spirituală va rămâne pentru totdeauna”.

15. „Vă doresc ca aceste zile să vă aducă liniştea interioară şi întâlnirea spirituală. Gândiţi-vă că primiţi multă atenţie din partea celor aflaţi aici în sfere diferite. Nu vă aşteptaţi la împlinirea dorinţelor materiale, ci a celor spirituale. Muntele din depărtare vă aşteaptă. În jurul dumneavoastră este o lumină argintie.

Este bine, prieteni, pentru că pasărea singuratică venită din alte sfere, aici printre dumneavoastră reprezintă o mare excepţie. Asta înseamnă pentru dumneavoastră mult noroc. (Am putut vedea pasărea). Şi peştii au reprezentanţii lor, care au o strălucire deosebită. Pentru fiecare dintre voi este câte unul. Dacă veţi avea vreo problemă, chemaţi-i şi vă vor ajuta. Acesta este un moment frumos. Acum prieteni, apare o stea cu şase raze. Acum apar dansatoarele. Vă salută pe toţi, urându-vă pentru zilele următoare succes spiritual. Fiţi siguri veţi simţi prezenţa. Acum prieteni, plec”.

16. Într-o seară se afla printre noi o femeie necunoscută venită cu cineva dintre noi. Această femeie era însărcinată în câteva luni dar nu-şi dorea copilul. Nimeni din cameră cu excepţia ei nu cunoştea acest fapt. Prima inteligenţă care a venit s-a îndreptat spre ea cu următorul mesaj:

„Precum o floare se întoarce după lumină la fel şi noua viaţă se îndreaptă spre lumină. Nu ai dreptul de a sufoca micuţul cu gândurile tale. (Contactul direct realizat, a fost o lecţie subtilă pentru persoana care venise neinvitată). Bună seara tuturor: Aţi văzut vreodată vara un apus de soare cu culori spirituale? Aşa sunt culorile aici în cameră. Acesta este Azis. Vă voi descrie cum arată. Este îmbrăcat într-o haină albă cu centură galbenă, cu o strălucire argintie şi aurie şi ochii asemeni murelor italieneşti. El a adus mulţi nefericiţi către lumină şi reprezintă o Inteligenţă înaltă. Are mai mult de 200 de ani şi se află rar pe pământ. Rodio".

17. „De ce vă dispersaţi forţa? (către doctorul W.). Puteţi realiza mai multe. Omenirea va avea mult de pierdut. De ce? Pentru că forţele dumneavoastră sunt mult mai numeroase decât credeţi, pozitive în toate domeniile. Sunteţi încă tânăr, de ce nu mergeţi mai departe? Vă aflaţi acum într-un cerc. Nu vă lăsaţi înscris pentru India. Tu nu eşti doctor (către J.) Pot vedea în strălucirea ta, o anumită culoare, de o nuanţă foarte înaltă. Gândeşte-te la război. O să-ţi fac o prevestire doctore. Va veni o vreme când cerul va fi negru ca urmare a războiului. Te văd în mijlocul mai multor doctori al căror şef vei fi. Apoi va veni timpul să simţi în jurul tău alte forţe, în mod conştient. Nu te speria. Vor fi în jurul tău. Chiar dacă oraşele vor fi distruse, vei fi totdeauna acolo unde va fi nevoie. Mulţumesc pentru atenţie".

18. „De ce, copilaşul meu (către soţia mea) trebuie să te închizi în tine însuţi? Doar în ultimul timp putem lua contact cu tine. Nu te speria, eşti pe mâini bune. Oriunde te vei afla, totul va merge bine. Pune-te la dispoziţia lor. Lasă-ne să-ţi folosim lumina. Trebuie să spunem ceva către cei prezenţi: În somn, în transă sau în timpul decorporării lăsaţi-o liniştită. Dacă doarme, avem noi grijă de buna desfăşurare. Avem un mesaj pentru o persoană care acum nu este prezentă. Să nu credeţi că spunem ceva doar pentru a spune chiar dacă uneori pentru dumneavoastră nu are vreun înţeles.

Totul, material sau spiritual are o anumită valoare. Sunt uneori

scrisori al căror înţeles îl vei distinge abia mai târziu”.

19. „Nu-ţi fie teamă de lumea nevăzută, pentru că în jurul tău sunt multe neclarităţi. De multe ori gândeşti astfel: Voi face astfel, dar în realitate nu se întâmplă aşa. Momentele cele mai importante din viaţă sunt prestabilite. Alternativele de realizare sunt dependente de voinţa dumneavoastră. De aceea trebuie să daţi valoare oricărei oferte. Se poate întâmpla ca pe acelaşi drum alternativ să treceţi de mai multe ori, observând că acesta nu duce spre ţelul final. Atunci veţi şti ce să alegeţi şi care este drumul principal, către ţel putând discerne binele de rău. Omul crede uneori că vede ceva ce nu există, cheamă imagini în gând, creându-şi propriile fantezii. Gândiţi-vă că noi suntem întotdeauna în apropiere pentru a vă ajuta şi încuraja.

E suficient să căutaţi binele, iar răul vă va ocoli. Dacă sunteţi credincios, vă cerem să nu daţi importanţă la tot ceea ce vi se spune împotrivă, reţineţi doar ce ştiţi că e adevărat. Trebuie să închei astă seară discuţia. Bună seara”.

20. „Nu lăsaţi să vi se strice seara. Nu aţi venit degeaba. Sunteţi înconjuraţi de forţe foarte puternice. Păstraţi aceeaşi atmosferă armonioasă ca la început. E valabil nu numai pentru această seară ci şi pentru cele care vor urma, pentru că iubirea pentru cei apropiaţi creşte asigurându-vă reuşită acţiunii dumneavoastră. Vă doresc acum o seară plăcută. Bună seara”.

21. (destinată doamnei H., al cărei frate abia decedase) „Nu fi supărat, copil drag, sunt mulţi care ştim că moartea înseamnă lumină. Fii sigur că el e pe mâini bune. Acum, din sferele superioare, te poate vedea şi ajuta pe cărarea vieţii, care nu e presărată doar cu trandafiri. Pe sprijinul acestei inteligenţe te poţi bizui întotdeauna. Lumina îşi trimite razele în toate sensurile. Doresc ca spiritul său să atingă lumina veşnică. Amin”.

22. (destinată doamnei B., care de ani de zile era bolnavă). „Sunt de ani de zile în preajma ta, însă nu m-ai simţit vreodată. Totuşi te privesc încontinuu şi văd că-ţi porţi boala cu mult curaj. Pentru tine a venit timpul să gândeşti în linişte la aceste lucruri. Vei primi şi liniştea interioară. Când vei sta o dată liniştită, aminteşte-ţi această seară… adânceşte-te şi atunci lumina se va ridica la suprafaţă, iar mulţi călători, obosiţi de atâta drum, vor veni la tine pentru că lumina este aprinsă. Acum plec şi sper că sămânţa va prinde rod. Sunt ghidul tău

spiritual. În viaţă am fost doctor. Bună seara şi vă mulţumesc”. (A mai spus ceva, şi i se păruse că deja era prea mult, când din partea cealaltă am auzit:) Floarea singuratică din câmpul nesfârşit, şi-a primit picătura de apă. Este suficient pentru astă seară, prea multă apă dăunează. (I-am mulţumit). Lumina divină să vă lumineze drumul până la sfârşitul zilelor. Amin”.

23. „Kwo San, Ghidul dumneavoastră (W) Sunt încă lângă vasul albastru de lângă uşă. Să nu te sperii când îmi vei simţi prezenţa. E totul bine, fiule. Îţi ofer forţa spirituală şi încerc să te deschid faţă de sentimentele curate. Vei primi imagini din vechea Chină. Acordă-i atenţie vasului. A existat o legendă în jurul său.

Pot să te ajut cu ceva? Vei primi liniştea automat, şi atunci te vei simţi foarte bine. Şi dumneavoastră (doamna M. care era însărcinată) nu sunteţi uitată. Când soarele-şi va arunca primele raze de lumină, mama şi tatăl dumneavoastră (care erau decedaţi) vor răspândi o iubire nepământeană. Vă pot spune că veţi avea un copil drăgălaş şi ambii veţi avea multe bucurii datorită lui. Copilul va primi de la bunicii spirituali o haină de mandarin, care reprezintă o protecţie spirituală. Aşa ceva nu veţi întâlni pe pământ. Veţi primi la naşterea copilului flori de lotus. Nu-ţi fie teamă copile. Suntem lângă tine. (E vorba de părinţi spirituali sau pământeni?). Întrebarea nu este rea însă aici se subînţeleg părinţii din lumea noastră”.

24. „Poate să ia parte şi el la liniştea dumneavoastră interioară? Acoperiţi-vă strălucirea! (N. Cum?) Apropiaţi mai mult picioarele. Acum pot să vă văd culorile. Galben violet (N.) Apariţia ordinii (pentru B.) Galben-alb (soţia mea), gri-violet (M.) Purpuriu-albastru (J.) Portocaliu-galben (B.)”.

25. „Prieteni dragi, am venit să vă spun câte ceva. Nu va fi o povestire completă, ceea ce lipseşte va trebui el să completeze. În primul rând, sâmbăta. Dacă sufletul ascultă la voci îndepărtate, atunci omul devine liniştit şi începe să se întrebe cum şi de ce.

Omul caută întotdeauna între bine şi rău. Gândeşte-te că ai un prieten bun, îngerul

Păzitor e întotdeauna lângă tine.

El îţi dă întotdeauna un sfat. Gândeşte-te că el se bucură şi se întristează alături de tine. Ascultaţi bine prieteni dragi. Ştiu că pentru voi cei care trăiţi pe pământ este foarte greu.

Pentru cei ce meditează în singurătate este mult mai uşor decât pentru voi. Niciodată n-am înţeles de ce omul îşi imaginează moartea ca pe ceva oribil.

Câţi oameni care trebuie să părăsească lumea materială nu se cramponează de mijloacele medicale. Cei care sunt trimişi pentru a-i ridica, îi desprind cu grijă de viaţa materială. Prieteni dragi, odată va trebui să lăsaţi în urmă tot ce-i material, tot ce-aţi păstrat şi aţi iubit. Poate sunt prea dur, dar mai târziu când s-a ajuns la vârsta potrivită vor fi multe de învăţat din lecţia vieţii. Este greu de părăsit viaţa pentru cei care nu ştiu că mor. De asemenea e greu să părăseşti viaţa când răsare soarele. (Cineva aflat de faţă nu înţelege ce dorea să spună această inteligenţă cu răsăritul soarelui).

Un spirit nu va anunţa niciodată sfârşitul celui lângă care se află. Costă prea multă energie. Fiul meu, le poţi spune multe lucruri în limbajul meu, dar în linişte şi controlat. Te voi inspira.

Lumina întâi. Acolo-şi va găsi sufletul dumneavoastră liniştea eternă. Am fost părintele Ancor, fiule. Salut musafirii mei, pentru soldatul (J.) un salut de la prietenul meu bun, şi dumneavoastră tuturor".

26. (Pentru soţie şi pentru mine) „Sus pe un munte se află o catedrală. Aceasta este locuinţa în care voi înnoptaţi. Nimeni altcineva nu poate intra fiind acoperită. Drumul este lung şi foarte primejdios. Scutură-te de rău. Armatele care vă vor urmă vor avea multe accidente. Soarele nu ajunge niciodată. Muzica şi cântecele se aud din nou. Mulţi vă vor însoţi intrând în templu cu săbiile fierbinţi scoase din teacă. În spatele acestui templu există multe altele. Aveţi o inimă bună, iar voinţa este prezentă. Trebuie să vă gândiţi mai mult la Dumnezeu cu multă iubire pentru că de acolo vine totul. Ascultă bine la vocea apropiată de tine. Sunteţi continuu într-o mănăstire dar nu vă daţi seama. Aveţi încă multe de învăţat. Ajungând în cealaltă lume, veţi înţelege totul mult mai bine.

Sunteţi acoperit de o mare fericire. Stăpâniţi-vă gândurile. Nu vă place plimbarea, de aceea vă luăm cu noi arătându-vă natura aşa cum e ea. Nu întrebaţi, acceptaţi tot ceea ce este bun. Noi suntem cei şase cu săbiile scoase din teacă".

27. (Poate fi înţeles numai de către cei avansaţi). „Sufletele din cosmos nu cântăresc greu. Atmosfera este mai grea. Vântul şi ploaia le

bate despărţindu-le. Furtună dinspre Sud. Vest. Face rău clopotelor. Se ridică în număr mare din mare. Devine din ce în ce mai dificil. Nori lungi care atârnă ploaie în formă de clopote cristale de zăpadă; atenţie la schimbarea norilor. Raze de soare, sursa de energie. Sunetul clopotelor rezolvat. Centrul nebulos al spiritelor. Centrul mării pentru spirite, locuitori mulţi, centrul spiritelor. Centrul gândurilor înalte ale spiritelor. Nimic mai mult în acest moment".

28. „Sunt mulţi ghizi spirituali pe care-i puteţi compara cu un pedagog în şcoală. Fiecare ghid are mai mulţi oameni pe care trebuie să-i înveţe. Dacă unul din oameni a ajuns la un moment maxim al cunoaşterii, va fi preluat de un ghid superior. La fel ca la şcoală.

Astfel evoluează spiritul. Acest ghid nu vine întotdeauna pe pământ, poate privi totul din locul în care se află.

El îşi vede elevii asemeni unor luminiţe, începe vreuna să se stingă, înseamnă că ceva nu e bine şi vine în apropierea acestora. Dacă luminile continuă să ardă atunci, totul este bine.

De aceea păstraţi-vă lumina aprinsă".

29. (pentru soţia mea). „De ce vă este teamă dacă sunt în apropierea dumneavoastră? În noaptea trecută am fost lângă dumneavoastră, însă v-aţi închis imediat şi când m-am lăsat văzut nu v-a mai fost teamă. Mă adâncisem în rugăciuni. Eram bărbatul îmbrăcat în sutană de culoarea cămilei. De ce nu aţi spus că m-aţi văzut?" (A: am uitat) Nu-i nimic".

30. „Bună seara prieteni. Sunt trimis de cel care se află deasupra spiritului Iisus. Aveţi ceva de întrebat? (Aţi spus mai demult că Iisus aparţine celei mai înalte sfere şi dumneavoastră veniţi dintr-o sferă mai înaltă. Există mai multe sfere?) În afara acestor sfere există multe altele. (Un animal are şi el un suflet? Dacă mor, animalele sunt luate sus?) Da, sunt luate în sfera comună. (Provin acestea tot de la Dumnezeu?) Da şi toate se întorc la Dumnezeu. (Care este scopul?) Aceasta este evoluţia spirituală. Animalele au un suflet frumos, putem învăţa atât de mult de la ele. (E suficientă pentru noi o viaţă pe pământ?) Nu, sunt mulţi care au nevoie să se reîntoarcă. (Desigur un canibal care nu ştie nimic). Nu întotdeauna! Spiritul poate sta încontinuu la înălţime. Gândiţi-vă la Mozart care fiind un copil de 4 ani putea cânta la pian. Era vorba de o reîncarnare pentru că un copil de patru ani nu poate înţelege ca un om mare. (Aceasta se întâmplă foarte

rar). Priviţi în trecutul istoriei la Nero, Napoleon şi Hitler. Fiecare devine atunci o persoană deosebită. (Aceşti oameni nu erau inferiori din punct de vedere spiritual?) Spiritul acestora se dezvoltă prin orice mijloace. Fiecare fapt are un fel care trebuie împlinit. Acestea sunt legile spirituale. Uneori doriţi să realizaţi ceva şi totul se încheie altfel. (Deci nu se urmează întotdeauna propria voinţă? Este urmat întotdeauna un sens în mod automat?) Nu puteţi trece peste acest sens. (Înseamnă că nu avem nicio răspundere). Totuşi la rău trebuie să vă echilibraţi".

31. „Am fost de mai multe ori. Faceţi bine şi nu priviţi în jur. Cea mai importantă lege pentru oameni este: oferă-ţi iubirea celui apropiat. Drumurile oamenilor sunt limitate. Ele pot urca în munţi sau pe dealuri. Ele pot fi frumoase şi uşoare dar şi foarte dificile, de obicei combinate. Sunt mulţi oameni care-şi cunosc drumul, ştiu cum să-l parcurgă şi ce se poate întâmpla, de aceea îl parcurg în linişte, conştienţi, având încredere în ei înşişi. Omul nu va mai privi în jur, nu va mai da atenţie lucrurilor mărunte, care apar de-a lungul drumului.

Oricum totul merge bine. Dar există amănunte asemeni unor scântei care pot lumina omul. Cunoaşterea nu este întotdeauna conştientizată de om. Este bine ca omul să meargă pe drumul său şi să privească şi drumurile laterale deoarece acela care merge în apropierea dumneavoastră pe drumul său deţine poate flori care nu cresc pe drumul dumneavoastră. Şi aşa privind, trăind şi învăţând, omul trebuie să-şi urmeze drumul.

Toţi prietenii dumneavoastră sunt în jurul dumneavoastră, forţele noastre vor fi în apropiere, aşa că liniştiţi-vă puţin".

32. „Şi eu vă trebui să ajut, dar nu uitaţi că deasupra mea se află o lumină mai puternică. Pentru mine nu este uşor să primesc ajutor de la alţii, mai curând aş folosi propriile forţe.

Mă simt bine în prezenţa dumneavoastră. Mai am mult de învăţat dar nu se poate împlini tot ce-şi doreşte omul. Lumina care se află deasupra noastră este cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată".

33. „Copile, e greu de găsit drumul dintre material şi spiritual, ajungând la armonie. Pentru ca omul să se dezvolte pe plan spiritual trebuie întâi să-şi stăpânească corpul material.

Corpul, sistemul nervos, dorinţele sale să le pună în rezonanţă

cu planul spiritual, îndeplinindu-şi sarcinile pământene. Este greu de realizat această condiţie, astfel încât dacă spiritul va fi mai puternic în corpul material, armonia spirituală va fi disproporţionată, iar corpul devenit prea sensibil va reacţiona puternic la influenţele exterioare.

Cea mai grea sarcină este aceea de a te desprinde de partea materială, iar tu însuţi să-ţi controlezi dorinţele, nervii obligându-i să te servească în împlinirea forţei tale spirituale. Dumnezeu să fie cu voi".

34. (Întrebare: Considerând că există o legătură între corpul nostru pământean format din organe şi corpul nostru spiritual format tot din organe, considerând de asemenea că există un alt mod de hrănire şi întreţinere a corpului spiritual (numai prin inspiraţie) faţă de cel material (prin consumul de alimente), care ar fi atunci importanţa corpului spiritual faţă de organele digestive?

Totodată, dacă e real faptul că în lumea spirituală nu există căsătorii (Swedenborg susţine contrariul) de ce este atunci prevăzut corpul spiritual cu organe de fecundare?)

„E greu de exprimat în vorbe, însă trebuie să vă imaginaţi corpul spiritual astfel: Un nucleu, ceea ce dumneavoastră numiţi suflet, deci un spirit trebuie imaginat ca fiind o formă vagă a corpului cu organe interioare. Deci nu organele dumneavoastră, ci un anumit tip de organe. Mantaua de legătură între corp şi suflet, numită aură, sau corp eteric, formează imaginea exterioară a sufletului, îmbrăcămintea umană cu organele necesare. Cu cât sufletul este mai înalt cu atât organele sunt mai incomplete.

Şi acum căsătoria din sfere. Să încep cu începutul. Celula umană primară în care scânteia lui Dumnezeu s-a produs, s-a înmulţit, s-a divizat în celule masculine şi feminine. Aceste scântei divizate aparţin câte unui întreg. În timpul evoluţiei, drumurile se pot separa, însă la un anumit interval de timp femeia şi bărbatul care au format cândva un întreg se vor reîntâlni. Se vor atrage continuu reciproc pentru a se întâlni în final în mod conştient în sfere luminate. Nu se atrag pentru a se contopi, ci împreună să-şi urmeze drumul în mod conştient până când, după nenumărate milioane de ani, scânteile atât de curate ca însuşi nucleul lui Dumnezeu, să se contopească într-o scânteie. Această unire se numeşte la noi căsătoria spirituală. (Poate avea loc pe Pământ această contopire?) Omul poate trăi pe pământ împreună cu jumătatea

sa, sub forma câinelui şi a pisicii sau a sufletelor gemene însă nu este conştient de acest fapt. (Este reîncarnarea o regulă stabilită sau reprezintă o posibilitate? Reîncarnarea are loc doar pe pământ sau şi pe alte planete?) Cum ai putea crede altfel dacă de la o celulă ai ajuns la ceea ce este acum? Priveşte natura din jur, cum a evoluat de la cel mai simplu principiu către cel mai dezvoltat animal sau plantă. Creaţia a avut loc cu mult timp în urmă. Din celula umană divizată prin forţa lui Dumnezeu aţi ajuns oameni. (Se reîncarnează omul şi pe alte planete?) Da, câteodată continuu doar pe pământ. Aceasta deoarece pe fiecare planetă trebuie să fie prezent un nou corp, iar acesta se poate forma dintr-un corp mai simplu deci o celulă care acum se va dezvolta mai repede.

Trebuie îndreptate greşelile conştiente sau inconştiente făcute în timpul dezvoltării corpului. Va trebui să recunoaşteţi că nu se poate realiza totul în timpul unei vieţi pe o planetă sau alta, anterioară.

La fel cum un părinte îşi păzeşte familia, fratele mai în vârstă are grijă de cel mic, la fel şi fiecare suflet sau planetă primesc propriul ajutor, propria forţă şi cunoaştere de la un suflet mai evoluat respectiv de la o planetă mai evoluată.

Maeştrii noştri, sufletele care se află în cea mai înaltă sferă se află continuu în legătură spirituală cu planeta următoare. Mi-am încheiat studiile şi de aceea doresc să ajut atât cât voi putea.

Mulţi care abia au început doresc şi ei să ajute, dar deocamdată ei nu se înţeleg pe ei înşişi. De aceea există discuţii contradictorii. De asemenea nu-şi urmăresc toţi acelaşi drum care duce la originea fiecăruia, astfel că fiecare suflet îşi primeşte învăţătorul său. Abia după căsătoria spirituală când ambii vor merge împreună înapoi pe drumul pe care l-au parcurs, abia atunci se poate spune că au trecut examenul. Atunci întregul format din femeie şi bărbat va avea o forţă dublă, şi o cunoaştere dublă.

De aceea forţa mea este mai presus de a altora, nu datorită mie, ci datorită celor doi care formează un întreg. Hai să încheiem aici, data viitoare vom vorbi mai mult. Dumnezeu să fie cu dumneavoastră. Amin”.

35. „Prietene, păzeşte-te şi ţine-ţi forţele în propriile mâini. Păstrează-ţi comoara cea mai de preţ. Nu te lăsa niciodată orbit, urmează-ţi continuu propria inimă în care străluceşte cea mai pură

lumină, urmează-o şi astfel vei găsi drumul drept. Mai mult nu am voie să spun. Hei, ghidul tău Ancar, este un frate bun! Câteodată apar alte entităţi în numele lui. (Nu este atunci prea dificil ca prin intermediul crucii şi tablei să aflăm adevărata entitate?) Nu numai pe această cale. Există o primejdie tot timpul, iar prin această cale sunt posibile tot felul de inexactităţi. (Unde a rămas corpul lui Cristos după prima sa moarte şi sub ce formă a apărut după reînviere?) Întrebaţi despre cea mai înaltă forţă. Într-adevăr El s-a eliberat de corpul său, care a fost mai bine întreţinut decât altele fiind aşezat într-un loc rece şi închis pentru străini. Aşa a fost posibil precum cea mai mare forţă dumnezeiască, susţinută de cea mai înaltă Lumină să reintre în corpul său, putând să stăpânească din nou ceea ce fusese mort şi împreună cu forţele raiului deci cele mai înalte forţe ale iubirii şi ale luminii să elibereze drumul celor vii spre lumea pământeană. (Materializările lui Katy King pot fi comparate cu cea a lui Cristos? Putem şi noi în prezent să reanimăm o materie moartă?) Corpul dumneavoastră, niciodată. Corpul său aflat la a doua posedare nu a putut fi păstrat prea mult datorită forţelor care lucrau în El.

Trebuie să înţelegeţi un lucru foarte bine. Sufletul care are posibilitatea de a reveni din lumea lui şi de a reînvia un corp mort, deţine foarte multe forţe şi posibilităţi, de a se folosi de acel corp. Forţe care fac posibil ca respectivul corp să fie brusc într-un loc sau altul. De acest corp, El s-a putut folosi maxim 40 de zile după care s-a dezintegrat.

În limbajul dumneavoastră: El şi-a dematerializat propriul corp. Un spirit, de exemplu ca mine, ar putea să construiască un corp, singur sau cu ajutorul unui medium, mai mult sau mai puţin palpabil, în funcţie de propria forţă. Dar niciodată cu un astfel de corp nu aş putea face ceva, manevra sau vorbi la fel cum a făcut El. A fost cu totul altceva. Nu trebuie să uitaţi că, corpul său material a fost altfel construit. Prima posedare a corpului a fost obişnuită. Apoi a fost părăsit de către forţa posedantă.

De asemenea şi sufletul său s-a ridicat odată cu decedatul, fiind cel mai puternic ca forţă şi lumină, rămânând trei zile în regatul (domeniul) său. Sufletul, forţa care s-a restrâns atunci în acelaşi corp a reconstruit acel corp însă posedându-l cu această nouă putere. Deci pentru a fi mai clar: toată materia solidă are anumite vibraţii, acest

corp al lui Cristos era constituit din acelaşi material cu cel iniţial însă acum vibraţia se modificase, astfel încât el putea să facă mai multe lucruri dar nu mai mult de 40 de zile. De ce acelaşi corp şi nu un alt corp material? Deoarece El avea de comunicat ceva lumii cu acelaşi corp. Deoarece El nu se află la acelaşi nivel cu dumneavoastră sau cu mine, Amin".

36. (Este adevărat că Cristos a luat asupra sa toate păcatele noastre?) „El a arătat astfel oamenilor drumul pe care aceştia trebuiau să-l urmeze, drumul oamenilor, care are urcuşuri şi coborâşuri, soarta acestora faţă de care se opun sau pe care o îmbrăţişează. Abia apoi, apare Reînvierea sa ca dovadă a putinţei sale, a existenţei sale. Hai să-i spun astfel: un suflet, ca oricare altul intră în Casa Părintelui. El a ajuns în Casa Părintelui dar a parcurs apoi drumul înapoi. El, Fiul, primul născut, s-a dăruit din nou oamenilor, fraţilor săi.

El a parcurs singur drumul spre Tatăl Său, plin de încredere, în a cărui Casă El se va întoarce. După moarte, El s-a întors spre pământ, însă acum nu mai era singur ca om, ci sprijinit de întreaga Forţă Părintească, ca prim Fiu născut, astfel încât omenirea va fi sprijinită în existenţa sa eternă. Astfel încât întregul cosmos va inunda drumul cu lumina Sa. Astfel încât omenirea va fi scăpată de întunericul în care aceasta a gândit că a existat.

Să încheiem acum. Amin".

Capitolul VII
PSIHOMETRIE TRIDIMENSIONALĂ

În capitolul anterior aţi putut citi informaţii provenite de la diferite inteligenţe din sfere diferite. V-am transmis totul aşa cum am văzut sau recepţionat.

Aceste mesaje, obţinute prin intermediul crucii şi al tablei, au fost selectate dintr-o mare mulţime. Într-una din zile, unul din „ghizii" noştri spirituali ne-a cerut să nu mai folosim acest mijloc. Eram atunci atât de avansaţi încât puteam primi mesajul în mod direct. Ei ne-au spus că metoda crucii şi a tablei le furniza multe probleme deoarece nu puteau întotdeauna înlătura „forţele inferioare". Deci este nevoie de multă forţă pentru a transmite mesajele uneori acestea fiind împiedicate şi transformate de forţele inferioare.

Sfera cea mai joasă se află în apropierea pământului, fiind

locuită de fiinţe mai puţin plăcute care abia aşteaptă o astfel de activitate pentru a-şi expune poveştile neînsemnate şi uneori neadevărate. Sfera cea mai de jos este des numită domeniul astral. Cei ce devin clarvăzători, percep întâi acest domeniu. Voi aprofunda acest subiect în capitolul „Decorporări”, dar pot acum spune că acest domeniu este constituit dintr-un fel de materie plastică care prin forţa gândurilor poate fi deformată. Cu alte cuvinte, fiecare spirit prezent în această sferă, îşi poate crea singur imaginile preferate. Foarte mulţi muritori nu sunt conştienţi de noua lor situaţie deoarece în prezent omul nu mai este învăţat cum trebuie să moară.

Dacă sunt destinate acestui domeniu inferior, atunci vor ajunge într-o stare de vis, în care ultima scenă trăită pe pământ este „rulată” din nou. Aceste suflete rămân aici până când primesc ajutor sau până când singure descoperă că nu mai trăiesc pe pământ. Numai realizând faptul că se află în altă stare este suficient pentru a schimba situaţia. Faptul că o astfel de stare poate dura câteva zeci de ani, aţi putut constata din exemplul dat de Rinus care din 1934 se afla pe un teren de fotbal din Belgia. Dacă aceste suflete vin la o întâlnire bazată pe cruce şi tablă, veţi înţelege că ele nu vor avea prea multe de spus. Totuşi aceste suflete simple nu sunt periculoase şi adesea cei de faţă le pot explica adevărata stare în care se află. Periculoase sunt acele suflete care-şi recunosc situaţia dar sunt stăpânite de sentimente de răzbunare datorate trecutului. Dacă o şedinţă de comunicări nu este „protejată” parţial sau total de o inteligenţă înaltă, atunci se pot întâmpla multe accidente.

Cum e posibil ca în aceste contexte să existe atât de multe spirite inferioare? Sunt doar foşti oameni care asemeni nouă au avut o viaţă moderată? Trebuie să vă gândiţi la următoarele: În acest teritoriu astral, fiecare gând este transpus direct în imagini în care se poate trăi cu adevărat. Vă gândiţi poate că şi pe pământ s-ar putea întâmpla aşa ceva? Când gândurile noastre negative ar putea deveni realitate?

Situaţia nu ar fi diferită faţă de cea din domeniul astral. Din fericire noi suntem protejaţi astfel încât ne putem înfrâna gândurile înainte de a le transforma în fapte. Însă în domeniul astral nu există frâne, totul se întâmplă imediat ce ne-am reprezentat ceva. De aceea, oamenii neprotejaţi pot intra în contact cu aceste forţe.

Psihiatriile sunt pline de astfel de victime. Dar voi aborda acest

subiect mai târziu. Un lucru este clar: după moartea noastră nu mai rămâne nimic din creierul nostru. Doar starea de percepere şi înălţimea iubirii noastre influenţează comportarea noastră acolo. Acelaşi lucru îl observăm pe pământ la bătrânii care ajung senili.

Senilitatea înseamnă micşorarea capacităţii de raţionare a creierului şi observăm cum aceşti bătrâni evoluează în sens negativ.

Realitatea este aceea că în acest caz înţelegerea care ascundea natura fiecăruia, în mod treptat dispare, fiind înlocuită de viziunea justă asupra realităţii. De aceea, vă rog: atâta timp cât deţineţi supremaţia asupra înţelegerii în mod general, încercaţi să suprimaţi sau să diminuaţi toate impulsurile mărunte, astfel încât mai târziu să nu ajungă să vă stăpânească.

Dacă veţi rămâne cu astfel de impulsuri până la moarte, atunci veţi ajunge cu siguranţă în domeniul astral şi chiar dacă eliberarea va avea loc cu siguranţă într-un târziu, se pierde prea mult timp.

Dacă veţi începe să lucraţi cu crucea şi tabla, fiţi înarmaţi cu iubirea şi atitudinea critică necesare.

Acum doresc să părăsesc pentru puţin acest domeniu astral, informându-vă despre celelalte domenii.

Şi aici trăiesc suflete, însă într-o formă mai frumoasă.

Şi aici sunt case, şcoli, temple. De aici coboară inteligenţele spre domeniile astrale şi spre pământ pentru a-şi oferi ajutorul.

Când am primit mesajul referitor la faptul că aceste suflete vor căuta contact cu noi în mod direct, deoarece noi îndeplinim deja anumite condiţii, motivul a fost acela de a-şi economisi energiile şi de a le folosi pentru cazuri deosebite. Această formă de receptare directă, am numit-o psihometrie tridimensională deoarece celelalte două forme, uni şi bidimensionale se produc pe pământ. Aceste contacte cu sferele superioare presupun un anumit spaţiu spiritual, în care se formează a treia dimensiune.

Şi această receptare tridimensională se subîmparte în mai multe forme pe care la voi însoţi cu exemple.

Prima formă este receptarea telepatică sub formă de idei în care asemeni recepţiei bidimensionale, apar asociaţiile. În fapt se constituie acelaşi proces cu diferenţa că transmisiile nu provin de pe pământ. Veţi înţelege de ce, noi fiind dependenţi de vibraţia proprie la un moment dat putem fi influenţaţi de inteligenţele înalte şi de fiinţele

care trăiesc în domeniul astral. Acest fapt este posibil chiar dacă vă simţiţi încă în sferele superioare. Cel mai bine este să transformaţi acest gând cu mare repeziciune într-un alt gând mai înalt. Dacă veţi proceda astfel atunci pentru aceste forţe va deveni imposibil să vă mai influenţeze în mod direct sau indirect prin intermediul unor cunoştinţe care brusc vă spun ceva neplăcut.

Încercaţi deci încontinuu să vă ridicaţi propriul nivel prin auto-analiză, înlăturând radical tot ceea ce este de natură inferioară. Îndată ce v-aţi sincronizat pe un nivel înalt, totul devine mai plăcut şi veţi putea primi impulsuri care vă vor ajuta. Atunci se întâmplă des ca un preot sau cineva care ţine discursuri, cu referire la subiecte spirituale, să urce deasupra propriului nivel, primind inspiraţie.

Noi spunem atunci: „Ce inspirat vorbeşte persoana!”. Vom putea denumi aceste inspiraţii, înţelesuri sau idei. În această formă de recepţie, se întâmplă des ca vorbitorul să se înroşească, să se încălzească puţin, deoarece inspiraţia provine dintr-un domeniu în care există o temperatură mai înaltă. Prima condiţie este desigur aceea ca vorbitorul să se sincronizeze cu acest izvor de inspiraţie, ajungând să spună lucruri de care în mod normal nu este conştient. Se mai întâmplă ca un astfel de vorbitor aflat într-o stare de boală să nu mai simtă la un moment dat durerile. A trebuit o dată să ţin un discurs când brusc am avut o criză de ischemie. În timpul discursului nu am mai simţit durerea, iar la încheierea acestuia durerile au reapărut.

Multe boli pământene sunt dependente de anumite temperaturi, de aceea corpul reacţionează în cazul unei infecţii cu temperatură.

Prin atingerea unui nivel de vibraţie mai înaltă pot fi omise unele boli.

Odată cu ideile sau înţelesurile recepţionate pot apare şi imagini dar acestea reprezintă întotdeauna întâmplări trăite.

A doua posibilitate este recepţionarea telepatică în cuvinte şi am putea-o numi claraudiţie telepatică tridimensională. Şi aici procesul poate fi asemănat cu recepţionarea bidimensională şi din nou cu acea deosebire că izvorul nu e reprezentat de o fiinţă de pe pământ, ci de o inteligenţă din alte sfere. Şi aici poate avea loc o influenţare din partea forţelor inferioare şi superioare.

Persoana în cauză, îşi va aţinti pe moment privirea, reproducând în cuvinte ceea ce i s-a transmis. La început,

reproducerea nu are o calitate prea bună, dar cu timpul receptorul va învăţa să facă asociaţii. O asemenea persoană nu trebuie deranjată în acele momente cu întrebări sau cu zgomote. Conştiinţa reintră în funcţiune, iar comunicarea poate fi deranjată sau întreruptă.

Pentru receptor este dificilă discernerea între mesaj şi propria imaginaţie. De aceea mesajele destinate persoanelor străine receptorului vor fi deosebite, micşorându-se riscul asociaţiilor.

Este bine să precizez că această formă de recepţionare se produce mai des decât omul poate gândi. Acelaşi lucru este valabil pentru impulsuri de mişcare şi sentimentale.

Dacă vi se întâmplă să spuneţi sau să faceţi lucruri neobişnuite, care vă dau senzaţia spre exemplu că cineva v-a pus cuvintele în gură, împotriva voinţei dumneavoastră, luaţi atunci aminte! Foarte mulţi oameni nu dau importanţă cauzei şi modului de manifestare a reacţiilor lor. Aceşti oameni sunt de-a dreptul „morţi spiritual”, trăiesc de pe un moment pe altul, nu se gândesc după ce au realizat ceva… Ei nu sunt stăpâni pe ei înşişi, ci emoţiile îi stăpânesc pe ei.

Dar odată ce 51% din omenire nu va mai fi victima propriilor emoţii sau a forţelor din sferele inferioare, din acel moment omenirea a câştigat lupta. Încă nu au ajuns la acest moment, şi de aceea este nevoie ca mai toţi să încercăm să devenim „pionii albi” dispersatori de lumină care în final vor trebui să învingă întunericul.

În afara receptării tridimensionale a ideilor sau înţelesurilor care generează asociaţii, şi a receptării zgomotelor, este posibilă şi receptarea tridimensională a imaginilor.

Există în acest caz două posibilităţi: prima este aceea în care persoana înainte de receptare este strict legată de ochii „transmiţătorului”. Când transmiţătorul reprezintă e în frumuseţea lor.

Dacă contactul are loc cu o inteligenţă din sferele inferioare vor fi văzute tot felul de imagini demonice. În acest caz, receptorul va trebui să înlăture teama care însoţeşte aceste imagini, concentrându-se asupra unor imagini plăcute. Indiferent dacă inteligenţa provine dintr-o sferă superioară sau inferioară, în ambele cazuri există o limitare: persoana poate percepe ceea ce şi inteligenţa percepe în acel moment.

A doua posibilitate de recepţie tridimensională a imaginilor este aceea în care persoana nu este dependentă. Această receptare am

numit-o clarviziune spirituală tridimensională, o formă de clarviziune prin care persoana receptează imagini din sfere şi nu imagini materiale. Veţi înţelege faptul că propria superioritate spirituală corespunde percepţiei unei sfere.

Doresc să vă spun că la perceperea unei sfere cu un grad mai ridicat decât cea în care se află propriul spirit, poate fi atât de epuizantă încât conduc la pierderea cunoştinţei. Referitor la acest fapt, doresc să risipesc credinţa în acea poveste în care încă mai cred destule persoane de bună credinţă, conform căreia oamenii obişnuiţi, după moarte ar călători direct spre rai. Dacă vom încerca să înţelegem termenul de rai, comparându-l cu sfera dominată de cea mai înaltă forţă şi iubire, atunci ne vom putea face o altă imagine a raiului. În starea obişnuită nu am putea exista acolo, chiar dacă corpul material ar putea exista în centrul soarelui. Am fi cu mult înainte arşi de soare, până ne-am putea apropia de el. În acelaşi timp spiritul personal ne-ar reţine să ne apropiem de vecinătatea sferelor superioare. Aceasta nu înseamnă că pentru oamenii mai mult sau mai puţin obişnuiţi, raiul nu poate fi atins. Trebuie să înţelegeţi foarte bine faptul că în Biblie ca şi în alte cărţi sfinte nu există degeaba termenul de „raiuri”.

Există deci după moarte, sfere accesibile, care sunt pline de lumină şi care în termeni pământeni pot primi denumirea de „rai”, dar nu reprezintă adevăratul „Rai”.

Mai există şi a treia posibilitate şi anume receptorul primeşte imagini de la alte sfere, trimise de inteligenţe care au urmărit astfel un anumit scop. V-am mai spus că „materia” din care sunt formate sferele, este plastică şi deformabilă. Numai prin forţa gândurilor poate o inteligenţă să construiască anumite imagini, legându-se de o persoană şi dându-i acesteia posibilitatea de a vedea asemenea imagini sub forma unor lecţii sau a unor exemple. Aceste forme de receptare pot varia foarte mult, uneori devenind un fel de şoaptă vagă, însoţită de imagini întrerupte.

Receptorul poate primi şi imagini deosebit de clare şi interesante încât nu va uita toată viaţa o astfel de experienţă, devenind un alt om.

Doresc acum să prezint pe scurt şi să definesc tot ceea ce am discutat până acum în acest capitol:

1. Receptarea sub forma ideilor (sau a înţelesurilor). O

inteligenţă ajută vorbitorul să-şi construiască o continuitate a discursului.

Inteligenţa este legată de vorbitor prin cunoaştere.

2. Claraudiţia telepatică. Este des prezentă la psihometrişti şi mediumi. Ei „ascultă” de obicei cu capul aplecat, vorbind şi din nou „ascultând” etc. Şi aici inteligenţa foloseşte limbajul receptorului, chiar dacă mai pot apare şi alte sensuri. Caracteristic pentru această formă de receptare este faptul că mesajele destinate persoanelor complet străine de receptor, sunt mult mai edificatoare şi inteligibile.

3. Claraudiţia materială. Zgomotul vine din exterior îndreptându-se spre dumneavoastră. Se întâmplă mai rar.

4. Claraudiţia spirituală. Constă în legătura cu o inteligenţă dintr-o sferă, dependentă de starea spirituală personală.

Dacă legătura este foarte bună se poate auzi muzică de o frumuseţe nepământeană. Acest fapt se întâmplă rar şi în cazul unor emoţii puternice.

5. Clarviziunea subîmpărţită în:

5 a. Telepatică. Reprezintă forma cea mai întâlnită, prin care centrul de receptare personal, recepţionează imagini, iar propriii ochi proiectează aceste imagini în orice loc în care privirea este îndreptată.

5 b. Materială. Imaginile sunt legate de locul în care vă aflaţi. Aceasta înseamnă că în preajma dumneavoastră se află o inteligenţă care se lasă văzută. Şi persoane aflate în viaţă se pot arăta în acest mod altora.

Apariţiile sunt foarte apropiate, nu mai departe de câţiva metri de dumneavoastră.

5 c. Spirituală. Vă conectaţi, sau sunteţi conectat cu o inteligenţă sau o persoană într-o zonă materială.

În afară de persoana respectivă vedeţi şi împrejurimile în care aceasta se află. Distanţa nu are aici vreo importanţă.

La sfârşitul acestui capitol doresc să mai completez ceva în legătură cu clarviziunea telepatică în care inteligenţele transmit imagini construite de ele însele pentru a da exemple sau lecţii.

Stăteam odată liniştit, gândindu-mă la bine şi la rău, la lucruri pe care cu drag ai vrea să le faci dar ai sau nu ai voie, sau la lucruri dificile pentru care nu simţi prea mult şi totuşi trebuie să le faci. Dintr-odată, am avut senzaţia că gândurile mele s-au oprit pur şi

simplu. Am simţit cum mă învăluie liniştea şi deodată am văzut o imagine clară a unei dune pline de trandafiri. Crenguţe şi petale. Apoi odată cu imaginile, am auzit cuvinte care ştiam că-mi sunt transmise, creându-se un fel de dialog între mine şi persoana care-mi trimitea imaginile. „Îţi place?”. „Da, drăguţ, dar puţin cam sălbatic”. Apoi, imaginea a dispărut fiind înlocuită de o altă imagine având central un singur trandafir, mare şi de o culoare deosebită. Şi din nou am recepţionat vocea: „Cum ţi se pare acesta?”, iar eu am răspuns: „Da, acesta-i mult mai frumos!”. Atunci vocea a urmat: „Asemeni acestor două imagini trebuie să vezi şi oamenii. Toate frunzele, ţepii şi crenguţele reprezintă încercările nereuşite ale omului. Câteodată sunt frumoase dar mai bine este ca omul să se autolimiteze şi autocontroleze, astfel va deveni un trandafir frumos. De aceea fiule este bine ca omul să-şi înlăture trăsăturile negative, lăsând loc liber noilor calităţi”. Observaţi aici că inteligenţa dă o lecţie completă nu doar în imagini ci şi în vorbe. Acest fapt se întâmplă şi în vise, în general persoana fiind imediat trezită pentru ca în ziua următoare să nu uite.

De mai multe ori soţia şi cu mine am primit lecţii sub formă de poezii. Nu este aici loc pentru a cita aceste poezii, ele fiind importante pentru adevărul mesajului transmis.

Observaţi că inteligenţele dispun de numeroase posibilităţi pentru ajutorarea oamenilor. Însă se întâmplă câteodată ca şi inteligenţele să aibă nevoie de noi. Despre aceasta în capitolul următor.

Capitolul VIII
VISE TRIDIMENSIONALE

Visul unidimensional dă numai asociaţii provenite din propria lume a sentimentelor, a trăirilor de peste zi şi a trăirilor din punct de vedere fizic din timpul somnului.

În cazul visului bidimensional receptăm întâmplări aflate în conştiinţa altei persoane care le-a trăit sau le trăieşte în acel moment.

În afara receptării ideilor sau imaginilor mai pot exista propriile asociaţii care măresc gradul de încurcătură.

Minimă de conştiinţă. Cunoaşteţi acel tip de vise în care sunteţi conştienţi de faptul că visaţi. În acest caz visul poate fi schimbat. În

cazul visului bidimensional nu este posibilă modificarea, deoarece persoana nu poate înlătura gândurile şi imaginile altora.

Este posibil ca visul bidimensional să cuprindă bucăţele din visul unidimensional propriu.

În cazul visului tridimensional, izvorul acestuia nu mai provine de pe pământ, ci de la o inteligenţă. Am văzut că mulţi oameni mor brusc şi inconştienţi, nerealizând propria moarte intrând apoi într-o stare de inconştienţă, reproducând ultimele întâmplări trăite. Aţi văzut în exemplul cu Rinus că acest fapt poate dura ani şi ani. Aceste imagini reproduse în mod intens sunt uşor de contactat.

Soţia mea a visat odată că se afla în spital, era o femeie cu părul blond, lung şi împletit, aflată în momentul unei naşteri. Naşterea a fost dureroasă, a simţit că-şi pierde cunoştinţa, intrând într-o stare de vis. Acelaşi vis s-a repetat câteva nopţi la rând, iar când s-a trezit mi-a spus ce a visat. Soţia mea nu a avut vreodată copii şi nici chiar părul blond sau împletit. Ea a intrat în fragmentul de viaţă al altei femei. I-am dat următoarea explicaţie: undeva în lume, a murit o femeie în timpul naşterii şi ea a retrăit ultimele momente ale morţii.

Dacă această femeie va asculta cu atenţie la mine, va înţelege că durerea a trecut. Trebuie acum să se trezească, să privească în jur şi apoi va fi ajutată mai departe de către alţii.

Ce se întâmplase? Conştiinţa acestei femei a fost legată în timpul somnului de conştiinţa soţiei mele prin intermediul unei inteligenţe.

Cele două spaţii ale visului au fost legate când soţia mea s-a trezit cu adevărat, cealaltă femeie a rămas cu conştiinţa legată de a soţiei mele însă acum nu în vis ci în realitate.

Spre surprinderea ei, mi-a spus că a auzit lângă ea două voci care vorbeau despre întâmplarea cu pricina ca despre un vis, realizând apoi realitatea. În acest moment, inteligenţele sunt gata de a ajuta mai departe astfel de suflete.

Această formă de ajutor prin care inteligenţele se folosesc de lumea noastră a viselor pentru a-i ajuta pe alţii, se întâmplă foarte des. Doar că majoritatea persoanelor nu sunt conştiente de acest fapt, efectul nefiind însă schimbat.

Rezultatul este acela că receptorul discutând ziua în mod conştient cu alte persoane despre visul repetat avut, se va atinge scopul dorit.

Deoarece aceste legături sunt realizate de inteligenţe, nu trebuie să vă temeţi de apariţia vreunei nenorociri. Ar putea fi posibil ca o persoană, ca în cazul soţiei mele, să viseze acelaşi lucru şi să considere visul ca o avertizare a propriului viitor.

Însă inteligenţele fac astfel de legături cu persoanele care pot înţelege acest proces şi care vor să colaboreze.

Crearea acestor legături nu este plăcută, deoarece receptorul va visa de mai multe ori acelaşi mod de deces ca şi când persoana ar fi direct implicată. Soţia împreună cu mine am trăit atâtea maniere de a muri încât pentru noi moartea nu mai reprezintă un secret. Am făcut chiar o glumă între noi spunând că dacă unul din noi va muri cu adevărat, atunci va putea gândi că trăieşte moartea altei persoane. Aşa a visat soţia mea că era soldat, avea o manta şi se afla undeva pe coasta Hoek von Holland. Se trăgea foarte mult dar el s-a adăpostit bine. Când s-a lăsat puţină linişte, şi-a ridicat capul să privească peste zid, şi deodată a simţit o durere puternică în frunte simţind apoi cum se ridică, plutind.

Şi acest vis s-a repetat de câteva ori. Când soţia s-a trezit l-am ajutat pe acest soldat să se desprindă de acest vis. De aici observaţi că pot fi legate şi două conştiinţe – între o femeie şi un bărbat.

Pentru noi, aceste experienţe sunt pline de învăţătură deoarece natura unui bărbat diferă de cea a unei femei.

Vă voi mai spune un vis pe care l-am avut personal. Eram undeva, probabil în America, la ţară. Într-o biserică se ţinea un serviciu religios. Se dăduse permisiunea ca biserica să fie deschisă oficial. Eram un tânăr închis la culoare, înalt, însoţit de o prietenă foarte bogată cu care urma să mă căsătoresc.

În biserică, privirea mi-a căzut asupra unei nepoate. Niciodată nu am privit-o mai atent deoarece era săracă. În acel moment însă, privind-o, am simţit cum flacăra iubirii se năştea între noi. Mai departe nu am îndrăznit să ne privim pentru că logodnica era lângă mine.

Apoi mă aflam pe un drum în apropierea casei, încercând să-mi ordonez gândurile. La masă nu m-am mai dus, ştiam că toţi mă aşteaptă. Mă aflam apoi într-o staţie de tren, cu o vioară foarte scumpă. Căutam un cupeu, şi deodată am văzut fata de care eram atât de îndrăgostit. Apoi ceva m-a împins să privesc în afară. La doi metri de mine se afla logodnica care mă privea. În acel moment aveam de ales.

Mi-am privit logodnica, apoi m-am întors dorind să înaintez în cupeu şi împingându-i pe toţi care se aflau în calea mea. Am sărutat-o cu pasiune pe fata de care eram îndrăgostit. Am auzit apoi un zgomot de voci, strigăte, un ţipăt, câteva împuşcături şi apoi nimic. Acest vis m-a impresionat pentru tot restul zilei. Apoi am început să vorbesc cu tipul legat de conştiinţa mea, spunându-i că totul s-a sfârşit. I-am explicat că fusese urmărit până la tren de familia logodnicei, unde a fost împuşcat. I-am spus că probabil totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă. El nu a vrut să mă asculte, căutând mai departe fata iubită.

Aţi văzut că apar intervale în această povestire, comparabile cu diferite stadii ale unei întâmplări desfăşurate pe o perioadă mai mare de timp. Tânărul decedat cu vioara reproducea fragmente ale povestirii care-i apăruseră în acel moment în gând. Există o posibilitate de a recunoaşte acest tip de visuri; au loc reproduceri în care doar o persoană are rolul principal, în acest caz fiind tânărul cu vioara. Toate celelalte figuri nu dovedesc a avea o conştiinţă proprie.

Este posibil şi ca o persoană să fie legată de un spaţiu de vis în care mai multe persoane sunt active fără a exista vreo persoană principală. Pentru a distinge totuşi persoana principală, vom proceda astfel. Alegem acea persoană care are ochii vii şi care dovedeşte o conştiinţă proprie. Visele care provin de la spirite inconştiente, pot acţiona oarecum plastic asupra celui care primeşte visul. Ajungem astfel la apariţiile care aparţin aşa-ziselor case de stafii. Fenomenul constă în proiectarea unui vis aflat în conştiinţa unei persoane decedate legat de o întâmplare îngrozitoare petrecută în acel loc.

Ce trebuie făcut în acest caz? Pentru început apariţia trebuie ignorată, încercând să fie găsit transmiţătorul, legându-ne de cel care îşi repetă aceste imagini în sfera sa. Dacă s-a reuşit acest lucru (e nevoie de autostăpânire şi de „nervi foarte tari”) încercaţi să vedeţi ceea ce decedatul vede şi simte. Trebuie să aveţi grijă ca imaginile sale să nu vă inunde ci să vă construiţi propria imagine pentru ca şi decedatul să vă poată vedea.

Astfel are loc o legătură reciprocă, dar deoarece nu sunteţi proiectat de el însuşi, nu puteţi fi nici ignorat de acesta. Abia atunci îl puteţi convinge că trăieşte într-o lume de vis, şi că a sosit momentul să iasă din acea sferă. Reuşeşte aşa ceva, şi din acel moment apariţiile fantomatice nu vor mai exista, iar „fantoma” devine un suflet fericit.

Încă un exemplu. Ne aflam împreună cu câteva cunoştinţe la o familie necunoscută nouă, dar înrudită cu cunoştinţele noastre, în oraşul Haarlem. Ne simţeam toţi foarte bine până când s-a întâmplat ceva neaşteptat. În colţul camerei mari în care ne aflam, am văzut o femeie bătrână, înconjurată de mobilă, o casă şi un perete care nu se aflau acolo în realitate. Între timp femeia a trecut prin adevărata mobilă spre un dulap, a luat o sticlă cu băutură tare şi a început să bea. Amfitrionul casei a încercat de câteva ori să-mi atragă atenţia, iar soţia mea i-a spus să nu deranjeze pentru un timp. Am înţeles că şi aici era vorba de un suflet inconştient.

Amfitrionul mi-a confirmat povestirea, spunând că într-adevăr, după ce s-au mutat, au dărâmat zidul şi uşa care aparţineau camerei, şi că ştiau că fostul locatar fusese o femeie care murise într-un colţ cu sticla de băutură în mână.

Deoarece în acest caz întâlnisem un spaţiu de vis proiectat de decedată, nu avea niciun sens să-i atrag atenţia femeii, pentru că oricum nu mă vedea. De aceea prin concentrare am reuşit să obţin legătura cu ea, m-am proiectat în sfera ei şi luându-i sticla din mână i-am explicat ce i se întâmplase.

Revin acum la tânărul cu vioara. Niciun mijloc nu a ajutat, nu-l puteam găsi. El era plin de gânduri faţă de acea fată. De aceea am încercat (aflându-mă în legătură cu el) ca peste tot în oraş sau acasă să dau atenţie acelei fete, chiar dacă ştiam că nu e în interesul meu, ci al lui.

Eram deci obsedat de o altă entitate. Într-o formă mai simplă se întâmplă acelaşi lucru şi la femeile gravide care sunt aproape de naştere şi au tot felul de dorinţe (obsesii) ciudate.

E posibil ca o persoană să fie obsedată şi de mai multe entităţi. Dar voi detalia în capitolul „Psihiatrie”.

După vreo săptămână începusem să mă plictisesc tot privind cu ochii languroşi la fete tinere, de aceea am cerut ajutorul unuia din ghizii mei spirituali. Acesta s-a hotărât să cerceteze dacă fata mai trăia şi astfel a descoperit că aceasta avea 70 ani, trăia deci, iar o mână îi era paralizată din cauza împuşcăturii din timpul dramei.

Doream să-l punem în legătură cu ea pe tânărul în cauză dar exista desigur riscul ca el să n-o mai recunoască. De aceea i-am provocat femeii unele asociaţii legate de tinereţea ei. În rândul

cunoştinţelor sale am găsit un tânăr care putea fi folosit ca mijloc de asociere cu trecutul. Totul s-a petrecut în conştiinţa mea şi nu în lumea materială, eu neştiind unde locuia bătrâna femeie. Într-o împrejurare fericită, tânărul cânta şi la vioară. Influenţând anumite persoane aflate în legătură cu acest tânăr şi cu femeia bătrână, am organizat o seară muzicală în care au fost prezente mama tânărului, tânărul cu vioara şi femeia bătrână.

În acea seară, bătrâna a avut şocul pe care noi îl dorisem. A simţit chiar durere în mână, s-a emoţionat puternic şi s-a văzut din nou în trecut. Era din nou o femeie foarte tânără. Bătrâna a adormit. În acel moment împreună cu tânărul care mă obseda fiind legat de conştiinţa mea, am intrat în spaţiul de vis al bătrânei. Ceea ce am văzut atunci, nu voi uita niciodată. Tânărul cu vioara a crezut că e cea pe care şi-a imaginat-o. S-a prins de ea cu un ţipăt de fericire. Ceva mai târziu, stăteau de vorbă, el spunându-i cât de mult timp o căutase. În vis ea i-a răspuns că totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă, când a fost împuşcat de un frate al logodnicei sale. Ea a reuşit să facă acest lucru deoarece în timpul visului îi lăsasem puţină raţiune. Ea i-a spus că între timp se căsătorise, avea copii, era acum o femeie bătrână, dar nu-l va uita niciodată. Spre final el începuse să creadă adevărul referitor la persoana sa, după care l-am adus uşor, în spaţiul material în care se afla femeia bătrână. Atunci el a înţeles totul, a devenit conştient, hotărându-se s-o aştepte.

Visele tridimensionale sunt folosite de inteligenţe şi pentru a ne da lecţii.

Astfel de imagini de vis sunt întotdeauna urmate de asociaţii proprii, însă în întregul vis suntem noi înşine persoana principală, aşa cum suntem noi în realitate, fără constrângeri. Împrejurarea este folosită de inteligenţe pentru a ne ajuta să ne cunoaştem mai bine pe noi înşine.

Este deci întotdeauna bine să reflectăm asupra viselor indiferent de tipul acestora. Dacă în timpul zilei vă rămân treburi nefăcute atunci noaptea veţi visa că le-aţi realizat. De aceea înlăturaţi în timpul zilei gândurile obsedante.

Unul din ghizii mei a avut odată datoria de a mă încerca punându-mă în faţa unor împrejurări dificile. El mi-a proiectat în vis un cinematograf în care am fost plasat. Până aici totul era pentru mine

real. Ghidul a aprins apoi undeva focul, flăcările au cuprins întreaga clădire şi fiecare a fugit cuprins de panică. Făceam şi eu la fel? Să calc peste oameni pentru a-mi salva viaţa? Nu puteam face altfel decât eram în realitate. Dar din fericire… m-am ridicat, am început să strig la oameni să-i calmez, reuşind să-i ordon într-un şir spre ieşire. Apoi m-am trezit şi mi-am văzut ghidul spiritual care căuta un contact direct cu mine imediat după încheierea visului.

„Ei?” l-am întrebat eu plin de mândrie. „Da”, a zâmbit el, până acolo a fost bine dar… şi atunci a făcut o remarcă referitoare la o greşeală. În acest fel am avut zeci de examene, unele bune, altele cu greşeli mai multe sau mai puţine.

Totul m-a ajutat mai târziu. Cu timpul însă nu mai doream să rămân un simplu pion în vis. Am reuşit să-mi păstrez şi o parte a raţiunii în timpul visului, astfel încât să ştiu dacă visez sau nu. Ghidul meu a fost desigur conştient de gândurile mele şi chiar dacă a zâmbit poate, până la urmă mi-a dat o şansă. Într-o seară înainte de a adormi, am citit despre un vapor care cu greu a fost readus în port, pompându-se apa afară. Ghidul meu mi-a produs în timpul somnului anumite asociaţii astfel încât la un moment dat m-am aflat în vis într-un vapor care avea o spărtură. Fiecare membru al echipajului se arunca spre bărci, iar eu am început să arunc bucăţi de lemne pentru ca cei aflaţi în bărci să le poată dirija.

M-am gândit apoi la pompe şi prin asociaţii cu ceea ce citisem am realizat că visez. Alergam spre oameni, ştiind că era doar un vis, o proiecţie. Simţeam că devin puternic, gândind că îmi venise rândul. Dacă ghidul putea proiecta ceva în visul meu, atunci puteam face şi eu la fel. Strigam către oameni spunându-le că nu s-a întâmplat nimic şi că vaporul nu se va scufunda. Astfel oamenii s-au întors, spărtura a fost închisă şi vaporul şi-a continuat cursa. Apoi, ghidul şi-a folosit din nou forţa proiectând o imagine cu vaporul sfărâmat în două.

Ghidul meu dorea ca noaptea să rămân puţin conştient. El dorea ca prin intermediul decorporărilor să mergem împreună spre alte sfere, unde şi acolo exista realitate şi nerealitate.

Dacă în acest vis nereal făceam o greşeală, nu se întâmpla nimic, dar dacă cineva aflat într-o sferă nu poate diferenţia realitatea de nerealitate se creează o mare încurcătură.

După o discuţie cu ghidul meu, am început să mă întreb ce avea

să mi se mai întâmple. Despre aceasta în capitolul următor.

Capitolul IX
DECORPORĂRI NOCTURNE

Uneori noaptea am vise ciudate. Astfel, odată am visat că mă aflam pe străzile oraşului în care locuiam. Nu umblam, ci pluteam la vreo câţiva metri deasupra pământului, putând urca sau coborî mişcându-mi mâinile asemeni unor aripi. Mi-era teamă de mijloacele de transport şi de cablurile electrice de la tramvai. Când mi-am dat seama că nu mi se întâmplă nimic rău, mi-a dispărut teama. Aveam un sentiment de eliberare, simţind că pot pluti în aer, însă eram conştient că visez şi că nu mi se putea întâmpla ceva rău.

După câteva zile am avut din nou un vis asemănător. Pluteam deasupra unei străzi cu magazine unde nu mai fusesem cu mulţi ani în urmă şi brusc am văzut lateral o nouă stradă cu magazine necunoscute mie.

În ziua următoare, un prieten mi-a povestit că trebuie construit un magazin undeva, după care asociaţia mi-a împrospătat visul avut.

Am devenit atât de curios, încât am luat bicicleta şi m-am deplasat la strada cu magazine. Spre surprinderea mea, acolo se afla o nouă stradă cu magazine, exact aşa cum văzusem eu în vis. Nu-mi rămânea decât să trag următoarea concluzie: nu numai că visasem, dar fusesem şi în realitate în acel loc. Puteam deci să-mi părăsesc corpul dar nu-mi aminteam cum am reuşit să mă întorc. În acel moment am înţeles procesul misterios prin care unii oameni care ajung într-un oraş străin realizează într-o fracţiune de secundă că au mai fost cândva în acel loc.

Acum ştim că astfel de amintiri pot proveni nu numai din vieţile trecute ci şi datorită decorporărilor din timpul somnului.

Posedăm deci un al doilea corp numit dublură eterică, un fel de vehicul pentru spirit, care poate călători, în timp ce corpul material rămâne într-un somn adânc.

Într-o noapte, treaz fiind, am simţit ceva ciudat, un fel de curent care-mi străbătea tot corpul. După un timp am simţit cum două mâini sub mine mă ridică la o înălţime de aproape un metru. Am privit în jos şi mi-am văzut corpul întins în pat. Abia atunci am fost lăsat uşor în jos simţind cum intru din nou în corp. Mai târziu am înţeles că

inteligenţele făceau un fel de teste cu mine. Într-o noapte trezindu-mă am văzut lângă patul meu doi oameni. Aveam experienţă cu astfel de întâmplări încât nu mai eram atât de impresionat. M-am controlat însă să văd dacă sunt treaz, am privit în jur, văzându-mi soţia care dormea liniştită. Mă aflam în propriul dormitor.

Unul din bărbaţi m-a întrebat dacă vreau să merg cu ei şi le-am răspuns afirmativ. Imediat am simţit din nou curentul electric în corp şi deodată mă aflam lângă pat. Mi-am văzut soţia în pat şi propriul meu corp. I-am întrebat dacă se întâmplă ceva rău cu corpul meu, deoarece prin părăsirea de către spirit a acestuia, rămânea neprotejat faţă de alte spirite. M-au liniştit arătându-mi în jurul patului patru femei. Părea un fel de pază a unui mort cu diferenţa că aceste femei străluceau de frumuseţe şi cunoaştere. Fiecare femeie avea în mâna dreaptă o candelă cu cinci lumânări arzânde.

Bărbatul mai în vârstă mi-a spus: „Priveşte, astfel îţi este corpul păzit. Nimeni nu poate pătrunde în el. Deci nu-ţi fie frică!”. Totul era ciudat şi mă intimidasem puţin pentru că în definitiv cine eram eu să-mi fie dată atâta atenţie?

Cei doi bărbaţi m-au luat de încheietura mâinilor şi am ieşit în spaţiu. Am avut senzaţii de cald şi rece, şi primul lucru pe care l-am văzut a fost o spirală de ceaţă albăstruie. Apoi am coborât pe o suprafaţă care la un capăt era blocată cu pietre, iar celălalt capăt al ei cobora în scări.

În acel loc se aflau numeroase persoane, dându-mi seama că fusesem adus acolo pentru un eveniment important dintr-o sferă superioară. Cei prezenţi stăteau în şiruri. În spaţiul aflat între pietre şi primul şir de oameni se aflau 6 mese de piatră la care stăteau 72 de bărbaţi. Nu mă pot exprima asupra vârstei lor reale, dar aveau toţi cu aproximaţie 30 de ani. Erau îmbrăcaţi în haine albe, lungi, prinse cu centură la mijloc, desculţi şi cu capul gol. În mijlocul şirului de mese se afla pe un suport un pahar opac, argintiu, plin cu un lichid roşu strălucitor. În faţa pocalului se aflau 6 pâini, iar spre peretele de piatră se aflau 7 tronuri din care cel din mijloc era cel mai mare. Pe aceste tronuri se aflau 7 bărbaţi.

Am întrebat însoţitorii ce însemnau toate acelea şi mi-au spus: „Vei fi de faţă la consfinţirea celor 72. Fiecare a avut dreptul să invite prieteni sau rude pe care-i vezi aici stând în rânduri. Eşti invitat de

unul din cei 72 care este spiritual înrudit cu tine. În acel moment a treia persoană de la prima masă s-a întors spre mine zâmbind. L-am recunoscut ca fiind pilotul din avionul alb cu care mă aflam în contact spiritual.

Nu am putut descrie vreodată suficient de bine ce am văzut la această consfinţire. Bărbatul de pe tronul din mijloc a început să vorbească şi când a terminat discuţia s-a făcut o linişte mormântală.

Apoi a apărut o lumină albă coborând din rai atât de puternică încât a trebuit să-mi închid ochii i. Când i-am deschis din nou, lumina dispăruse însă lângă fiecare din cei 72 de bărbaţi se afla o flamă aprinsă. Apoi cele 6 pâini au fost rupte şi împărţite de către cei 6 bărbaţi care au coborât de pe tronuri. Şi pocalul a mers din mână-n mână urmat de o urare. După un timp, spectatorii au dispărut în ceaţă. Au rămas doar bărbaţii de pe tronuri, cei 72 şi încă vreo câteva sute de bărbaţi. Cei 72 au primit în grijă fiecare câte 3 ucenici pe care trebuiau să-i îndemne. În acel moment cineva a început să cânte atât de frumos încât îmi dăduseră lacrimile de fericire. Pentru un moment ochii celui aflat în mijlocul tronurilor m-au privit strălucind de atâta iubire, încât am simţit adânc în inimă cum mă învăluia căldura. Am fost apoi readus acasă de către însoţitori, după care mi-am trezit soţia, povestindu-i totul.

Domeniul astral

Decorporări în astfel de sfere minunate, au loc foarte rar.

Am învăţat cu timpul să-mi conştientizez decorporările. Am ajuns la concluzia că omul deţine două conştiinţe. Una în timpul zilei, care aparţine corpului material, şi una spirituală.

La început era dificil să aduc amintiri de la o conştiinţă la alta, însă cu timpul am reuşit. La început persoana se conformează automat la starea de conştiinţă a sferei în care se află. Dacă sfera este inferioară, atunci instinctele primare sunt trezite şi vă pot asigura că de câteva ori m-am întors plin de ruşine în propriul corp.

Datorită confruntărilor cu laturile mele negative am reuşit ca ziua să îndepărtez gândurile negative. Cu timpul am reuşit să iau cu mine o parte din propria-mi raţiune, deoarece în astfel de decorporări omul poate pătrunde neprotejat în diferite sfere. Există metode de a

perfecţiona aceste decorporări însă nu la voi descrie în această lucrare. Dacă veţi auzi vreodată de aceste metode, nu le folosiţi, ci aşteptaţi până când vi se va întinde o mână „de sus”. Şi acum vă voi prezenta un alt exemplu de decorporare.

Mă aflam într-un oraş pe jumătate întunecat unde se întrezăreau primele lumini la ferestre. Am văzut o maşină germană demodată apărută după primul război mondial. M-am mirat pentru că era de fapt anul 1947, însă am continuat plutirea. Ajungând în dreptul unui tânăr aflat într-o tâmplărie, am avut sentimentul că trebuie să-i arăt acestuia un anumit lucru legat de tâmplărie. Tocmai doream să vorbesc cu tânărul, când un bătrân şi-a pus degetul pe buze, îndemnându-mă la tăcere. Am mers mai departe pe stradă până am întâlnit câteva fetiţe dansând în cerc. Cineva a început să servească bomboane mentolate şi când am fost observat mi s-au oferit şi mie. Apoi am fost luat în cercul lor; m-au luat strâns de mâini şi-n acel moment am simţit că iadul se deschide-n faţa mea.

Mâinile lor reci se prinseseră puternic de ale mele, după care au strigat: „Ah, pământesc, aici e cineva de pe pământ, mâinile sale sunt fierbinţi”. Şi-ntregul grup s-a repezit asupra mea. Dacă n-aş fi fost ajutat, ce s-ar fi întâmplat vă spun mai târziu. Te ţin strâns, încercând ca prin corpul tău eteric dublu să pătrundă în corpul material, uneori nu numai una din fete, chiar mai multe. Veţi înţelege că o asemenea persoană astfel păcălită va ajunge într-un spital psihiatric. Dar în acel moment am strigat după ajutor şi brusc totul a dispărut, regăsindu-mă într-o lumină albastră. Acolo a apărut o femeie pe care o voi numi întotdeauna femeia cu ochii căprui. M-a privit aproape râzând, şi mi-a arătat greşelile. „Uite” spuse ea, „ai făcut două greşeli; prima e aceea că ai consumat bomboane în acea sferă şi a doua, te-ai lăsat atins. Nu uita că ai corpul eteric cu tine şi acesta devine mai greu dacă mănânci ceva dintr-o sferă inferioară celei de care aparţii. Deoarece ai corpul eteric cu tine, devii vizibil pentru fiecare.

Dacă veneai doar ca spirit nu ai fi fost văzut de cineva. Rănile de pe corpul dublu eteric se vor vindeca repede însă vor apare şi pe corpul tău material. Nu trebuie să mănânci vreodată ceva într-o sferă mai joasă decât a ta, dar dacă totuşi se întâmplă aşa ceva, atunci trebuie să te gândeşti imediat la propriul corp. Deoarece aparţii unei sfere mai înalte, temperatura ta e mai ridicată, motiv pentru care vei fi

imediat recunoscut”.

Am întrebat-o cine era şi mi-a răspuns: „Sunt un spirit dintr-un domeniu superior, fără dublură eterică. Am stat tot timpul lângă tine dar nu mă puteai vedea. Sufletele care au murit de două ori nu mai au dublură eterică. Avem însă putere asupra lumii materiale, şi ne putem construi un corp din materia fină a sferelor, dacă dorim să devenim vizibili. Te voi lăsa acum, dar voi fi în preajma ta. Te vei afla din nou în aceeaşi sferă. Caută un loc în care să nu fii văzut de cineva şi aşteaptă până când bomboana mentolată va fi digerată şi înlăturată. Astfel dublura va fi din nou uşoară şi te vei putea reîntoarce”.

Care dansau, apoi după un timp m-am simţit mai uşor, am început să plutesc până am ajuns în corpul meu material.

Din decorporările avute în domeniile astrale, putem învăţa unele lucruri:

1. Persoana se poate decorpora, plutind cu dublura eterică. Dacă ajunge în sferele inferioare, devine vulnerabilă.

2. În sferele inferioare persoana nu va consuma sau bea ceva, astfel dublura va veni mai greu şi-i va fi greu să se întoarcă.

3. Persoana se poate întoarce, gândindu-se la propriul corp material.

4. Persoana nu trebuie să se lase atinsă.

În final: Din experienţă am învăţat că persoana care vizitează aceste sfere prin decorporare, poate exercita o forţă asupra materiei fine a acestor domenii. Ea o poate deforma prin forţa gândurilor. Această forţă poate acţiona numai în sferele inferioare celei de care aparţine persoana. Unele suflete şi unii oameni pot schimba câte ceva în propria sferă însă pentru puţin timp. Spiritele pot face modificări în propria lor sferă prin concentrări îndelungate.

Mulţi oameni posedă forţa de a acţiona în sferele inferioare ca ajutoare. Ei nu sunt conştienţi de această forţă şi deci n-o pot folosi. Doar când sentimentul iubirii creşte şi când aceştia au dorinţa de a ajuta abia atunci sunt chemaţi.

Pentru a vă ilustra cum putem ajuta alte suflete vă voi spune următoarea povestire despre o altă decorporare. Mă aflam într-un fel de teatru în aer liber, asemănător unui stadion. Mă aflam sus pe o scară largă care se afla lângă şirurile de locuri coborând spre mijlocul suprafeţei de iarbă.

Pe această suprafaţă se afla un preot care de pe un podium ţinea un discurs în faţa câtorva mii de auditori. Mă întrebam ce căutam eu acolo. Am înţeles apoi că era vorba de o sferă în care credincioşii ortodocşi se adunaseră, şi folosindu-şi forţa gândurilor, o construiseră.

Ei îşi închipuiseră raiul asemeni unui loc în care se predică încontinuu. Îşi realizaseră ceea ce doriseră.

Doream să ajut aceste biete suflete, şi am zâmbit către o femeie bătrână aflată lângă mine. Ea nu mă vedea şi în acel moment am înţeles că-mi lăsasem acasă dublura eterică. Totuşi doream să mă fac vizibil în faţa acestor suflete şi să le spun că ceea ce vedeau nu era realitatea şi că puteau merge mai sus, dacă deveneau conştienţi.

Doream atât de aprig acest lucru, încât deodată m-am simţit înconjurat de o mare de lumină şi am observat că şi ceilalţi mă pot vedea. Mai învăţasem ceva: Dacă o persoană se află într-o sferă superioară sieşi (prin decorporare), atunci poate folosi atomii din care sfera este construită pentru a se face vizibil. Totuşi, de unde provenea acea lumină?

Strălucea dinspre interiorul meu. Am văzut apoi femeia bătrână, care avea o mână bandajată, ridicându-se şi venind spre mine, lăsându-se în genunchi şi spunându-mi: „Maestre!”

Mi-am dat seama speriat, că această femeie îl vedea în mine pe Cristos şi doream să-i spun adevărul când o voce din spaţiu mi-a spus: „Nu ştii fiule, că toţi cei aflaţi într-o sferă superioară celei căreia îi aparţin, trebuie să gândească că în faţa lor se află Cristos? Rămâi liniştit ajutorul său”. Am simţit un impuls de iubire care se amplifica în mine. I-am spus femeii că ceea ce vedea nu era raiul, iar eu cu atât mai puţin un maestru, şi că toţi se aflau într-o sferă clădită în gând. Am întrebat-o ce i se întâmplase la mână şi mi-a răspuns: „Oh, e ruptă şi oasele sunt ieşite afară”.

Am luat meşa de pe mână, m-am concentrat, i-am mângâiat mâna şi i-am spus: „Nu-i adevărat, priveşte, această mână este normală”. Şi într-adevăr mâna ei era vindecată. M-a privit mirată şi a vrut din nou să îngenuncheze. I-am oprit gestul după care m-am simţit împins spre treptele superioare ale teatrului.

Preotul şi-a oprit predica şi fiecare privea spre mine cu respiraţia tăiată. Apoi am coborât din nou încet treptele, am privi împrejur şi brusc m-am aflat din nou în corp.

M-am ridicat în picioare şi am avut sentimentul că nimic nu mă mai interesa în lumea materială. Apoi mă întrebam care fusese învăţătura acestei lecţii şi am luat contact direct cu Maestrul meu.

Acesta mi-a spus: „Se va întâmpla des să apari într-o sferă inferioară şi apoi să dispari brusc. Aici a fost necesar un fel de efect de şoc pentru a întrerupe automatismul sufletelor.

Dacă ai fi rămas acolo să vezi ce s-a întâmplat mai departe atunci ai fi înţeles mai bine. Toţi începuseră să meargă care încotro crezând că au văzut un înger. Într-un fel ai fost chiar un înger, chiar dacă lumina pe care o răspândeai nu provenea doar de la tine”.

Am înţeles lecţia şi am roşit de ruşine, însă Ghidul meu mi-a spus mai departe: „De aceea am putut lua contact cu câteva zeci de suflete aflate acolo, ducându-le într-o sferă superioară. Vei înţelege acum cât de importantă şi serioasă este această muncă! Şi încă mulţi mai aşteaptă ajutor de la cei de sus şi de la cei de deasupra lor care cu ajutorul Celui mai înalt vor putea fi salvaţi. Este vorba de aducerea sufletelor din întuneric spre lumină. Amin”.

În perioada următoare, Maestrul meu m-a supus la câteva examene. Uneori eram pus în anumite situaţii fără a şti că eram decorporat. Uneori mă decorporam fără a lua cu mine o fărâmă de raţiune, pentru a fi pus la încercare în situaţia de suflet singuratic. Prin toate aceste trăiri intram tot mai mult în conflict cu ceea ce ne învăţase ştiinţa despre spiritul uman, şi cu ceea ce se scria în Biblie despre raiuri şi profeţii.

Altă dată într-o noapte am fost ridicat pentru a îndeplini o misiune şi ca întotdeauna mă controlam, întrebându-mă cine sunt, unde locuiesc ş.a.m.d. Mi-am părăsit apoi corpul ajungând într-o sferă inferioară, la marginea unei coloane ce forma un marş popular. Mi-am dat seama că aveam dublura eterică cu mine şi că eram vizibil. De aceea stăteam mai la distanţă, aşteptând ca misiunea să-mi fie făcută cunoscută. Totuşi aveam senzaţia că eu trebuia să iau o hotărâre.

Am intrat cu grijă în masa de oameni, fiind sigur pe mine însumi. Dacă se întâmpla ceva, n-aveam decât să mă concentrez asupra corpului meu şi mă şi aflam în el.

Am întâlnit doi tineri care arătau mai puţin mândri faţă de ceilalţi şi am intrat în vorbă cu ei. Ei nu ştiau ce e cu mine spunându-mi că arătam foarte bine. Am mers puţin împreună timp în care le-am

explicat starea în care se aflau. Erau foarte interesaţi punându-mi tot felul de întrebări.

Am ajuns într-un loc unde la vreo 200 de metri sub noi se afla întinsă o mare puţin luminată de culoare neagră.

În apă am văzut reflectarea unor figuri, iar când am privit în sus am văzut ceva foarte ciudat. Cam la o distanţă de vreo 20 metri de noi atârnau în aer figuri ciudate, primul şir aflându-se cam la 50 în deasupra mării, următorul la vreo 20 metri mai sus ş.a.m.d.

Erau nişte fiinţe îmbrăcate în haine lungi negre-cenuşii cu feţe obişnuite. Însă la spate aveau un fel de aripi care se mişcau încontinuu, rămânând în acelaşi loc. Tinerii bărbaţi, văzându-mă atât de mirat, mi-au spus următoarele: „Am văzut toate acestea de mai multe ori dar un ştim ce înseamnă. Toate drumurile din oraş duc aici şi nu există nicio ieşire. Vezi şi tu, cum am putea ieşi de aici?”

M-am gândit puţin, apoi am simţit o mare forţă, şi ştiam că dacă aveam suficientă încredere, puteam stăpâni materia. M-am întors spre ei şi le-am spus: „Am venit aici pentru că a venit timpul să părăsiţi acest loc. Daţi-mi mâna!” Aşa au făcut apoi am continuat:

„Sus este raiul, mai sus este Dumnezeu care ne trimite iubirea Sa. Dacă-i vom cere ajutorul, El ne va ajuta”.

Atunci cerul s-a deschis deasupra noastră, ceea ce fusese întunecat a devenit strălucitor şi albastru. Simţeam deodată ce aveam de făcut şi le-am spus: „Priviţi încontinuu la lumină şi atunci vom face cu toţii saltul”. Dar lor le era teamă de figurile atârnate în spaţiu pe care le eram foarte puternici, lăsând teama deoparte. Când am simţit că teama lor a scăzut în intensitate, le-am spus să se pregătească pentru salt. Aşa am făcut toţi şi când am ajuns în preajma figurilor, am simţit cum teama le sporeşte din nou, dar le-am arătat oraşul din faţa lor, luminat şi cu clădiri frumoase.

Când dorinţa lor de a ajunge devenise şi mai mare, şi-au desprins mâinile unii de alţii şi şi-au continuat ascensiunea cu propriile forţe!

Întors în corpul meu, am mulţumit Maeştrilor mei pentru ajutorul şi forţa dată fără de care n-aş fi reuşit ceva.

Într-o seară mă aflam în pat, când am simţit din nou străbătându-mă un curent. Primul lucru pe care l-am observat a fost acela că nu mă ridicasem ci rămăsesem în pat.

Au început să-mi parvină cuvinte, iar eu am început un discurs pe care doream să-l scriu. Am fost reţinut şi atunci am observat deasupra capului meu, faţa unui bărbat atât de mutilat încât cu greu l-aş putea descrie. Nu mi-a fost teamă pentru că la unul din ochi am văzut o lacrimă de care am fost impresionat. O voce lângă mine mi-a spus: „Această lacrimă ai dat-o la o parte, el a ascultat la îndemnurile tale”.

Mi-am întins mâinile spre faţa bărbatului, începând să-l magnetizez cu ideea că-i făceam un dar. Aşa s-a şi întâmplat, fără să-mi dau seama cum am ajuns pe o bancă. M-am întors şi lângă mine se afla un alt bărbat cu o figură deschisă şi care s-a prezentat ca fiindu-mi naş. Neam ridicat de pe bancă şi ne-am pomenit într-o stradă pe o colină. Se părea că eram trei, pentru că între noi se mai afla o persoană din partea căreia nu vedeam decât puţină lumină. Toţi trei radiam o lumină până la o distanţă de vreo 5 metri, iar mai departe şi-n jurul nostru totul era întunecat, şi dintr-o parte şi alta se auzea câte un geamăt sau un strigăt.

Totul era lugubru şi mă gândeam cu durere că şi aici trăiau suflete. Deodată am început să ţin un discurs în limba engleză, o limbă pe care o cunosc foarte puţin şi desigur insuficient pentru un discurs. Vocea mea începuse să răsune şi împrejur, şi primul care a reacţionat a fost un bărbat cu o figură atât de demonică încât, văzându-l, cineva de pe pământ ar fi luat-o imediat la fugă. Am văzut cum omul se îndreaptă spre mine cu un cuţit în mână. Acum înţeleg de ce am văzut cealaltă faţă. Maestrul meu voia să fie sigur că a doua oară nu mă voi speria. L-am lăsat pe bărbat să se apropie şi când a vrut să-şi ridice cuţitul pentru a mă doborî, i-am spus: „Înapoi!”. M-am simţit atunci superior şi vocea mea avea multă forţă. L-am văzut cum s-a strâns în el, cuţitul i-a căzut şi mergând în genunchi a dispărut spre mijlocul străzii. Mi-am continuat discursul în engleză ca şi când nu se întâmplase nimic, şi imediat s-au strâns în jurul nostru câteva zeci de oameni, fiecare mai distant şi mai duşmănos decât celălalt!

La un moment dat, i-a venit o propoziţie în minte pe care am crezut că n-o pot traduce în engleză. S-a temut puţin, apoi naşul meu m-a tras deoparte şi a continuat el discursul ca şi când eram acelaşi spirit. Ceea ce doream eu să spun, spunea el. Deodată o femeie s-a desprins de grup şi a venit spre noi. În lumina vagă, am crezut că văd o

faţă cunoscută, ea şi-a spus numele şi unde a locuit. Împins de milă şi gândind că o cunoştinţă de-a mea se află într-o astfel de sferă, am făcut un pas înainte pentru a o ajuta. Deodată ceva m-a avertizat: „Priveşte încă odată la ea”. Aşa am făcut şi când am privit-o mai bine am observat ceva demonic în faţa ei, o mască ce încerca să mă înşele. Am dorit să mă întorc la podium când am auzit o voce minunată de femeie, provenită de la misterioasa persoană dintre noi. Chemarea sa alertă a venit prea târziu, cineva se repezise din spate asupra mea, împlântându-mi un cuţit.

Deoarece dublura nu era cu mine, întâmplarea nu mi-a provocat vreun rău. Am simţit cum mai multe mâini m-au prins încercând să mă pună într-o căruţă. Am fost salvat de acolo de către femeia cu voce frumoasă şi adus din nou pe pământ. Aici doi Ghizi de-ai mei mi-au spus că făcusem două greşeli. În primul rând: să nu-mi fie vreodată teamă nici chiar când vorbesc, deoarece orice formă de teamă poate fi fatală într-o sferă inferioară.

În al doilea rând şi în cele mai inferioare sfere trăiesc suflete inconştiente care au o putere asupra materiei din jur şi se pot şi înfrumuseţa, spre exemplu.

Aşa ceva mi s-a mai întâmplat într-o sferă inferioară în care mă aflam cu dublura mea, şi deci eram vizibil.

Doi indivizi aflaţi sub influenţa alcoolului mă luaseră împotriva voinţei mele, ducându-mă la o cafenea. Vă veţi întreba: sunt şi în sfere aceleaşi lucruri ca pe pământ? Da, într-adevăr există de la sine. Pe scurt cei doi doreau să mă îmbete cu rom, iar după ce am refuzat, unul din ei începuse să-şi dea seama cine sunt. A început apoi o luptă între forţe inferioare şi superioare care s-a încheiat cu bine pentru mine dar din care am învăţat din nou că şi în sferele inferioare există forţe superioare. Acestea se manifestă sub forma unor îngeri cu conştiinţă completă dar îndreptată spre tot ce este rău, inspirând sufletele care trăiau în aceste sfere.

Am fost atunci salvat pentru că am făcut o rugăciune cu o asemenea insistenţă încât trebuie să fi primit ajutor din sfere foarte înalte, fiind transformat într-o mare de lumină, urcând uşor şi dispărând asemenea unei comete în apropierea soarelui, reîntorcându-mă în propriul corp.

Foarte emoţionat, am avut nevoie de o oră ca să-mi revin,

simţindu-mă implicat mult deasupra stării mele spirituale şi gândind că dacă El îmi oferă o scânteie din forţa Sa nelimitată, câte milioane de ani vor trece până vom reuşi să trăim în puritate?

În final, vă voi spune o întâmplare plăcută care vă va ilustra cum sufletele noastre în mod inconştient în timpul somnului se deplasează prin altă sferă. Urcam pe un munte, pe o potecă şerpuitoare. Dintr-odată am descoperit-o lângă mine pe soţia mea. Eram încântat şi am luat-o de mână. Mi-a făcut impresia că e puţin pierdută şi de aceea i-am spus: „Eşti conştientă de tine însăţi, doar ştii unde suntem?” Ea mi-a răspuns vag: „Da, da, ştiu desigur”.

I-am spus că pentru prima oară ne-am decorporat împreună, am încercat să-i arăt împrejurimile splendide, dar am primit aceleaşi răspunsuri vagi. Când m-am reîntors în corpul meu, m-am întors spre soţie care era şi ea trează şi care m-a întrebat ce s-a întâmplat. I-am spus despre întreaga călătorie pe care am făcut-o împreună dar ea nu şi-a putut aminti nimic.

Mai târziu mi s-a mai întâmplat de câteva ori să ne decorporăm împreună şi să fim ambii conştienţi. Aceasta se întâmplase sub conducerea ei deoarece din punct de vedere spiritual soţia mea este mai dezvoltată decât mine.

Soţia mea a fost de acord să descriu prin propriile sale cuvinte câteva din trăirile ei. Soţia mea povesteşte:

„Nu sunt cineva care vorbeşte prea mult şi am sentimentul că fiecare povestire pe care o încep trebuie însoţită de un oftat adânc.

Într-o seară, stăteam în pat, soţul meu dormea şi meditam, absorbită, la ideea morţii. Brusc m-am aflat pe un munte unde eram ţinută împotriva voinţei mele de către 3 bărbaţi puternici. Mi s-a făcut teamă şi-am început să strig cerând ajutor. Am văzut prăpastia de lângă mine, bărbaţii mă ridicaseră, simţeam din nou teama în inimă şi apoi m-am trezit. Mi-am aprins o ţigară, apoi am auzit o voce lângă mine spunând: La fel de ireversibilă este şi moartea. Primisem experienţa pe care o cerusem. Prăpastia văzută nu reprezenta moartea, era doar un simbol pentru ireversibilitate.

Şi încă o experienţă legată de moarte s-a desfăşurat astfel: Dintr-odată am rămas nemişcată, pământul îşi continuă mişcarea sa de rotaţie în jurul soarelui însă cu rămăsesem în acelaşi loc unde avusesem contact cu pământul. Încercaţi să realizaţi această situaţie de

rămânere fixă în spaţiu. Ştiam că tot ceea ce este viabil şi neviabil era îndepărtat de mine şi doream să ţin ceva în mână chiar numai o bucată de piatră. Să am ceva la care să pot privi, ceva de care spiritul meu să se poată lega.

Într-o altă moarte am simţit cum mă ridic continuu în spaţiu până când la un moment dat am ştiut că nu am voie să mai urc, altfel nu mai era drum de întoarcere. Am ajuns din urmă o sferă de lumină albă şi cu cât mă apropiam mai mult de ea cu atât se învârtea mai repede în jurul axei ei devenind colorată. Cel mai ciudat în această experienţă a fost faptul că puteam vedea în această sferă toate culorile posibile cu toate că sfera rămânea totuşi „albă”.

(Aici va trebui să întrerup puţin povestirea soţiei mele pentru o mică explicaţie). Soţia mea este avansată spiritual în comparaţie cu mine, iar sarcina ei în sferele inferioare e finalizată. Exemplele de mai sus reprezintă fragmente dintr-o consacrare superioară în spaţiu. Unul din Ghizii mei mi-a atras atenţia spunându-mi că soţia mea a fost găsită plutind în spaţiu, ceea ce nu era bine. De aceea m-a sfătuit să mă îngrijesc ca soţia să mănânce de mai multe ori pe zi chiar şi foarte puţin deoarece sufletul ei era în continuu prea „uşor” fiindcă şi corpul său material era uşor, sufletul având astfel tendinţa de a urca în spaţiu. Consumând câte ceva din oră în oră putea preveni situaţia. Să revin acum la mărturisirile soţiei mele:

Într-o altă noapte am vizitat o planetă, nu are importanţă numele, şi unde senzaţia de foame m-a făcut să-mi amintesc de planeta noastră.

Mi-am întrebat ghidul dacă pot mânca ceva după care, zâmbind, mi-a pus în faţă un tort. Deoarece inteligenţa mă asigurase că în această sferă puteam mânca liniştită, am luat o bucăţică de tort, după care senzaţia de foame mi-a trecut. Avea un gust deosebit de bun. Ciudat era faptul că tarta nu fusese ruptă. Am învăţat astfel că hrana materială este constituită şi din materie spirituală. Mă aflam în acea sferă ca spirit şi nu puteam consuma materie, decât forma spirituală a acesteia. Şi mâncarea de pe pământ conţine substanţă spirituală în cantităţi diferite. Consumul de hrană spirituală poate avea o influenţă pozitivă asupra spiritului nostru.

Pe acea planetă, eu posed o pădure foarte mare, având culori deschise de auriu, argintiu sau albastru. Acea pădure am primit-o

astfel încât nu mai e nevoie să plutesc dezordonat, în cazul în care pe pământ nu mai mă pot abţine. Pădurea este numai a mea, şi o pot modifica.

Pot face acolo iarnă sau vară după cum doresc. Uneori vin veverişe lângă mine, le mângâi şi mă joc cu ele. Mă simt apoi fericită şi mă reîntorc cu forţe noi pe pământ. Sunt însoţită până la marginea pădurii şi apoi spre pământ, de un bărbat plăcut. Deoarece pădurea este a mea, nimeni nu are voie să pătrundă în ea fără încuviinţarea mea. Odată l-am luat pe soţul meu cu mine, întrebându-l mândră ce anotimp dorea să fie. „Iarnă”, spuse el, „iarnă cu zăpadă”. Am intrat în pădure şi era iarnă, însă toate florile erau deschise şi proaspete; pomii erau cu frunze şi nu era frig.

Zăpada avea toate culorile curcubeului. Ne-am jucat cu florile şi cu animalele asemeni copiilor, iar când ne-am întors pe pământ, totul părea mai întunecat decât normal.

Povestirea următoare, reprezintă pentru mine şi pentru soţul meu o experienţă nelămurită:

Mă aflam în cantina unui aeroport militar englez. Câţiva piloţi discutau despre ocultism, iar unul dintre ei refuza să accepte aşa ceva chiar dacă personal primise dovada existenţei acestuia. M-am îndreptat spre el spunându-i: „Dovada o vei avea. Dacă mâine te vei întoarce cu formaţia vei fi împuşcat. Dacă vei face ce-ţi voi spune, vei rămâne neatins. Va trebui să zbori foarte jos. Va trebui să manevrezi aparatul de la stânga la dreapta”. El a răspuns: „Bine, dacă aşa va fi, voi accepta dovada şi voi zbura la întoarcere foarte jos, deasupra casei tale”.

Ziua următoare pe la ora unu, am auzit un motor de avion. Împreună cu oamenii dimprejur am ieşit în stradă şi am văzut un avion englez zburând jos, deasupra caselor dinspre stânga spre dreapta până când, plin de fum, a dispărut printre nori în direcţia ţărmului mării. Am uitat incidentul clasându-l printre obişnuitele întâmplări din timpul războiului, însă într-o seară în timp ce citeam, am auzit deodată în sinea mea vocea pilotului care-mi spunea că a ajuns cu bine şi că acum este convins de existenţa ocultismului. Soţul meu căruia i-am povestit întâmplarea nu a înţeles partea tehnică a întâmplării. Şi-a imaginat că piloţii au intrat în contact cu mine prin intermediul crucii şi a tăbliei.

Nu putea înţelege cum a promis pilotul că va zbura deasupra

casei noastre, când nu ştia cine sunt eu, unde locuiesc şi zona în care va zbura. În ceea ce mă priveşte, sunt mai puţin interesată „cum” se petrec anumite întâmplări.

Trebuie să afirm că domeniul meu este legat de spaţiu. De aceea intru în contact cu avioane aflate în stare critică faţă de care am de îndeplinit anumite sarcini.

Pentru a-i ajuta pe cei care şi-au pierdut viaţa într-un accident de avion, este nevoie să trec şi eu printr-o astfel de experienţă.

Prima oară am trăit experienţa singură, iar mai târziu împreună cu soţul meu. Totul s-a desfăşurat astfel:

Împotriva voinţei mele a trebuit să urc într-un avion, care după decolare a început să facă mişcări ciudate iar apoi pământul a început să „vină” spre noi cu o viteză foarte mare. Ne-am prăbuşit atât de repede încât nici nu am avut timp de emoţii. Acestea au apărut după ce am deschis ochii şi am văzut avionul distrus. Pilotul şi cu mine ne aflam în genunchi în spatele unei aripi de avion. Pe aripă se afla o gaură mare prin care vedeam cum pământul se îndepărta de noi. Imediat m-am trezit în propriul meu corp şi atunci am realizat cam ce simt oamenii care-şi pierd viaţa într-un accident de avion.

Ceva mai târziu am primit o altă sarcină: am fost luată şi dusă într-o sală de festivităţi unde piloţii organizaseră o seară de dans.

Nu era o sferă astrală inferioară dar nici prea superioară. Majoritatea păreau inconştienţi, dansau apoi se aşezau, mâncau şi beau apoi iar se aşezau asemeni unor automate. Atenţia mi-a fost atrasă de un pilot care se afla singur la o masă. Îi puteam vedea doar jumătate din faţă, era drăguţ, chiar frumos şi distins. Simţeam o simpatie pentru el, deoarece stătea atât de singuratic. Am fost apoi invitată la dans de către altcineva şi am avut ocazia să mă apropii de masa la care se afla acea persoană, văzându-i şi cealaltă jumătate de faţă care era îngrozitor mutilată. Atunci i-am înţeles singurătatea.

Aproape că nu avea curajul să privească. M-a învăluit un puternic sentiment de iubire pentru el şi m-am hotărât să-l ajut. Când a venit rândul unui dans în care damele invitau bărbaţii, m-am îndreptat spre el şi l-am invitat la dans. S-a înroşit la faţă, şi după depăşirea surprizei, mi-a spus: „Mă invitaţi la dans dar desigur că nu mi-aţi văzut toată faţa!” I-am răspuns că nu sunt oarbă, şi că nu înţeleg despre ce vorbeşte, şi că speram să nu refuze o doamnă lăsând-o să aştepte.

S-a scuzat, apoi s-a ridicat. Ştiam că va fi atent la reacţia pe care o voi avea când îi voi vedea şi cealaltă jumătate a feţei. Am început să dansăm, timp în care el tremura de emoţie.

Când melodia s-a terminat, ne-am îndreptat spre masa lui. S-a aşezat, fiind încă nesigur de reacţia mea. M-am aplecat deasupra lui şi i-am sărutat partea distrusă a feţei. Era prea mult pentru el; s-a ridicat dorind să ştie de ce făcusem acel gest. Aproape plângând, mi-a spus: „Nu vezi cum arăt?" I-am răspuns liniştit: „Ştiu foarte bine cum arăţi, tu crezi că ai faţa distrusă, dar nu-i adevărat". M-am simţit inundată de iubire şi mă rugam Tatălui să mă ajute să-l vindec. Mâna mi-a alunecat uşor deasupra feţei sale, şi am continuat: „Mutilarea se află doar în imaginaţia ta. Vino cu mine la oglindă". A mers cu mine la o oglindă şi în final a avut curajul să se privească văzând că am avut dreptate. Ca un înfometat îşi privea şi îşi pipăia faţa. Striga şi plângea de bucurie până când toţi cei prezenţi ne-au privit uimiţi. Când a vrut să se îndrepte spre mine, a simţit că mă schimb. Străluceam având în jurul meu lumină, mă simţeam din ce în ce mai uşoară, şi treptat mă ridicam dispărând din câmpul lor de observaţie în timp ce ei mă priveau cu ochii plini de uimire.

Capitolul X
DECORPORĂRI CONŞTIENTE ÎN TIMPUL ZILEI

Ajunseserăm la o stare atât de avansată încât eu şi soţia primeam sarcini chiar şi în timpul zilei. Primul exemplu pe care vi-l voi da, vi se va părea poate incredibil. Totuşi vi-l voi descrie dându-vă astfel ocazia de a intra în contact cu noţiunea de „materializare" pe care mai târziu o voi dezvolta aparte.

Soţia şi cu mine stăteam şi citeam liniştiţi până când am avut sentimentul că nu mai suntem singuri. După câteva semnale o inteligenţă a luat contact cu noi, cerându-ne să se concentrăm foarte mult încercând să formăm o forţă puternică de iubire. El ne-a spus că peste precis un minut, un avion îşi va rupe aripa de turla unei biserici, iar avionul se va prăbuşi. Prin forţa noastră de iubire şi a altora, inteligenţa va forma materia care va completa spaţiul dintre aripă şi corpul avionului astfel încât avionul să rămână întreg.

Am făcut ceea ce ni s-a cerut, iar în ziua următoare, am citit în ziar că un avion s-a ciocnit de turlele bisericii, dar pilotul a reuşit că

prin minune să aterizeze în siguranţă.

Înţeleg că această povestire vi se va părea incredibilă, de aceea voi încerca să-i dau o explicaţie.

Amintiţi-vă din primul capitol, că materia, toate formele de materie reprezintă energie şi lumină. Atunci şi fiecare gând este prezent sub forma unei substanţe invizibile pentru ochii noştri. Cu alte cuvinte gândurile reprezintă materie, dar de o structură atât de fină (putem spune şi că-i corespunde o anumită oscilaţie) încât noi nu o putem percepe. Materia există, iar spiritele superioare pot forma din aceasta ceea ce doresc. Sub această formă poate fi explicată povestirea de mai sus. Dacă veţi înţelege acest fapt, atunci poate veţi înţelege şi grandoarea spiritului lui Iisus Cristos a cărui forţă fusese atât de intensă încât din materie invizibilă reuşise să multiplice pâine şi peşte pentru cei săraci.

Următorul exemplu se referă din nou la un avion. Împreună cu soţia trebuia să particip la un accident de avion, după care urma să dăm ajutor. Am ieşit din corpurile noastre după care ne-am aflat lângă un avion. Mai bine zis eu mă aflam afară, iar soţia, îmbrăcată în alb, se afla în avion. Ea m-a salutat dar nu putea fi văzută de către pasageri.

Brusc a apărut dintre nori un vârf de munte care nu a putut fi evitat astfel că avionul s-a ciocnit de acesta, prăbuşindu-se.

Mai târziu când ne aflam din nou acasă, soţia mi-a povestit ce se întâmplase în avion. În timp ce fiecare devenise conştient de pericol, a văzut lângă toţi pasagerii corpuri îmbrăcate la fel ca pasagerii înşişi.

Ea înţelesese atunci realitatea privind „pierderea în prezent a spiritului”.

Din cauza şocului, fiecare spirit stătea lângă corpul său legat printr-un fel de şnur sau coardă dintr-o substanţă albă, argintie. Când a avut loc ciocnirea, soţia mea a văzut cum şnururile se rup, spiritele eliberându-se de corpuri.

Avionul se zdrobise de munte, luând foc. Mă aflam la o distanţă de vreo 5 în de accident, în timp ce soţia era în avion. Atunci dispăruseră toate semnele materiei prezente, muntele, focul, fumul.

Rămăsese doar o vibraţie în aer şi ştiam că fiecare persoană implicată în accident, se afla în sfera sa corespunzătoare. Soţia mea se afla printre spiritele pasagerilor când mă gândeam că şi acestea o pot vedea. Ea i-a dat un fel de impuls pilotului îndemnându-l să ne

privească. El s-a conformat, ne-a văzut şi s-a repezit cu mâinile ridicate în sus. Credea că încă se mai afla pe pământ şi striga: „Salvaţi-ne, ardem!”

Soţia mea s-a dus lângă el şi l-a întrebat: „Ardem? Cine?” „Eu”, spuse pilotul. „Sunt în scaunul meu, priveşte!”. „Şi stai lângă mine, a spus soţia mea, cum te poţi arde atunci?”

Pilotul a privit neîncrezător la soţia mea, apoi la imaginea în care îşi vedea propriul corp arzând, până când realitatea l-a pătruns. O fericire adâncă l-a străbătut. „Deci e totuşi adevărat” a strigat el, „sunt mort şi totuşi trăiesc!” Până în acel moment văzuse imaginea proiectată a substanţei materiale, după aceea a văzut în acelaşi loc imaginea spirituală a avionului care acum era alb şi intact. Soţia şi cu mine i-am ajutat pe ceilalţi pasageri aducându-i în alte locuri unde erau ajutaţi de spirite independente de corpul material.

Ceea ce am desprins din această experienţă a fost faptul că la un moment dat am văzut explozia avionului împreună cu tot ceea ce a urmat doar sub forma unei vibraţii în aer. Este posibil ca ceea ce numim noi cald sau rece să fie dependent de câmpul de energie în care ne aflăm.

Astfel îmi pot imagina că în unele câmpuri de energie foarte înaltă doar soarele fierbinte dă o senzaţie de răcoare.

Data următoare, am fost din nou implicaţi într-o sarcină asemănătoare doar că accidentul avusese deja loc.

Ne-am dus la avion şi am scos cei doi piloţi afară. Pasagerii nu erau prezenţi, chiar dacă ziarele anunţaseră în ziua următoare că toţi decedaseră.

Am înţeles atunci că pasagerii aparţineau unei alte sfere decât piloţii. Le-am prezentat piloţilor noua lor stare de existenţă şi i-am invitat să meargă cu mine la o biserică aflată în apropiere. Ei s-au împotrivit spunându-mi că era zăpadă de un metru înălţime şi nu o puteau răzbate. De aceea i-am luat de mână, am suflat odată în direcţia zăpezii astfel încât s-a făcut o cărare. I-am dus la biserică unde erau aşteptaţi de alţi piloţi decedaţi după care m-am întors în corpul meu, lângă soţie, care mă aştepta.

De mai multe ori soţia şi cu mine ne-am pus întrebarea: cum pot fi evitate astfel de accidente? Răspunsul pe care l-am primit a fost: „Ei nu s-au pierdut” şi desigur aşa şi este. Ni se mai răspundea că

acţionează un complex de factori în fiecare situaţie, dependent de viaţa personală şi de vieţile anterioare ale persoanei care moare.

L-am întrebat odată pe un pilot decedat, care este cauza atâtor accidente de avion. Ne-a spus că la o anumită viteză, a început să aibă halucinaţii. A simţit că nu mai este singur fiind condus de „ceva sau de cineva”, după care greşeala nu a mai putut fi îndreptată. Cred că la o viteză foarte mare, vibraţia corpului creşte, intrând astfel în altă zonă de radiaţii.

Şi următoarele întâmplări au avut loc în stare conştientă. Uneori este dificil de făcut diferenţa între o decorporare şi o inspiraţie.

Întrebarea care se pune este: „Are loc deplasarea la un anumit loc sau persoana este legată din întâmplare de acel loc?”

În ultima experienţă, am rămas unde mă aflam fiind apoi vorba de inspiraţie.

Următoarea întâmplare o caracterizez ca fiind o decorporare. Într-o după-amiază ne aflam la cinematograf, unde filmul abia începuse.

Chiar de la primele imagini m-am simţit absorbit într-o stare aproape conştientă. Am anunţat-o pe soţie şi apoi am ajuns într-o sală de operaţii, dintr-un spital mare. Cred că pe dinafară am recunoscut locul ca fiind localitatea Wassenaar.

A fost adus un om pe o brancardă şi am înţeles că i se făcea o ope raţie pentru că avea o tumoare la creier. Era o operaţie complicată şi periculoasă, eu fiind chemat acolo pentru a preveni eventualul deces al pacientului deoarece timpul încă nu-i sosise.

Mă aflam, desigur, nevăzut de cineva, în apropierea corpului său şi observam o cascadă argintie care se scurgea din regiunea stomacului meu spre pacient.

Nu trebuia să fac nimic în afară de „a dori să ajut”. În această manieră sunt folosite în mod inconştient mai multe persoane ca izvor de forţă cu condiţia ca acestea să deţină forţa respectivă şi să se afle într-o situaţie favorabilă. Spre exemplu o persoană nu poate ajuta dacă se află la cinematograf sau dacă conduce o maşină. Dacă doarme în timpul zilei, atunci deţine un izvor de forţă.

Când operaţia s-a încheiat, am ajuns la timp înapoi. Soţia mi-a spus: „Ia-ţi pardesiul, că filmul tocmai s-a terminat”.

Altă dată mă aflam în apropierea unui avion care se afla în

căutarea resturilor unui alt avion prăbuşit. Eram în apropierea pilotului şi ştiam unde se află resturile avionului. Atunci am observat că pot „dirija” pilotul prin forţa gândurilor mele; el executa manevrele pe care eu i le sugeram astfel încât la un moment dat a descoperit locul accidentului. Acesta a fost un exemplu prin care aţi observat cum poate fi condusă o persoană prin impulsuri exterioare care nu pot fi remarcate de aceasta.

De aceea încercaţi să trăiţi în aşa fel încât să fiţi influenţaţi numai de spirite superioare.

Şi următoarea întâmplare a fost pentru mine ca o lecţie. La radio se transmitea un concert de Schumann. Îndrăgesc această muzică şi curând am intrat în atmosfera acesteia. Mă întrebam care este atitudinea altor persoane faţă de această muzică pentru că în tinereţe eram preocupat de alte ritmuri. În acel moment m-am simţit în legătură cu alte persoane.

Priveam la o sufragerie luxoasă, proiectată transversal faţă de a mea. Pe un recamier se afla un bărbat în viaţă, cărunt cu puţină barbă care-şi odihnea capul între mâini. La radio se transmitea acelaşi concert. O femeie tânără asculta din când în când fumând, şi şezând într-un fotoliu lateral. În faţa unui pian se afla o fetiţă care citea în gând partitura exersând deasupra clapelor de pian fără a le atinge. Se mai afla un tânăr care asculta şi el aceeaşi partitură şi simţeam întreaga fericire care stăpânea acea atmosferă. Am simţit apoi cum sunt luat de mână şi ridicat spre spaţiu.

Muzica o auzeam din ce în ce în mai bine până când am ajuns într-o sferă în care mii de muzicieni executau aceeaşi partitură.

Ghidul meu mi-a spus: „Schumann însuşi nu a fost compozitorul acestui concert. El a intrat în contact cu această sferă care l-a inspirat. Muzicienii din aceste sfere nu repetă muzica compusă pe pământ, ci invers. Priveşte!”

Am privit şi am văzut cum muzicienii căutau contact cu dirijorii de concerte de pe pământ prin intermediul unor reţele albe de nervi, vibratoare.

Dacă se reuşea procedeul, atunci „firul alb de nerv” se lega de epigastrul muzicianului. Ghidul meu îmi explica: „Dacă o astfel de legătură se realizează, atunci orchestra va executa piesa muzicală într-un stil neobişnuit de fermecător, pământenii afirmând că de fapt

dirijorul a fost „inspirat”. Cam aceasta se întâmplă aici”.

Am văzut apoi cum această muzică din rai se transmitea şi în sferele inferioare şi cum firele albe de nervi dispăreau în adâncul pământului.

Am coborât un drum în pantă până am ajuns la o poartă în faţa căreia se aflau câteva surori de caritate. Am trecut de poartă, ajungând într-o întunecime în care nu puteam vedea nimic. Ajungând la o platformă nu am mai putut merge mai departe.

Din fericire mă îndreptam în direcţia sunetului concertului într-o lumină gălbuie şi ceva mai sus străbătea o lumină provenită de la sfera în care avea loc concertul. În acel moment am văzut un peisaj înfiorător, un câmp plin de mlaştină. Am văzut apoi ceva mişcând şi în final nişte fiinţe de o formă grotescă. Blocuri de carne, cu semne organice rudimentare. Se deosebeau ochii mari bulbucaţi şi închişi. Atunci am auzit o voce: „Ai grijă!” Am văzut lângă mine vreo 5 corpuri primitive care-şi îndreptau faţa cu ochii morţi spre lumina care venea de sus. Noroiul le aluneca de pe faţă şi ştiam că sunt impresionate de muzica transmisă. Eu însumi aveam sentimente de milă şi dragoste faţă de aceste fiinţe şi am cerut ajutorul lui Dumnezeu. La un moment dat am văzut lacrimi adevărate pe faţa acestor fiinţe şi treptat li se deschiseseră ochii. Se părea că doresc să-şi ridice mâinile, care nu existau, spre muzică şi lumină. Cu toată iubirea pe care o aveam, m-am concentrat asupra lor şi am văzut cum… încep să le apară mâini şi picioare. Şi firele albe de nervi coborau asupra lor încercând să facă contact cu corpul lor. Atunci au apărut alte fiinţe din mlaştină, un fel de demoni care începuseră să arunce cu noroi înspre celelalte fiinţe, care, la rândul lor au trebuit să-şi închidă ochii şi să se retragă. În acel moment, m-am concentrat la ideea de a opri demonii. Lumina din firul nostru s-a multiplicat sub forma unui cerc care ne proteja de demoni. Între timp mă rugam cerând ajutor şi fiinţele de lângă mine au început să fie uşor trase pe platformă. Au venit lângă mine, cu ochii îndreptaţi spre lumină, apoi ne-am îndreptat spre poartă unde erau aşteptate de surorile de caritate.

Învăţătura care reiese de aici este aceea că întotdeauna trebuie să încercăm să răspândim iubire. Înainte de a încheia acest capitol, doresc să vă dau câteva exemple de inspiraţie apărute conştient în timpul zilei. Diferenţa constă în aceea că persoana nu vizitează ca

spirit celelalte sfere, ci imagini din aceste sfere ajung la noi.

Omul de pe tron

Mă aflam într-o sferă superioară, în spaţiu. Într-o sală de o frumuseţe deosebită, urcau câteva trepte spre un tron în spatele căruia atârnau draperii lungi.

Pe tron se afla un bărbat cu păr argintiu care-i atingea umerii. Îmbrăcămintea sa strălucea de lumină. Mă privea cu multă iubire şi ştiam că acesta era un Maestru al Luminii, care-mi conducea spiritul. Mi-am văzut propria înfăţişare şi am realizat cât de departe mă aflu faţă de el. De aceea el a spus: „Şi noi vom primi ajutorul Celor de Sus şi în final ajutorul Domnului. Dar va trebui să ne schimbăm îmbrăcămintea pentru a avea acces în sferele Domnului”.

Tabla de şah

Am văzut o tablă de şah cu mult mai multe câmpuri decât cele 64 de pe pământ.

Mă aflam pe un pătrat alb, iar fiinţa care juca de partea mea era de un alb pur. La capătul celălalt al tablei se afla o figură neagră din care radia întuneric şi forţă.

Tabla de şah era plină de piese, albe şi negre şi chiar alături de tablă se aflau piese. Atunci s-a auzit o voce în spaţiu care a spus: „Drumul e lung şi greu, însă în final albul va câştiga partida”.

Lotusul

Am fost legat de un drum lung care urca uşor. La sfârşitul acestuia se afla o lumină frumoasă din care s-a desprins ceva care semăna cu o minge. S-a apropiat cu viteză mare, până când s-a oprit la picioarele mele. Mingea s-a desfăcut devenind un bulb de lotus care se deschidea treptat.

În mijlocul florii de lotus se afla un budist tânăr de aproximativ 12 ani, având picioarele încrucişate, palmele întoarse în sus, iar ochii fixaţi asupra mea. Totul era reprezentat ca un simbol frumos.

Forţa neagră şi albă

În stânga mea era lumină, în dreapta era întuneric. Mă aflam la graniţa la care lumina şi întunericul se confundau.

În partea stângă se lumina tot mai mult, până când zidurile, templele şi clădirile reflectau toate culorile. Nici nu puteam privi, însă eram pătruns de o mare linişte şi de un sentiment de fericire. Totuşi simţeam din când în când o tensiune neexplicabilă. Am văzut apoi o poartă deschisă în dreptul căreia se afla o apariţie atât de uriaşă încât eu păream de mărimea unui degeţel.

Îmbrăcămintea sa albă strălucea ca soarele, părul îi era auriu, iar în faţă să se afle o sabie cu două tăişuri încrustate cu semne simbolice. Mâinile sale se odihneau pe un mâner şi ştiam că acesta era un înger Divin, iar bunătatea să se revărsa asupra mea. În acelaşi timp simţeam în atmosferă o prezenţă nefastă. Îngerul m-a privit, apoi şi-a fixat privirea undeva în spatele meu. I-am urmărit privirea şi când m-am întors spre dreapta, am încremenit. Sentimentul de fericire a dispărut când am privit întunericul care devenea din ce în ce mai adânc.

Şi acolo se afla un zid în spatele căruia se aflau clădiri din care ieşeau foc şi flame toxice galbene şi verzi. De aceea au căzut câteva bucăţi din zidul negru, căscându-se nişte găuri adânci în întuneric. Cel mai grotesc lucru era o apariţie care stătea acolo, o figură neagră strălucitoare pe a cărei faţă se citeau cele mai demonice trăsături pe care mintea omenească le-ar putea crea. Şi-a întins mâna şi am văzut spre dezgustul meu degete despicate aparţinând diferitelor corpuri umane. Când am privit mai bine am văzut că tot corpul său era compus din resturi de corpuri omeneşti care se încordau şi se întindeau de durere şi teamă.

Întunecimea pe care o răspândea această apariţie se întindea până la picioarele mele şi am avut ocazia să urmăresc îndeaproape lupta dintre bine şi rău. Aici nu se lupta cu arme, ci cu forţa gândurilor. Forţa de absorbţie a negrului devenise prea mare pentru mine, încât a trebuit să fac câţiva paşi în direcţia îngerului alb. Aflat sub lumina sa, am observat cum corpuri omeneşti aflate pe figura neagră încercau să ajungă la noi. Negrul încerca din toate puterile să-i absoarbă pe cei ce doreau să fugă.

Din 10 persoane, două au reuşit să atingă graniţa dintre lumină şi întuneric. Cine privea înapoi era imediat pierdut. Eu încercam cu propriile gânduri să-i ajut pe cei aflaţi la graniţă şi de câteva ori am reuşit. Însă cu un pas făcut greşit puteam să fiu şi eu absorbit de forţa

răului. În acele momente devenisem un „ajutor de graniţă” şi odată ce forţa mi se epuiza, mă întorceam la lumină pentru a primi noi forţe. Însă apariţia neagră se umplea încontinuu cu oameni care-i erau furnizaţi din oraşul care se afla în spatele său. Dar va veni un timp în care ultimul locuitor din întuneric va trece graniţa spre lumină. Atunci răul şi îngerul negru nu vor mai exista în lume. Atunci noaptea va dispare, rămânând doar lumina.

Cele 12 tronuri

Mă aflam într-un spaţiu deschis pe un câmp plin de flori aşa cum nici în visul cel mai frumos omul nu şi l-ar putea imagina. În mijloc se afla un lac cu apa limpede asemeni cristalului.

Totul era liniştit şi înconjurat de un ocean de lumină. La o margine a lacului se aflau 12 tronuri pe care şedeau câţiva bărbaţi asemeni zeilor. De neînţeles a fost faptul că din cele 12 tronuri doar 7 erau ocupate.

Am descris această imagine cât s-a putut de clar neputând exprima sentimentele încercate într-una din cele mai înalte sfere.

Sub această formă am trăit nenumărate decorporări şi inspiraţii care sper că v-au format un punct de vedere asupra acestora.

Capitolul XI
PSIHIATRIE

A introduce capitolul despre psihiatrie îi poate determina pe unii să creadă că sunt prea sigur de mine însumi.

Sunt conştient că tot ceea ce am scris până acum, ar putea deveni un motiv ferm pentru un om de ştiinţă de a mă trimite într-o secţie de boli nervoase. Pe de altă parte, ştiu sigur că cititorii aprofundaţi în lucrări sau experienţe proprii legate de subiectele prezentate mai sus mă vor putea descrie ca pe o persoană normală. Normalul şi anormalul sunt supuse unor schimbări continue. Obiceiurile acceptate în prezent erau renegate în trecut şi lucruri pe care în prezent cu greu le acceptăm pot deveni în viitor elemente ale unui „normal” unanim acceptat.

Şi oamenii care trăiesc în prezent au concepţii diferite privind natura normalului şi a anormalului, dependente de punctul de vedere al fiecăruia. „Norma” reprezintă mai mult sau mai puţin ceva mediu.

Un psihiatru mi-a spus odată: „Graniţa dintre normal şi anormal ar trebui să ţi-o imaginezi asemeni unei linii.

Şi oamenii normali stau câteodată în partea opusă liniei. Anormalii stau prea mult şi câteodată pentru totdeauna. Încercăm să-i ajutăm să facă parte din „societatea normală”.

Dar ceea ce „societatea normală” consideră ca fiind normal este din punct de vedere spiritual un drum spre casa de nebuni, o lume în care se întâmplă lucruri anormale (războaie, crime, şantaj, înşelăciune etc.).

Şi mai rămâne întrebarea, dacă cineva nu poate suporta toate acestea, şi intră într-un spital psihiatric, este el atât de nebun pe cât pare?

Voi încerca împreună cu dumneavoastră ca din punct de vedere al legilor spirituale să definesc câteva forme şi cauze importante ale bolilor spiritului.

Deoarece atât soţia mea cât şi eu ne puteam decorpora, puteam vizita împreună spiritele pacienţilor de psihiatrie atât ziua cât şi noaptea, încercând să-i ajutăm pe pacienţi, legându-ne de spiritele lor.

Concluzia noastră a fost aceea că bolile nervoase pot fi împărţite în 3 grupe principale:

A. Afecţiuni corporale, materiale, care influenţează spiritul, pacienţi afectaţi fizic.

B. Afecţiuni spirituale care nu provin din corpul fizic material.

C. Afecţiuni sufleteşti.

Am putea deci spune: boli corporale, spirituale şi sufleteşti. Voi începe cu prima grupă.

BOLI CORPORALE

Voi începe cu o povestire. Mă aflam într-o vizită, şi înainte de a pleca a apărut un spirit în cameră, care mi-a spus că este tatăl gazdei.

I-am descris apoi gazdei ceea ce văzusem, aceasta confirmându-mi asemănarea.

De la spirit nu am putut afla cum şi când a murit, de aceea am întrebat gazda. După care fiul celui pe care-l văzusem mi-a precizat surprins: „Dar tatăl meu nu a murit. Este îngrijit într-un spital psihiatric şi este foarte bolnav. Duminica mergem să-l vizităm însă nu avem prea mult contact cu el. El reacţionează ca un automat, mănâncă

şi bea ca un automat. Poate-i va fi mai bine după ce va muri”.

M-am concentrat din nou asupra spiritului care arată ca orice alt spirit şi l-am întrebat ce se întâmplă. Foarte emoţionat mi-a răspuns: „Vezi bine că sunt normal, la fel de normal ca ceilalţi. Dar ceva nu este în regulă cu corpul meu. Diferite funcţii ale corpului nu mai reacţionează, iar corpul meu este asemeni unui difuzor la care unele legături sunt întrerupte. Astfel se aud tot felul de lucruri ciudate la difuzor. Corpul meu este deteriorat şi de aceea mă refugiez uneori. Duminicile, când vin să mă viziteze aş vrea să le strig: „Priviţi, priviţi, sunt aici! Nu-mi lipseşte nimic”. Dar ei nu mă aud. Nu mai pot intra în propriul meu corp pentru că nu mai poate fi folosit, şi nu-l pot părăsi nici definitiv pentru că sunt legat de acesta printr-un fel de şnur, altfel aş fi fost demult plecat. Spuneţi-le vă rog că trăiesc şi că sunt întreg. Şi ajutaţi-mă vă rog, dacă puteţi. Nu mi s-a mai întâmplat să fiu văzut de cineva care încă mai trăieşte şi cum e posibil nu înţeleg, dar ajutaţi-mă vă rog”.

Depinde desigur de tipul centrului distrus. Cineva care spre exemplu a avut un atac de cord, va suferi adesea de paralizii ale mâinilor, picioarelor, feţei etc. Mai pot interveni şi afecţiuni ale vorbirii.

Pacientul observă spre exemplu un vizitator care are un nou costum şi în acelaşi timp privind pe geam vede şi o maşină trecând.

Într-un astfel de caz, pacientul afirmă: „Ce maşină frumoasă ai îmbrăcat!” şi gândeşti că a spus: „Ce costum frumos ai îmbrăcat!”

Astfel de asociaţii greşite sunt doar consecinţe ale unor „defecţiuni tehnice”, iar sufletul rămâne în stare normală, chiar dacă nu mai poate folosi corpul ca spre exemplu în cazul unei boli.

Am putea compara sufletul cu un conducător auto care este obligat să conducă în condiţii critice generate de maşină; şoferul nu are vreo afecţiune pe când maşina are defecţiuni tehnice.

Acest tip de afecţiuni ocupă cea mai mare parte a procentajului bolilor tratate în spitalele psihiatrice. Adesea apar factori degenerativi de natură fizică, ce nu pot fi remediaţi. În final se atinge un stadiu în care sufletul nu mai are posibilitatea de a se face cunoscut mediului înconjurător. Această formă de boală nervoasă îmi dă senzaţia că este incurabilă, totuşi sufletul rămâne în zona stării de oscilaţie anterior existente.

Un alt caz este desigur acela creat prin afecţiuni congenitale ale encefalului care e parţial sau total neevoluat. Sufletul care a avut ocazia nefericită de a îmbrăca un astfel de costum, se exteriorizează aşa cum este el în realitate. În majoritate sunt fiinţe simple, naive şi infantile.

În general am putea spune că aici este cazul unor oscilaţii prea coborâte ale corpului material necorespunzătoare sufletului.

Mai este posibil ca centrul nervos şi encefalul să atingă o oscilaţie prea ridicată.

Spre exemplu persoana se gândeşte continuu la o anumită întâmplare, aflându-se într-o stare de încordare. Persoana care nu se controlează, trăind o astfel de situaţie se poate îmbolnăvi foarte grav. Apropiat de acest exemplu este şi cazul în care o persoană prezintă o anumită infecţie urmată de febră îndelungată. Encefalul poate intra într-un domeniu de vibraţii mai ridicat decât normal. Când o asemenea persoană intră în contact cu o mare inteligenţă, sucombă, devenind nebună. Înainte ca graniţa nebuniei să fie atinsă, există în general o fază intermediară, în care totul funcţionează normal, deşi encefalul lucrează peste limitele sale deoarece sufletul, datorită vibraţiei înalte, are acces în sferele superioare.

Acesta este motivul pentru care în istorie au existat multe genii care iniţial au avut performanţe limitate, iar mai târziu au ajuns la o gândire genială fiind mult mai avansaţi faţă de epoca lor, în final fiind afectaţi de boala nebuniei.

Un lucru trebuie reţinut în raport cu aceste exemple: tratarea acestui tip de pacienţi prin terapia de şoc este nu numai fără efect dar foarte des distructivă.

BOLI ALE SPIRITULUI

Mi-a fost cerut odată ajutorul de către un bărbat aflat într-un spital de boli nervoase. Bineînţeles că nu-l puteam trata ca medic, de aceea l-am vizitat în timpul perioadei de vizită.

După câteva discuţii l-am întrebat dacă ştia cum definise doctorul boala sa, pentru că din câte vedeam pacientul era perfect normal.

El se descria ca fiind o persoană aflată într-o continuă

melancolie. Cum puteam traduce o astfel de stare în termenii noştri? Am arătat în primele capitole că fiecare individ deţine un suflet propriu caracterizat de o anumită superioritate creată de-a lungul vieţilor şi experienţelor trăite mai mult sau mai puţin intens. Ne-am mai imaginat în mod schematic că fiecare suflet prezintă un maxim şi un minim. Sufletul care aspiră continuu spre maximum îşi va deplasa posibilităţile spre partea superioară, atingând o stare de constanţă superioară, care la rândul ei cunoaşte un minim şi un maximum.

În continuare spiritul uman este asemeni unui transformator; spiritul transmite sufletului experienţele trăite de corpul fizic şi invers de la suflet spre corpul fizic. Spiritul uman poate trăi toate valorile sentimentale. Toţi ne simţim uneori foarte fericiţi şi alteori foarte deprimaţi.

Am putea afirma că spiritul nostru deţine un fel de scală divizată, având minim şi maxim, nefericirea respectiv fericirea absolută. Dacă ne imaginăm scala cu diviziunile indicate în cifre de la 1 la 100 atunci valoarea 50 reprezintă punctul de echilibru al acesteia. În această comparaţie 50 reprezintă starea medie în care spiritul nu este nici fericit dar nici nefericit.

Când se întâmplă ceva neplăcut, atunci indicatorul sare la valoarea 20; dacă se întâmplă ceva plăcut, indicatorul atinge valoarea 80, dar după un timp indicatorul revine la valoarea medie de 50. Trebuie să precizez că e mai dificilă deplasarea indicatorului de la valoarea 20 la 50 faţă de cea de la 80 la 50. Urcatul este totdeauna mai dificil decât coborâtul.

Doresc să vă mai prezint un exemplu înainte de a ne întoarce la pacientul nostru. Imaginaţi-vă că toate faptele umane sunt notate de la 1 la 1.000 în timp ce spiritul uman poate fi notat doar de la 1 la 100. Numărul 1 este cea mai rea faptă umană, iar 1.000 este cea mai bună. Dependent de gradul de conştiinţă al sufletului, o persoană poate trăi pe o lungime de undă cuprinsă între 445 şi 544 sau între 588-687. Încadrându-se pe prima lungime de undă (445-544) nu poate face o faptă aflată pe lungimea de undă 300 sau 444.

Acest stadiu a fost deja trăit. Dovada este hipnoza, prin care o persoană oricât de lipsită ar fi de voinţă, nu va executa o faptă în stare hipnotică pe care în mod normal nu ar realiza-o.

Astfel, în timpul unei vieţi, o persoană care iniţial se află pe scala

401-500, îşi încheie viaţa pe scala 450-549. Este posibil ca persoana să avanseze mai mult de 402-501. Însă indiferent cât de mult sau puţin avansează fiinţa umană, ceea ce a fost odată învins şi câştigat nu mai revine. Cine a avut tendinţa de a fura, trecând peste această experienţă, ignorând-o, nu va mai avea porniri de acest fel.

Veţi înţelege de ce există conflicte între doi parteneri dintre care unul obişnuieşte să mintă. Există o mare diferenţă între stările lor de conştiinţă astfel încât nu pot înţelege faptele partenerului. Un lucru rămâne sigur. Omul poate doar evolua, oricât de încet s-ar produce acest fenomen.

Să ne întoarcem acum la pacientul nostru. Putem spune acum că scala spiritului său e situată între 1 şi 100, iar indicatorul se află la valoarea 20. Pacientul nu reuşeşte să ridice starea spirituală la valoarea medie de 50.

Întreaga sa lume devine negativă. Acelaşi lucru se întâmplă oricum dar majoritatea pot reveni la valoarea de 50. Însă această persoană a staţionat prea mult timp la valoarea de 20. Înţelegeţi sper că perioada de staţionare într-o astfel de depresie este foarte importantă. Trebuie să fie undeva un deranjament care are ca urmare această „cristalizare într-un domeniu inferior”. Am început să-i măsor valoarea sufletului şi cercetându-i trecutul am descoperit o legătură puternică cu o femeie şi un copil.

Am început cu multă precauţie să-l întreb despre această relaţie şi mi-a spus că a fost foarte fericit cu gândul că va avea un copil cu soţia iubită însă la naştere au murit atât copilul cât şi soţia. Din acel moment a căzut într-o stare de melancolie. A încercat să-şi schimbe această stare dar nu a reuşit. Mi-a spus la un moment dat: „E ca şi când ceva mă reţine. Fac lucruri pe care nu doresc să le fac. Când am auzit că veţi veni am fost foarte fericit. Ştiţi că am acum o soţie care vrea să împartă totul cu mine şi ea v-a trimis la mine. Eu nu vreau altceva decât să mă fac bine şi să fiu fericit. Însă în acelaşi timp m-am gândit: dacă vindecătorul vine aici, o să-l lovesc cu picioarele”. În timpul discuţiei cu pacientul se părea că nu sunt singur, parcă mă aflam într-o luptă cu cineva. Puţin nervos i-am spus că voi încerca să-l ajut şi am plecat acasă. Pe drum eram plictisit şi gata de ceartă, oamenii mă iritau, şi aveam dorinţa de a reacţiona agresiv faţă de toţi. Am înţeles că am luat cu mine „ceva” din secţia de nebuni, pentru că reacţionam

sub nivelul meu normal.

Acasă, soţia a văzut imediat că nu mă simt bine şi mi-a spus să merg la culcare. Abia m-am aşezat în pat, când totul a început să se învârtă cu mine.

Am ajuns într-un gang lung, simplu, cu pereţi albi. Am mers până la capătul acestuia unde transversal se mai afla un coridor blocat de o uşă. În spatele uşii se auzeau strigăte şi blesteme.

Am trecut prin uşă, ceea ce mi s-a părut foarte normal. Probabil că-n acel moment nu dispuneam de prea multă conştiinţă. Mă aflam într-o cameră în mijlocul căreia se afla o cuşcă cu gratii. Am intrat în aceasta. În cuşcă, mărginită într-o latură de zid, se afla un bărbat ale cărui mâini şi picioare se aflau în lanţuri prinse în zid. El nu m-a văzut şi şi-a continuat tirada de invective. Trebuiau să-l elibereze. El nu era un duşman ci un compatriot, iar englezoaicele nebune nu trebuiau să-l trateze ca pe un prizonier de război. În acel moment, din capătul coridorului a venit spre mine un câine lătrând, dar a cărui furie începea să se destrame.

Şi-a împins capul spre genunchii mei, l-am mângâiat şi am înţeles că acel câine mă putea vedea. La auzul zgomotului, au venit înăuntru trei femei îmbrăcate ca nişte surori de caritate.

Au încercat să-l calmeze pe bărbatul din cuşcă şi nu m-au observat. În acel moment m-am trezit şi am intrat din nou în corpul meu. Am auzit apoi vocea ghidului meu care îmi spunea că pacientul din spital era atât de deprimat încât îşi provocase „o ruptură în propria-i aură”.

Aşa fusese posibil ca spiritul prizonierului să pătrundă în corpul fizic al pacientului realizând un asemenea ravagiu spiritual încât fusese necesară o internare în spitalul de nebuni. Spiritul care pătrunsese abuziv în corpul pacientului a fost desprins de către maeştri şi dus într-o sferă în care i s-a acordat asistenţă medicală.

Vă voi destăinui şi finalul povestirii. O săptămână mai târziu pacientul a fost trimis acasă, situaţia sa psihică normalizându-se.

Observăm că omul poate fi luat în stăpânirea altor entităţi, în general spirite ale morţilor care nu sunt conştiente de starea lor de deces. Această posibilitate apare atunci când cineva suferă un şoc spiritual puternic după care se produce o ruptură în dublura sa eterică; omul nu mai este stăpân în propriul său corp, având probleme

cu dorinţele şi voinţa altuia. Un caz asemănător a fost următorul: a venit un bărbat la mine care s-a plâns că are o suprafaţă insensibilă pe cap. Tratamentul diferiţilor psihiatri nu l-a ajutat. Nu mai simţea nicio plăcere, nici chiar faţă de lucrurile care în trecut îl bucurau.

După ce am stat de vorbă cu el, l-am privit fix şi am avut impresia că acesta se afla sub influenţa altei fiinţe. Spre surprinderea mea, braţele şi degetele sale începuseră în acel moment să se mişte ritmic. Aveam senzaţia că văd un dans din Indonezia, totul se mişca, suplu şi se degaja o stare de extaz intens.

Bărbatul se întreba speriat ce se întâmplă cu el, pentru că vreo 10 minute a durat până a devenit din nou stăpân pe sine. Când s-a încheiat, mi-a dat de înţeles că eu l-aş fi împins să facă astfel de mişcări.

Eu în realitate, nu cunoşteam vreo explicaţie a acestui fapt, ceea ce i-am şi comunicat. L-am întrebat dacă a fost vreodată implicat în arta dansului oriental şi mi-a răspuns că în timpul războiului a fost prezent la o astfel de reprezentaţie. I-am spus să mă viziteze periodic, săptămânal, şi timp de două luni s-a comportat asemeni unui violonist, pianist sau dirijor. După luni, mişcările au încetat, apăsarea simţită pe cap i-a dispărut, subiectul revenind la viaţa plăcută anterioară. N-am găsit o explicaţie definitivă a acestui caz, dar cred că în timpul războiului, pacientul a fost stăpânit de diferite entităţi – foşti muzicieni care îşi găsiseră sfârşitul în acea sală de concerte.

Un alt pacient, o femeie, avea crize de sciatică. Această boală apare în general când oamenii trăiesc într-o stare conflictuală între sentiment şi raţiune, fiind deci de origine psihică.

Sub influenţa mea, acest pacient a început să lovească podeaua cu picioarele şi să tropăie. În acelaşi timp şi vorbea spunând: „Pleacă Susan, nu te mai vreau! V-am purtat destul, nu mai vreau să am de-a face cu voi, trebuie să vă descurcaţi singure de acum înainte”. Mi-a spus mai târziu că în acel moment văzuse vapoare în flăcări, oameni murind însă nu pricepea ce se întâmplă. Numele Susan nu-i spunea nimic. Întrebând-o mai departe se părea că fusese şi ea pe o astfel de navă, fiind salvată cu multă greutate.

Aici este vorba de un pacient care cădea în anumite stări de conştiinţă. Ceea ce în mod normal nu-şi amintea, se producea în momente speciale, ca o nevroză care se manifesta alături de viaţa ei

normală creând conflictul dintre sentiment şi raţiune care cauzase sciatica.

Acest tip de pacienţi pot fi ajutaţi aproape întotdeauna. Metoda poate fi şi cea clasică, prin şocuri, psiho-analiză etc., dar rezultatul pozitiv poate fi înregistrat mai uşor dacă psihiatrul va investiga trecutul spiritual al pacientului. Un psihiatru care cunoaşte mai mult din parapsihologie sau spiritism va avea rezultate mai bune în comparaţie cu cel clasic.

Din toate aceste cazuri de posedări şi obsesii nu v-am amintit decât câteva. Putem concluziona că întotdeauna este vorba de o întâmplare emoţionantă la nivel inferior, care creează posibilitatea ataşării spiritului neconştient al decedatului de persoana aflată în viaţă. Doar când există o diferenţă foarte mare între starea de conştienţă a decedatului şi a celui în viaţă, se creează această stare de boală. Însă mai mulţi oameni decât credeam, pot fi posedaţi fără a simţi vreo discrepanţă în viaţa generală.

Spre exemplu dacă o persoană mediu dezvoltată va fi posedată tot de o fiinţă medie, diferenţa nu va fi prea mare.

În călătoriile mele prin spaţiu am văzut şi sferele în care trăiesc astfel de entităţi. Aceste sfere se află în apropierea pământului, este foarte frig în interiorul lor şi de îndată ce aceste entităţi observă sub forma unei lumini calde o persoană „deschisă” imediat se agaţă de aceasta.

Există şi sfere, însă marginale, în care viaţa spiritelor este în rezonanţă cu o stare sentimentală superioară sau inferioară fără a deţine capacitatea de a se racorda stării corespunzătoare. Aceştia se pot imagina ca trăind în raiurile cele mai înalte, sau îmbracă un sentiment de vinovăţie adâncindu-se în întuneric, cerând lui Dumnezeu iertare. Oamenii de pe pământ care au trăit în anumite secte religioase ce le-au creat un sentiment de vinovăţie şi extaz exagerate, au şansa de a ajunge în astfel de sfere.

Partea tehnică a acestor posedări este uşor de înţeles. Ştiţi că fiecare formă de materie aflată la o temperatură foarte înaltă poate exploda. Căldura ridicată produce materiei o stare de oscilaţie atât de înaltă încât aceasta devine instabilă. Şi dublura eterică este o formă de materie care reacţionează la alte impulsuri. Gânduri inferioare pe o perioadă îndelungată de timp au ca urmare crăpături şi desprinderi

care favorizează intrarea altor entităţi. Desigur există această formă de posedare şi în latura opusă a scalei. Cei înzestraţi ocult, conducătorii religioşi, oamenii de artă şi geniile trebuie să-şi păzească capacitatea raţională.

Să nu mai amintesc de riscul şedinţelor spiritiste. Însă în toate cazurile se păstrează următorul principiu: persoana atrage întotdeauna o entitate asemănătoare. Gândurile rele, melancolia, şi negativismul, duc la o stare inferioară a sufletului, pe când extazul, stările optimiste, bucuria, conduc la o stare superioară a sufletului.

Prin aceste stări trecem fiecare, însă anormală devine situaţia care durează luni sau chiar ani. Cine nu se poate elibera singur, poate găsi ajutor în terapiile de şoc sau la persoane cu capacităţi deosebite de vindecare.

Separat de aceste exemple ale posesiei voi prezenta în continuare posesia apărută des la popoarele primitive.

Prin dansuri şi obiceiuri spirituale, nivelul de oscilaţii devine atât de ridicat încât alte entităţi au ocazia de a respinge temporar ego-ul dansatorului, pătrunzând în corp şi făcând ceea ce vor cu el.

Dacă o astfel de entitate nu se mai poate înlătura după încheierea extazului sau după coborârea nivelului de oscilaţii atunci este cazul unei posedări.

POSEDARE

Şi aici există diferenţe. Sunt oameni care datorită unui şoc spiritual sunt vânaţi în afara corpului lor. Răni ale dublurii eterice pot cauza acelaşi efect. Spiritul dispare în spaţiu, iar corpul rămâne într-o stare de comă. Dacă există suficient ajutor în lumea spirituală, atunci spiritul este adus înapoi în corp. Dacă ajutorul este insuficient atunci corpul pacientului este ca o minge în posesia altor entităţi. În cazul unei singure entităţi aceasta poate fi uneori înlăturată, dacă nu, atunci persoana este posedată.

Desigur că inteligenţele superioare prezintă forţe suficiente pentru a înlătura aceste entităţi inferioare din corpul material. Problema este aceea că e necesară o forţă atât de mare încât de multe ori corpul material este prea slab pentru a se împotrivi.

Şi în cazul şedinţelor spiritiste apar aceste forme de posedare numite în general „transe”. Dacă acest fapt se întâmplă sub controlul

maeştrilor nu dăunează persoanei şi spiritele care posedă sunt în general binevoitoare.

La ordinul spiritelor superioare, aceste spirite posedante părăsesc imediat corpul luat în posesie.

Foarte grav este cazul în care oamenii încep să experimenteze în glumă astfel de lucruri şi acelaşi lucru poate fi afirmat şi în legătură cu oamenii de ştiinţă care fac un astfel de experiment neavând idee de ceea ce se întâmplă.

Încă odată, aceste stări nu sunt de luat în glumă: mediumul aflat în transă îşi împrumută temporar corpul altui spirit. Pericolul este acela că spiritul nu se mai poate întoarce în propriul corp, deoarece entitatea nu mai vrea să părăsească corpul ocupat.

Observaţi că doresc să fac diferenţă între posesiune şi transă, chiar dacă de fapt reprezintă acelaşi lucru. Posesiunea are loc pe o perioadă de timp mai îndelungată, timp în care, de obicei mai multe spirite intră în corp.

Transa reprezintă o posesiune temporară prin care doar un spirit foloseşte corpul.

CAPITOLUL XII

Am încercat odată să înşel spiritul, ascunzând o cretă roşie în palma mea. În acel moment soţia era ocupată cu desenul, după câteva minute s-a oprit şi fără a privi şi-a ridicat mâna deasupra cutiei de crete. A început să caute culoarea roşie şi a continuat aşa, căutând. Am întrebat-o de ce avea nevoie. „Nu ştiu” a răspuns ea „însă a dispărut ceva”. Am lăsat-o să vadă creta roşie din palmă şi fără a spune ceva a luat-o şi a continuat să deseneze.

MODELAREA

Şi această activitate se desfăşoară în acelaşi mod. Soţia mea nu a modelat şi nu a avut vreodată plastilină în mână. Într-o zi a primit mesajul de „a căuta plastilină”. Ziua următoare am cumpărat câteva kg. de plastilină pe care le-am păstrat sub un şervet umed. După câteva zile, soţia mi-a spus că are mâncărimi în mâini ca şi când „le-ar fi foame”. Am atenţionat-o în privinţa plastilinei dar nu s-a întâmplat nimic. Abia mai târziu, când am venit acasă am găsit-o concentrată

asupra unei mingi de plastilină. A lucrat vreo oră-două apoi a apărut o formă frumoasă.

Perioada următoare a mai alcătuit câteva figuri frumoase şi din punct de vedere tehnic erau foarte reuşite pentru un începător. Totodată a stat mărturie afirmaţia soţiei prin care procesul de modelare se desfăşurase asemeni desenării fără a şti iniţial ce se va forma. Odată când era în toiul creaţiei se afla un prieten în vizită la noi. Imaginea pe care soţia a creat-o a dezvăluit în final un preot indonezian, capul său fiind acoperit de un lotus cu 7 frunze. În timp ce prietenul nostru privea, i-a venit şi lui rândul, scriind o poezie legată de modelul creat de soţie.

Aţi observat că spiritele folosesc corpul nostru sub orice manieră, dacă ne deschidem faţă de aceasta. Oamenii de artă nu trebuie să fie întotdeauna siguri că inspiraţiile lor artistice le aparţin în totalitate. Se poate întâmpla ca un artist să fie posedat şi de spirite inferioare, astfel încât lucrările sale devin nevaloroase.

Cunoaşteţi faptul că forţele inferioare se află în apropierea celor superioare. Când doriţi să experimentaţi cu astfel de forţe, convingeţi-vă dinainte de bunele dumneavoastră intenţii, învăluiţi-vă de iubire şi cunoaştere. Dacă aveţi daruri mediumnice, aflate într-o fază incipientă, puteţi prin metoda de mai sus să vă ridicaţi cu mult deasupra capacităţilor dumneavoastră. Dacă nu aveţi siguranţă de sine, fiţi prevăzător şi nu lăsaţi alt spirit să fie stăpân pe propriul dvs. corp.

CAPITOLUL XIII
PSIHOMETRIE TETRADIMENSIONALĂ

Sper că până acum m-aţi putut urmări şi aţi realizat că noi cu toţii suntem suflete veşnice cu o responsabilitate proprie.

O responsabilitate care nu ne poate fi luată de vreun preot sau de altă putere clericală; un spirit care este legat temporar de un vehicul pământean. Această viaţă pământeană este o formă de „a exista”.

Receptarea tetradimensională reprezintă un subiect dificil. Dificil deoarece este greu de înţeles prin raţionamentul obişnuit, de aceea voi încerca prin comparaţii şi experimente simbolice să vă explic

acest subiect.

Vă mai amintiţi probabil că la receptarea unidimensională, totul se desfăşoară în jurul unui punct; prin intermediul asociaţiilor subiectul întâlneşte propriul ego.

La receptarea bidimensională persoana primeşte prin asociaţii imagini şi gânduri de la alte persoane care încă trăiesc în lumea materială.

La receptarea tridimensională se întâmplă la fel, doar că persoana este în legătură cu o inteligenţă, un spirit care nu se mai află în lumea materială.

Am făcut o diferenţiere între receptările bi şi tridimensionale pentru a vă ajuta în înţelegerea unei experienţe pe care este posibil ca la un moment dat să o trăiţi. În realitate, din punct de vedere tehnic nu se face o diferenţiere între modul de receptare bi şi tridimensională.

Prin a 4-a dimensiune, eu înţeleg timpul. Această dimensiune diferă foarte mult faţă de cele discutate până acum. Nu apar alte spirite, decât cele faţă de care persoana a intrat în rezonanţă în aceeaşi perioadă de timp. Subiectul „timp" este greu înţeles, de aceea voi începe prin a vă prezenta cum îşi petrece timpul un om obişnuit.

Foarte mulţi care cred că viitorul reprezintă un subiect închis sunt de părere că toate amintirile sunt undeva, depozitate, şi pot fi oricând readuse în memorie.

Voi argumenta vorbind despre prezent şi nu despre vieţile anterioare.

Să ne imaginăm viaţa asemeni unei plăci de gramofon, iar omul asemeni acului. Punctul în care acul se află în acest moment reprezintă prezentul; ceea ce trebuie să se întâmple nu este cunoscut acului, iar ceea ce a depăşit acul reprezintă trecutul care nu mai poate fi rechemat. Prin această comportare omul (acul) este cu totul prezent în prezent. El îşi poate aminti câte ceva din trecutul său, însă numai când în prezent anumite întâmplări sunt asociate cu altele din trecut.

Am putea să ne aşezăm lângă gramofon şi să refuzăm să intrăm în rolul acului. Vom vedea atunci placa pe care se află trecutul, prezentul şi viitorul nostru.

În şănţuleţele mici este prestabilită fiecare întâmplare a vieţii, sub forma unor vibraţii care sunt activate şi „trăite" de ac. Mai putem observa un simbol pentru o mai bună înţelegere a vieţii noastre: nu

acul se deplasează de-a lungul şănţuleţelor, nu, acul stă fix şi placa se roteşte sub ac. Trecutul, prezentul şi viitorul sunt în această comparaţie cu totul prezente, acul (citeşte: omul) nu face altceva decât să sesizeze vibraţiile întâmplărilor prestabilite.

Ştiu că faţă de acest fragment va fi o atitudine contradictorie.

S-a vorbit atât de mult despre liberul arbitru, despre ceea ce se poate face pentru a ne schimba propria soartă, iar acum citiţi despre existenţa prestabilită şi simultană a trecutului, prezentului şi viitorului. Nu fiţi dezamăgiţi, ştim că orice comparaţie are lipsurile sale; ceea ce doresc să vă explic este faptul că cele mai importante evenimente sunt prestabilite cu câteva vieţi înainte. Spun: evenimente, deoarece chiar dacă acestea sunt dinainte fixate, omul este liber să reacţioneze faţă de acestea aşa cum doreşte el. Evenimentele sau confruntările nu sunt fixate pentru că Dumnezeu sau altcineva ar dori pentru plăcerea sa să ne pună într-o anumită situaţie; ci pentru că noi ne-am schiţat situaţiile viitoare prin faptele noastre din trecut. Cu alte cuvinte: faptele noastre din trecut influenţează viitorul nostru, după legi fixe. Pe de altă parte nu se poate spune că noi ne alcătuim singuri viitorul.

Deasupra noastră stă cineva care-i numit Dumnezeu sau Alah sau Buda, nu are importanţă numele. Nu e numai deasupra noastră ci şi deasupra timpului.

Pentru Dumnezeu nu există noţiunea timpului aşa cum este cunoscută de noi. El este Spiritul „posedant” al cosmosului nostru dirijat de El într-un anumit sens şi care prin voinţa sa „plantează” anumite evenimente care mai târziu se vor cristaliza în evenimente ale viitorului nostru.

Astfel este posibil ca oamenii care au anumite daruri să vadă nu numai fragmente din trecut dar şi din viitor.

Sunt desigur dovezi conform cărora unii oameni pot vedea fragmente din trecutul sau din viitorul propriu dar şi al altor persoane. Pentru a înţelege mai bine, vom extinde exemplul folosit cu gramofonul şi acul acestuia.

Pe placa de gramofon sunt aşezate şănţuleţele în cercuri concentrice. Ne-am putea chiar imagina că şănţuleţele nu se află în acelaşi plan ci formează prin suprapunere forma unei spirale. Jos la baza spiralei îşi începe omul viaţa apoi cu timpul ajunge în topul

spiralei. Dar să ne imaginăm şi în acest caz că acul rămâne fix, iar spirala se roteşte dând posibilitatea să fie parcursă.

Mergem un pas mai departe, imaginându-ne o spirală cu miliarde şi miliarde de şănţuleţe: pentru toate fiinţele vii câte un şănţuleţ.

Fiecare vibraţie în miliardele de şănţuleţe reprezintă un înţeles, o întâmplare, un eveniment şi toate fiinţele vii urmează spirala adaptându-se vibraţiei de care au nevoie.

Îndată ce vom întâlni aceste idei fixe prestabilite, ele devin pentru noi în lumea materială, evenimente pe care le vom realiza după dorinţa noastră. Voi da un simplu exemplu: dacă pentru un bărbat stă scris că pe la vârsta de 40 ani va trebui să întâlnească o anumită femeie, atunci în viitor se află fixată doar întâlnirea. Dacă se va căsători cu ea sau nu, depinde de libera sa voinţă. Înţeleg că este greu să vă imaginaţi a 4-a dimensiune, a timpului.

Poate vă va ajuta să ştiţi faptul că la un nivel spiritual înalt nu există o semnificaţie a timpului. Am putea spune că omul are nevoie de timp. Nu putem trăi totul dintr-odată şi nici să vedem totul dintr-odată, de aceea ne plimbăm de la o întâmplare la alta, pentru aceasta fiind nevoie de timp. Într-o sferă superioară spirituală nu există diferenţă între trecut, prezent şi viitor.

Ne-am putea imagina astfel lucrurile: pentru fiecare viaţă limitată a omului există o linie, iar de-a lungul ei se află evenimentele vieţii noastre. Pentru o Realitate Superioară, viaţa noastră reprezintă un punct în care totul se petrece în acelaşi timp, (deoarece timpul nu există cu adevărat), însă pentru noi ia forma unui şir de evenimente.

Când cineva reuşeşte să-şi atingă linia trecutului şi a viitorului, generatoare de imagini, atunci persoana utilizează a 4-a dimensiune, cea a timpului.

Însă în acelaşi timp îşi vede doar propria viaţă, receptarea este îndreptată asupra unui punct, el însuşi. De aceea am numit acest fapt: psihometrie unidimensională în a 4-a dimensiune. Dacă cineva poate atinge şi linia altei persoane sub aceeaşi formă, atunci vom avea noţiunea de psihometrie bidimensională în a 4-a dimensiune.

Observaţi că folosesc exact aceiaşi termeni ca în cazul psihometriei obişnuite, cu excepţia faptului că a 4-a dimensiune este o extindere.

Oricât de simplu ar părea totul, trebuie totuşi să realizaţi că cel care are acest talent nu numai că priveşte filmul întâmplărilor ci că ia şi parte la el. Întâmplările din trecut sau prezent sunt trăite la fel ca în prezent fiind însoţite de dureri, teamă, plăceri, supărări – dependente de tipul întâmplării.

Şi aici este posibil ca noţiunile să nu fie chiar definite prin imagini ci prin simboluri existând riscul asocierilor greşite făcute de psihometrist, la fel ca în psihometria uni şi bidimensională.

De obicei în cazul psihometriei bidimensionale şi în 4-a dimensiune, psihometristul trebuie să iasă din perimetrul propriei vieţi.

La începutul perioadei de psihometrie există unele interpretări greşite însă prin exerciţii psihometristul ajunge să devină conştient de propria-i situaţie urmărind-o în acelaşi timp pe a celuilalt. Abia atunci se poate vorbi de o extindere a conştiinţei.

În legătură cu acest subiect am fost invitat de un grup de studenţi aparţinând unei uniuni de cercetare parapsihologică. După ce mi s-au comunicat câteva amănunte despre cei prezenţi mi-a fost înmânat un plic închis. Mi s-a cerut să încerc să simt ce subiect conţinea plicul.

Era deci psihometrie bidimensională în a 4-a dimensiune. Am primit atunci următoarele noţiuni: cu mult timp în urmă, sute de ani, ceva despre un corp uman, o vilă romană îngropată, lemn, apă şi Limburg.

Mai departe un om furios care purta barbă şi murise prin otrăvire. Aceasta a fost totul. Am aflat mai târziu că scrisoarea conţinea o porţiune din osul unei persoane care a trăit cu sute de ani în urmă. A fost dezgropat în Limburg în apropierea unui lac, loc în care se aflau ruinele unei vile romane. Tot în apropiere se afla şi un râu. Era cunoscut că în acel timp oamenii erau îngropaţi în adâncitura creată în interiorul unor trunchiuri de copaci. Doar faptul că omul purta barbă sau că fusese otrăvit nu s-a putut descoperi.

Există o mare şansă ca şi aceste date ale mele să fie corecte.

Un alt exemplu: Cineva mi-a dat o piatră, o piatră obişnuită. Am văzut apoi cum se construia o piramidă în Egipt, unde sclavi negri ridicau pietrele cu ajutorul unor trunchiuri de copac unse cu grăsime. Paznicii aveau culoarea tenului deschisă. Am văzut şi cum se construia

piramida.

Se aşeza întâi un strat de pietre apoi pe una din laturi se ridica nisipul sub forma unei pante, pe care puteau fi trase pietrele necesare celui de al 2-lea nivel. Persoana care mi-a dat piatra, mi-a confirmat faptul că piatra era într-adevăr din Egipt.

Probabil că nu aţi sesizat însă că există o diferenţă între primul şi al 2-lea exemplu. În primul caz am avut în scrisoare o bucăţică de os fiind posibil să primesc informaţii prin intermediul spiritului decedatului.

În al doilea caz am primit informaţia de la piatra propriu-zisă sau de la spiritul persoanei care mi-a dat-o. A 2-a posibilitate este exclusă pentru că desigur persoana cunoştea provenienţa pietrei dar nu şi metoda de construire a piramidei.

Vom merge acum mai departe, de aceea va fi necesară o nouă comparaţie. Vă pun următoarea întrebare: imaginaţi-vă pământul asemeni unei roţi uriaşe care se roteşte în jurul propriei axe. Pe partea interioară a roţii se găsesc şănţuleţe la fel ca pe placa de gramofon. Aceste şănţuleţe au o anumită vibraţie generată de evenimentele sau întâmplările care s-au petrecut, se petrec şi se vor petrece pe pământ. Însă în partea interioară a roţii se află milioane de rotiţe mici care aparţin roţii uriaşe însă au o deplasare în jurul propriei lor axe. Se aseamănă cu bilele unui lagăr. Micile rotiţe suntem noi şi în timp ce tot timpul vieţii ne rotim în jurul propriului ax, venim în contact cu şanţurile aflate în partea interioară a roţii.

În toate aceste rotaţii există momente în care micile întâmplări individuale intră în rezonanţă cu marile întâmplări.

În acest exemplu putem deosebi psihometria uni şi bidimensională în a 4-a dimensiune. Unele rotiţe mai mult înzestrate, îşi pot vedea propriile rotaţii în jurul propriei axe.

(unidimensional), iar altele pot vedea ce se întâmplă cu rotiţele apropiate sau ce se va întâmpla cu acestea (bidimensional).

Există însă „roţi” mult mai mari decât pământul. Sunt miliarde de planete şi milioane din acestea posedă viaţă sub o formă sau alta. Şi acolo sunt roţi uriaşe cu rotiţe mici în interior, însă poziţia acestora în interior diferă de cea de pe pământ.

Există unele planete care sunt stăpânite de triburi de barbari sau altele în care civilizaţia este mult mai avansată decât a noastră.

Dacă vom reuşi să ne ridicăm deasupra „roţii” noastre uriaşe şi să privim şi alte „roţi” uriaşe atunci vom putea recepta şi cunoaşterea acumulată în acestea.

Ştiţi că întreaga cunoaştere a pământului este acumulată şi cristalizată sub formă de noţiuni sau idei. Noţiunile împreună formează o realitate la care fiecare poate avea acces. Cineva care aparţine roţii noastre uriaşe poate intra în rezonanţă cu lumea de noţiuni a unei alte roţi mari, iar dacă fiinţele acelei roţi sunt mult mai dezvoltate decât noi din punct de vedere spiritual, atunci persoana în cauză se va întoarce printre noi cu gânduri, idei şi descoperiri mult mai avansate faţă de epoca noastră. Acest fapt are loc din când în când şi o astfel de formă de psihometrie o numesc: psihometrie tridimensională în a 4-a dimensiune.

Veţi gândi că există şi o psihometrie tetradimensională în a 4-a dimensiune, iar pentru fiinţe spirituale diferite de noi, ar putea exista şi o a 5-a dimensiune cu toate subramurile. Dar mă tem acum ca, gândind la toate acestea, să nu începem să încurcăm lucrurile. Personal, fiind înzestrat, am cunoscut practic psihometria tetradimensională în a 4-a dimensiune însă mi-e greu să vă povestesc totul în cuvinte.

Aş putea preciza că pentru o astfel de psihometrie omul trebuie să se afle în afara roţilor uriaşe, deci în afara timpului.

Omul se poate ridica şi mai sus peste marginea timpului nostru intrând în contact cu alte lumi. În final ceea ce noi numim „cosmos” reprezintă un întreg limitat. Einstein a dovedit că forma cosmosului accesibil nouă este rotundă. Cosmosul este neînchipuit de imens, niciodată nu vom fi suficient de bătrâni în forma noastră materială să vedem doar o fracţiune din acesta. Cosmosul nostru este plin de nebuloase, spirale şi alte concentrări de materie.

Însă forma circulară este inexorabilă, mai puţin pentru fiinţa fizică. În visurile noastre ne vom putea reprezenta alte cosmosuri alături de nemăsurabilul nostru cosmos, unde trăiesc fiinţe care cunosc alte legi decât cele cunoscute de noi.

Aceste cosmosuri nu le vom putea pătrunde probabil niciodată. Ele reprezintă a 5-a dimensiune însă a scrie sau a vorbi despre acest subiect este un non-sens.

CAPITOLUL XIV
REÎNCARNAREA

Am mai amintit despre subiectul vieţilor anterioare, iar în acest capitol doresc să-l extind. Comparaţia făcută în capitolul anterior cu roata uriaşă nu-mi aparţine. Am văzut acea imagine într-o sferă de conştiinţă superioară. În acea imagine rotiţele se roteau foarte încet, iar fiecare din ele reprezenta o formă de viaţă în drum spre lumină.

Am văzut cum rotiţele aflate în faza de început a evoluţiei lor conştiente erau aproape întunecate apoi încet îşi schimbau culoarea devenind mai luminate. Totul se petrecea foarte încet şi era nevoie de foarte mult timp pentru o călătorie de la întunericul neconştient spre lumina conştientă şi nicio formă de viaţă nu poate executa acest proces dintr-odată.

Doresc să descriu reîncarnarea deoarece există întotdeauna un grup de oameni neconvinşi însă deschişi faţă de acest subiect, iar un alt motiv este acela că fără o înţelegere corectă a procesului de reîncarnare nici celelalte fenomene nu pot fi înţelese.

Pentru început: prin reîncarnare, orice copil care vine pe lume, nu vine întâia oară. El poartă gusturile şi balasturile trecutului sub forma trăsăturilor spirituale pe care şi le-a format în vieţile anterioare. Deci putem moşteni trăsături fizice asemănătoare cu ale părinţilor sau bunicilor însă psihicul nu-l putem moşteni. Veţi înţelege cât de dificil este pentru psihiatru să găsească cauzele bolilor. Ele pot exista în vieţile anterioare. Cineva care spre exemplu are o teamă ne-raţională faţă de foc şi arsură, a fost probabil ars pe rug în viaţa anterioară luând cu sine teama şi tot ceea ce e legat de foc, în viaţa prezentă. Înseamnă nu numai că persoana vine pe lume fără vreo vină, înseamnă şi că nimeni nu are dreptul să se plângă de condiţiile sale de viaţă. Ceea ce am făcut bine sau rău în vieţile anterioare va influenţa cursul vieţii prezente. Cineva care într-o viaţă anterioară a trăit nu tocmai onorabil, înşelându-i pe alţii, în viaţa următoare va trebui să îşi îndrepte greşelile.

Nu există pedepse aşa cum sunt cele aplicate de lege în societatea omenească, fiecare va trebui să-şi învingă trăsăturile negative de bunăvoie.

Veşnicia este atât de imensă, iar viaţa omului atât de scurtă.

Credeţi că Dumnezeu ar lăsa ca unii oameni să trăiască în sărăcie şi război, iar alţii în pace şi bunăstare? Noi oamenii nu suntem deloc rezonabili, cu toate că avem legi şi vorbim despre umanitate şi democraţie.

Ar fi cinstit ca faptele noastre trăite doar într-o viaţă, deci nicio fracţiune din veşnicie, să influenţeze drumul sufletului nostru spre rai sau spre iad?

Nu, prin reîncarnare pot fi create cu timpul trăsăturile divine. Astfel omul primeşte şansa de a se îmbunătăţi, de a face bine ceea ce a greşit odată, să înveţe ceea ce n-a vrut să înveţe.

Este un proces care se realizează de bunăvoie, omul îşi poate alege singur drumul vieţii, el nu are nevoie să aprecieze raiul drept un cadou, nu, el şi-a câştigat singur dreptul de a intra în rai.

Nu doresc să mă adâncesc în reflecţii filosofice dar trebuia să vă spun ce am pe inimă. Sunt foarte mulţi oameni care în timpul vieţii, ajungând într-un oraş străin trăiesc un sentiment inexplicabil spunându-şi: „Eu am mai fost aici”. Nu întotdeauna este vorba de reîncarnare. Dar vreau să dovedesc că e posibil că prin asociaţii de flashuri sunt retrezite amintiri din vieţile anterioare. Aş vrea întâi să vă prezint câteva întâmplări ale soţiei şi ale mele.

Soţia îmi povesteşte un vis

„Soţul meu împreună cu mine ne aflam într-o maşină, posibil undeva în Belgia. În depărtare pe un deal se afla o mănăstire înconjurată de un zid. În jur erau mari terenuri cu păduri, grădini şi livezi. Am urcat o scară albă după care am fost întâmpinaţi de un călugăr cu o faţă senină care a stat un timp de vorbă cu noi. Apoi ne-a învăţat să mergem să ascultăm muzică în capelă unde cam pe la ora aceea se cânta la orgă. Am intrat în capelă dar deodată soţul meu a dispărut. Călugărul care ne-a primit a început să cânte la orgă şi am luat loc pe un scaun de pe rândul 3 sau 4 din faţă. El a cântat întâi Ave Verum, apoi Ave Maria. Brusc am început să aud o voce împrejur care-mi spunea: Sub locul unde te afli, sunt eu îngropat. Voi fi încă întreg la cap. Voi purta un inel la mâna mea stângă, inel care îţi este ţie destinat dacă mă veţi dezgropa. I-am spus călugărului ceea ce auzisem şi acesta împreună cu alţi călugări au început să sape la locul indicat de mine. La o adâncime apreciabilă a fost găsit un sicriu încrustat cu

pietre preţioase. Când sicriul a fost deschis, ni s-a înfăţişat corpul unui bărbat care semăna la faţă cu călugărul care ne deschisese uşa.

La mâna stângă avea într-adevăr un inel cu o piatră mare ovală. Acest inel l-am primit eu.

Călugărul avea un cercel în mână cu o piatră tot ovală. Atunci mama mea şi-a dorit să-l aibă. Nu i l-am dat şi m-am trezit". Acesta a fost visul soţiei mele.

Aceste vise sunt tetradimensionale şi se deplasează în timp. Tipic este faptul că ultimul impuls sau idee cu care adormim se proiectează în finalul visului amestecându-se cu acesta. Înainte de a adormi, soţia mea a telefonat mamei ei vorbind despre nişte cercei pe care urma să-i dea acesteia. În timpul visului procesul de asociere a fost îndepărtat de forţa inteligenţei care a transmis visul. Însă în finalul visului, procesul propriu de asociere revine.

Acest vis poate aparţine trecutului dar ca esenţă poate fi plasat şi în viitor. Aceasta este aproape întotdeauna o formă de autoproiecţie.

Şi următorul vis al soţiei este tipic: „Locuiam într-o casă albă mare, probabil în Indonezia într-un climat tropic. Într-o zi m-am dus la un templu unde am îngenunchiat în faţa unui tablou mare reprezentându-l pe Buda.

Am pus flori de lotus în faţa tabloului, apoi m-am adâncit într-o rugăciune. Când mi-am deschis ochii, mâinile întinse ale lui Buda erau pline de bijuterii foarte scumpe. Îmi plăcea foarte mult tot ce strălucea, chiar dacă nu era real, aşa că am luat o brăţară după mâna aflată în tablou, mi-am pus inele, apoi m-am privit. Mi-a plăcut cum îmi stătea şi când m-am săturat privindu-mă i-am pus bijuteriile înapoi în mână. Apoi am mers acasă, iar seara a venit un servitor să-mi spună că la uşă aştepta un cerşetor. Servitorul meu ştia că nu las vreodată un cerşetor să plece fără să-i dau mâncare şi băutură. Mi s-a părut că-mi aruncă o privire foarte plăcută însă nu i-am dat vreo atenţie. Ziua următoare a venit un preot în vizită, care mi-a povestit următoarele: „Doamnă, v-am văzut ieri în templu când aţi fost să puneţi flori pentru Buda. Eram ascuns în spatele unui stâlp, şi eram cu sufletul la gură când am văzut că aţi luat bijuteriile din mâna sa. Aceasta deoarece legenda spune că cine ia bijuteriile şi arată cea mai mică urmă de zgârcenie, imediat este reţinut de mâinile lui Buda atât de puternic încât nu poate

scăpa decât dacă i se taie mâinile. Abia atunci îşi desface Buda din nou mâinile. De aceea am fost surprins şi totodată plin de respect pentru dumneavoastră când v-am văzut gestul faţă de Buddha. M-am gândit dacă este posibil să existe un om atât de pur în gândire? Am pus pe cineva să vă urmărească şi ieri seara v-am vizitat, îmbrăcat fiind în cerşetor. Am văzut atunci cum îi trataţi pe cerşetori şi sunt foarte fericit să pot face cunoştinţă cu dumneavoastră".

După acestea soţia mea s-a trezit.

Şi acest vis este greu de definit în trecut sau în prezent. Părerea mea este că visul a reprezentat o scenă din trecutul îndepărtat.

Într-o noapte am avut următorul vis:

M-am decorporat, dar nu am dispărut ca de obicei în spaţiu ci am rămas lângă corpul meu. În timp ce priveam prin cameră, au venit trei bărbaţi, un bătrân şi doi tineri care mi-au înconjurat corpul. Ei nu m-au văzut sau aşa au lăsat să se creadă şi au vorbit despre un subiect care m-a fascinat. Mă gândeam: da, dacă aş cunoaşte răspunsurile, atunci m-aş întoarce cu noutăţi şocante printre oameni.

Însă nu ştiam răspunsul şi cei trei cu atât mai puţin. După un timp unul din ei a arătat spre corpul meu şi a propus: Priviţi acolo, l-am putea folosi?

Atunci s-a întâmplat ceva într-un tempo atât de rapid, încât am privit cu gura deschisă la dispariţia celor trei apariţii. Ce se întâmplase? S-au aşezat în jurul corpului meu şi dintr-odată am văzut ieşindu-le din cap diferite culori vibratorii. Prin forma de conştiinţă definită în acel moment, am înţeles că fiecare din cei trei îmi trimitea noţiunile problemei. Corpul meu fizic îl vedeam transparent! Puteam privi corpul meu, capul şi creierul. Am văzut cum sub forma unor culori vibratorii datele problemei erau trimise într-un punct undeva în mijlocul şi partea anterioară a frunţii. Era un fel de scânteie combinată care brusc s-a extins în întregul creier, activându-l, astfel încât problema care iniţial avea diferite culori vibratorii s-a redus la o culoare reprezentând probabil răspunsul. Cel mai frumos a fost faptul că acum înţeleg problema şi m-am deplasat înapoi în corp cu foarte multă grijă încercând să nu uit rezolvarea problemei. Dar cu cât intram mai mult în corp cu atât o uitam… Când m-am trezit nici nu mai ştiam care fusese problema. Am învăţat că activitatea şi capacitatea creierului sunt inepuizabile. Se pare că folosim numai o mică porţiune

a creierului şi poate am primit o scânteie din posibilităţile viitorului.

Următoarea povestire mi-a spus-o soţia când se afla într-o transă adâncă: „Mă plimbam pe ştrand. La un moment dat a venit spre mine un bărbat dar nu am stat de vorbă. Undeva mai era un bărbat. Apoi s-a apropiat un vapor dinspre mare, care era condus pentru prima oară de un om. Ştiu că toate acestea s-au petrecut cu 3 secole în urmă. Puţin mai târziu, a început să vină ceaţă dinspre mare, iar apariţia care mi-a transmis aceste imagini mi-a explicat totul.

Altă dată am primit de la o inteligenţă superioară următorul mesaj secret: „**ATALANTA**, **ATALANTA**. Vocea era din ce în ce mai stinsă şi nu ştiu de unde provenea. Era de undeva de departe, dar ştiu că este destinată pentru voi toţi. Strigătul revenea cu aceeaşi regularitate. Nu ştiu ce înseamnă însă e destinat pentru voi toţi”.

Desigur că nu ne simţim frustraţi dacă afirmăm că nici noi nu am înţeles ce e cu acest mesaj. Poate fi un strigăt spiritual venit dintr-o lume demult dispărută, un semn al încercării de comunicare. Dar există şi alte posibilităţi. Aţi auzit probabil de continentul dispărut Atlantida despre care circulă tot felul de legende. Acolo trebuie să fi trăit o elită spirituală care înainte de catastrofă a avut şansa de a-şi transfera cunoaşterea omenirii prin intermediul Egiptului şi al Americii de Sud. Nu pot da un verdict asupra istoriei însă pot face o legătură cu următoarea inspiraţie trăită în timpul unei călătorii spirituale printr-un oraş care se numea Atlantis şi care era capitala statului Atlantis.

Oraşul şi clădirile erau de un alb strălucitor în lumina soarelui şi se afla în partea sudică a ţării pe malul unui râu. Purtam o tunică albă de lână şi eram în drum spre o consfătuire religioasă căreia-i fusesem destinat încă din copilărie. Pe drum am trecut pe lângă o casă de lemn simplă în care se afla un bătrân care şedea pe un bloc de lemn. Un bloc mai mare de lemn îl reprezenta masa pe care se aflau două jumătăţi ale unui fruct ce semăna cu pepenele.

Bătrânul a spus: „Sunt în căutarea ciudatei boli prin care vitele devin slabe după care mor. Priveşte, ieri am tăiat acest pepene lăsându-l în aer liber, iar acum s-a format deasupra o crustă. Dacă încerc să dau crusta jos şi să dau miezul ca hrană unui animal, atunci el se îmbolnăveşte. Am ajuns la concluzia că în aer există microorganisme care în anumite condiţii ca în cazul pepenelui, devin

vizibile provocând anumite boli. Dacă acest lucru e posibil cu acest pepene atunci e posibil şi cu alte plante. Vitele consumă plante. De aceea doresc să cercetez să văd dacă aceasta-i cauza bolii”.

I-am răspuns că-i admir munca însă că nu înţelegeam prea mult. I-am urat mult succes după care mi-am urmat drumul. Ştiam că acest om era recunoscut în întreaga ţară prin încercările sale de vindecare a bolilor.

Apoi inspiraţia s-a încheiat şi m-am întors la prezent. Am înţeles că bătrânul om căuta cauza t.b.c. -ului la vite.

Dovadă a principiului reîncarnării ci mai mult imagini provenite prin inspiraţie, transă sau vis. Faţă de acest raţionament simplu trebuie să mă opun.

De obicei când eu sau soţia ne decorporăm sau intrăm în contact cu anumite imagini prin intermediul unei inteligenţe, ne păstrăm conştiinţa propriei identităţi. Când intrăm în legătură spirituală cu alte spirite (de aceea trăim şi simţim asemeni spiritului străin de noi) suntem conştienţi dinainte de sarcina pe care o primim sau de pasul pe care dorim să-l facem. Experienţele povestite mai sus diferă de toate celelalte prin faptul că încă de la început am ştiut că noi suntem prezenţi în alt timp şi altă situaţie.

Pentru noi reprezintă o dovadă suficientă experienţele trăite atât în vieţile trecute cât şi în cele viitoare. Convingerea ne este întărită prin faptul că ne întoarcem periodic în aceleaşi experienţe şi ţări.

Şi imaginea următoare am întâlnit-o tot în Atlantis:

Mă vedeam preot, aceasta fiind de fapt o continuare a unei inspiraţii anterioare. Lucram în dreptul unui zid şi încercam să privesc pe fereastra cu gratii. Ştiam că soţia mea din prezent se afla acolo în spatele gratiilor. În acea viaţă ea era preoteasă, aşa cum eram şi eu preot. În acel timp avuseserăm o relaţie de dragoste secretă deoarece căsătoria sau relaţia sexuală între un preot şi o preoteasă erau interzise prin pedeapsa cu moartea. În general preoţii se îndrăgosteau de preotese şi invers.

Am încălcat atunci cea mai aspră lege.

În timpul serviciilor religioase din templu, ne-am văzut de câteva ori şi ne-am vorbit, îi era foarte frică dar ştiam s-o protejez. Însă Altantis cunoştea preoţi renumiţi care erau clarvăzători. Ei au descoperit secretul nostru, iar în timpul fugii noastre am fost

descoperiţi, pedepsiţi şi mai târziu probabil arşi pe rug.

Cel mai ciudat a fost că în acea perioadă numele soţiei începea tot cu A, la fel ca acum. Câţiva ani mai târziu soţia şi cu mine am fost într-o seară la cinematograf unde rula filmul francez Atlantis.

Filmul derula o escapadă amoroasă care coincidea aproape în toate detaliile cu ceea ce văzusem în timpul inspiraţiei: întâlnirea divină, geamul cu gratii, fuga din templu în timpul serii, chiar pădurea şi faţa celui care ne-a descoperit erau identice cu ceea ce văzusem eu.

Asemănarea era atât de izbitoare încât am ajuns la concluzia că experienţa putea reprezenta o legătură telepatică cu regizorul filmului.

Astfel îmi puteam reprezenta imaginile primite ca fiind personale. Prin împrejurări pe care nu le pot face cunoscute public, am cercetat această situaţie şi am ajuns la concluzia că inspiraţia a provenit dintr-o viaţă anterioară.

Datorită inspiraţiei mele, producătorul a primit imaginile neconştient (Sau nu? Nu l-am cunoscut pe producător şi cu atât mai puţin calităţile sale spirituale!) şi a realizat un film. Ceea ce el a crezut că este fantezie a fost de fapt realitate. Voi merge mai departe: întotdeauna când cineva foloseşte anumite întâmplări pentru a scrie o carte sau pentru a face un film, aceste întâmplări au avut loc şi în realitate. În cosmos nu se pierde nimic. Întregul trecut al omenirii se află înregistrat în cele mai mici detalii, sub formă de vibraţii.

În afară de Altantis, vieţile mele anterioare le-am petrecut şi în Egipt şi Tibet. Din ambele ţări doresc să vă relatez câte una din inspiraţiile mele:

În Egipt m-am văzut într-o noapte întunecată umblând pe un drum spre un templu. Aparţineam unui serviciu religios care se dezvoltase în acea ţară. Cu grijă m-am strecurat, iar la lumina lunii am văzut zidurile şi acoperişul unui templu prăbuşit. Numele Dumnezeului nostru, Atotştiutor fusese înlăturat şi înlocuit cu un alt nume. Fără probleme am ajuns la templul căutat unde am pătruns doar după rostirea parolei către paznici. Această parolă suna cam aşa: Pentru lumină. Şedinţa avea loc într-o cameră subpământeană puţin luminată, unde în afara celorlalţi preoţi am întâlnit un bărbat care-mi era cunoscut. Mai târziu l-am recunoscut pe acest om ca fiind bătrânelul doctor şi vindecător din Atlantis. În timpul şedinţei discutau posibilităţile unei lovituri de stat şi am fost toţi de acord să păstrăm

flacăra credinţei.

Şi în următoarea povestire, care a avut loc în Tibet eram tot în serviciul religios. Îmi pot imagina că aţi început să aveţi îndoieli, gândindu-vă: „Şi-a căutat în trecut tot felul de situaţii legate de serviciul religios, de ce n-a fost şi un ţăran obişnuit în viaţa căruia nu s-a întâmplat nimic?”

La acestea vă pot da următorul răspuns: în acest capitol veţi mai întâlni câteva situaţii în care împrejurările sunt normale. În al doilea rând, din toate vieţile pe care dumneavoastră sau eu le-am trăit, cele care ne-au impresionat pot apare sub forma unor inspiraţii.

Totodată întâmplările din vieţile anterioare sunt importante pentru înţelegerea vieţii prezente. Şi în final, tocmai faptul că-n vieţile anterioare m-am ocupat atât de intens de serviciul religios m-a ajutat să avansez în practica spirituală, ajungând în prezent să scriu această carte despre un subiect atât de important.

Urmează în continuare o povestire despre Tibet. Am fost acolo preot apoi prelat-elev. Mă aflam în curtea unei clădiri mari care jumătate era fărâmiţată. Acolo se afla un om bătrân aplecat peste o carte scrisă într-o limbă necunoscută pentru mine. L-am întrebat dacă-l pot ajuta cu ceva. El a zâmbit şi mi-a răspuns: Nu, dar vino aici lângă mine şi o să-ţi spun ceva. Şi a început să-mi spună despre boli ale corpului uman, printre care era şi „boala umflăturii” (posibil cancer). El desena în nisip, diferite linii, spunând: Priveşte, aceste linii sunt fire albe prezente în tot corpul uman, iar dacă le atingi, vei simţi durere (nervii). Toate aceste fire au o anumită vibraţie. Dacă mă refer doar la partea materială, aş putea spune că la o vibraţie prea înaltă, aceasta se dispersează pe când la o vibraţie scăzută densitatea materiei creşte. Un exemplu îl constituie apa care la o temperatură prea scăzută deci o vibraţie foarte scăzută, îngheaţă. Există şi o parte spirituală atâta timp cât este în discuţie corpul uman. Vibraţia nervilor se transmite ţesuturilor înconjurătoare şi atâta timp cât această vibraţie are o valoare medie, omul este sănătos.

Se formează un nou ţesut, iar vechiul ţesut echivalent cu noul se transformă în energie. Vibraţia este dependentă de temperatura corpului. În cazul febrei ridicate, nervii vor avea o vibraţie prea înaltă, iar ţesuturile alăturate vor vibra la fel până se vor distruge. Aţi observat că persoanele cu febră ridicată devin mai slabe. Mărimea

vibraţiei este dependentă de viaţa spirituală a persoanei. O persoană care gândeşte intens toată viaţa, poate suferi aceleaşi urmări ca în cazul celor cu febră ridicată. Însă de obicei o mare parte a oamenilor are gânduri mai mult negative sau inferioare, trăind astfel mai mult într-un ritm de vibraţie inferior.

În cazul unei vibraţii prea scăzute, se întâmplă următoarele: Nervii care vibrează la un nivel scăzut, cristalizează şi îşi pierd supleţea distrugându-se.

Şi ţesutul înconjurător vibrează la un nivel scăzut crescându-i densitatea. Sub această formă apar tot felul de umflături care generează unele boli. Şi deoarece densitatea este limitată, ţesutul caută o altă cale de extindere în defavoarea nervilor. O persoană care are o vibraţie negativă devine grav bolnavă. Am continuat apoi: „Da, părinte, vreţi să spuneţi că printr-o rană a nervilor sau vreo iritaţie se formează o boală temporară care poate fi învinsă de om. Însă prin gânduri negative şi pline de griji faţă de boală, ţesutul înconjurător devine tare şi astfel se formează umflăturile”.

Exact, fiule!

„Şi cunoaşteţi vreun mijloc de vindecare, părinte?”

Da, dar nu este posibil. Ar trebui să-i împingem pe oameni să nu mai aibă gânduri inferioare. Dar cine devine atât de perfect?

„Nimeni, părinte. Dar puteţi să-mi spuneţi de ce nu toţi oamenii au aceleaşi umflături?” Aceasta este o întrebare bine pusă, şi chiar răspunsul la ea îl caut şi eu. Am ajuns la concluzia că este necesară o anumită cantitate de gânduri negative pentru a forma o vibraţie inferioară care poate crea o umflătură. Dar eu am descoperit că fiecare tip de gânduri tipul de gânduri pe care-l avem deci de starea noastră spirituală.

Acum problema mea este aceea de a afla care tip de gânduri cauzează diferite tipuri de boală. Sarcina mea în această viaţă este aceea de a afla acest răspuns, înţelegi?

I-am răspuns afirmativ şi i-am mulţumit pentru tot ceea ce mă învăţase într-un timp atât de scurt. Mai târziu când m-am întors în prezent, mi-am amintit de bătrânii pe care i-am întâlnit în Atlantis sau în Egipt. Acest fapt nu este atât de deosebit pentru că în vieţile noastre anterioare, intram în conflict cu un anumit grup de oameni fiind deci o reîncarnare în grup. Efectul poate fi atât negativ cât şi pozitiv.

Ucigaşul va rămâne legat de victimă până când o atitudine corespunzătoare a primului într-o viaţă nouă îl va absolvi de vinovăţie.

Întreaga povestire privind gradul de vibraţie al ţesuturilor şi sistemului nervos reprezintă o explicaţie de altă natură a unei boli în comparaţie cu cea dată de medicii de azi.

Totuşi în prezent medicii ajung treptat la concluzia că majoritatea bolilor corporale sunt generate de starea spirituală a pacienţilor.

În ceea ce priveşte reîncarnarea vă voi da în continuare câteva exemple mai obişnuite. Am avut odată nevoie de un ceas de perete pentru camera mea de primire şi după ce o cunoştinţă de a mea, doamna M. a aflat de ce am nevoie, mi-a spus că nu trebuie să cumpăr unul nou deoarece acasă ea avea un ceas pe care nu-l folosea. Câteva zile mai târziu am primit acel ceas care-mi fusese adus de soţul ei. Ceasul fusese curăţat şi avea o formă triunghiulară. În momentul în care mi-a dat ceasul în mână, am ştiut că acelaşi fapt s-a mai întâmplat odată în trecutul îndepărtat. Am văzut deodată interiorul unei case din Italia. În spatele casei se afla o grădină cu iarbă în mijlocul căreia se afla o fântână decorată cu forma a 6 peşti. Din gura lor ţâşnea apă şi deasupra lor se sprijinea o formă întinsă plină cu flori. Doamna M. stătea pe marginea fântânii şi purta o îmbrăcăminte decorată cu lei aurii. Mă aflam şi eu acolo şi i-am oferit un obiect triunghiular încrustat cu pietre preţioase, pe care l-am recunoscut ca fiind un ceas de epocă. Aveam în acel moment un sentiment de teamă de a nu fi surprins de soţul ei.

Apoi imaginea a dispărut.

I-am povestit doamnei M. ceea ce văzusem, spunându-i că probabil dorisem să mi-o fac amantă. Am făcut mult haz, însă adânc în suflet simţeam seriozitatea întâmplării. Acum, doamna M. mi-a returnat ceasul şi am ştiut că astfel a fost îndreptată o greşeală din trecut.

Şi următorul caz este tipic. Ne aflam toţi patru, soţia cu mine şi familia F., pentru 5 zile în Paris. Într-o duminică dimineaţă a trebuit să mergem la Notre Dame, acest lucru fiindu-mi parcă impus. Era în octombrie 1950.

Am intrat pe partea laterală a catedralei, era supraaglomerată în interior şi se petrecea ceva deosebit dar nu ştiam exact ce.

La un moment dat mă aflam singur şi simţeam că sunt forţat să fac ceva. În acelaşi timp auzeam corul cântând foarte frumos. Atunci am regăsit-o pe doamna F. Şi am întrebat-o unde se află soţul ei.

Cred că afară, a răspuns ea.

Atunci i-am spus: „Bine, vă voi conduce la el şi aşteptaţi-ne afară până îmi voi găsi soţia”.

Am condus-o afară lăsând-o în compania soţului ei, şi doream să mă întorc la soţia mea când brusc am ştiut sigur că, pe doamna F. o întâlnisem într-o viaţă anterioară când o „răpisem” de la soţul ei, iar acum din interiorul bisericii trebuia s-o readuc soţului. Ştiam că într-o viaţă anterioară avusesem o idilă cu doamna F., idilă care începuse într-o biserică la fel cum se sfârşise tot într-o biserică.

Este o experienţă şocantă să-ţi plăteşti în altă viaţă greşelile din vieţile anterioare. Dar povestirea mea nu s-a încheiat.

M-am întors în biserică. După ce mi-am găsit soţia ne-am îndreptat spre ieşire, unde am fost aproape orbiţi de soare. În acelaşi moment ne-am oprit speriaţi. Curtea bisericii fusese împânzită de militari francezi care ţineau oamenii la distanţă. În faţa noastră se afla un şir de oameni bătrâni majoritatea cu câteva medalii pe uniformă. Am fost înconjuraţi de câţiva ofiţeri superiori şi am încercat disperaţi să ieşim din această comemorare la care nu doream să participăm. Poporul din jurul nostru se pusese din nou în mişcare şi a trebuit, vrând-nevrând să ne întoarcem în biserică. Acolo a trebuit să luăm loc. La capetele fiecărui şir de bănci se afla câte un soldat, de care nu puteam trece. Ce era de făcut? Nu puteam decât să aşteptăm. Din nou am avut o revelaţie prin care mă aflam printre militari şi femei îmbrăcate în toalete strălucitoare, apoi imaginea a dispărut. Am înţeles că era o comemorare a celor căzuţi în război. Atunci ne-am dat seama că serviciul religios va mai dura câteva ore, în timp ce prietenii noştri ne aşteptau afară. Transpiraţi şi plini de teamă, soţia şi cu mine ne-am ridicat şi ne-am îndepărtat în cea mai mare discreţie spre ieşire neridicându-ne privirea din pământ, ci doar căutând drumul printre militari. Ajungând afară ne-am întâlnit prietenii. Am căutat o cafenea în care am intrat şi le-am povestit ceea ce ni se întâmplase.

Sper să nu fi deranjat această comemorare. Însă ştiu că nu ne-am aflat acolo întâmplător, şi că atât istoria cu doamna F., cât şi cea cu comemorarea erau legate de vieţile noastre anterioare.

Următoarea istorisire a fost pentru mine mult mai semnificativă.

Soţia mea şi cu mine ne aflam în pat, însă eu eram încă treaz. Mă hotărâsem să mă culc şi m-am întors pe partea dreaptă, aranjându-mi perna. Dintr-odată am fost străbătut de un „curent” puternic şi am ştiut că se va întâmpla ceva. În acelaşi timp totul din jur a dispărut, camerei noastre luându-i locul o cameră străină. Şi acolo mă aflam în pat sprijinit pe cotul drept. Probabil gestul reprezentase un fel de „semnal”. Mă aflam într-un pat de două persoane şi ceva mă trezise. Mi-am privit braţul şi am văzut că era înfăşurat într-o pânză albă. Cuvertura era de mătase galbenă, iar deasupra capului meu am văzut cerul, în spatele unor draperii lungi. Erau puţin deschise şi puteam privi prin fereastră spre grădină. Cuvântul „loggia” îmi veni în minte. Ştiam deja ce zgomot mă trezise. Erau doi câini care lătrau. Au intrat în cameră şi au început să sară încercând să urce în pat. I-am îndepărtat cu mâna stângă şi am privit lângă mine. Abia atunci am văzut că mă aflam lângă o femeie acoperită până la bărbie. I-am văzut doar părul lung şi negru. Ştiam că erau câinii soţului care încerca astfel să ia urmele amantului. Am vrut s-o strig dar nu-mi aminteam numele. Am încercat cu toată voinţa pe care o aveam să-mi amintesc şi treptat am strigat: Ma… Ma… Maryala, Maryala!

Când s-a risipit imaginea, m-am reîntors în camera mea, aflându-mă încă în aceeaşi poziţie şi încercând să adorm.

Această întâmplare nu a fost prea ciudată pentru mine pentru că am asociat-o imediat cu o întâmplare recentă din viaţa mea.

Am înţeles legătura şi am ştiut că greşeala fusese reparată. Însă nu puteam adormi. Aţipisem, când deodată am auzit două voci în cameră. Nu vedeam nimic, ştiam că mă aflam din nou în aceeaşi încăpere dar de data aceasta mai era pe lângă Maryala şi soţul ei.

Ei vorbeau despre mine. Se certau, iar în final ea îi spusese: Nu-mi face nimic, dacă-l sărut este ca şi când i-aş da un bacşiş lustragiului.

Altă dată soţia mea a avut următoarea revelaţie asemănătoare: Croşeta şi la un moment dat n-a mai putut urma lucrul, făcând o încurcătură undeva. În timp ce priveam împreună încercând să descoperim greşeala, faţa i s-a schimbat şi a intrat într-o transă parţială. Am aşteptat puţin, apoi a început să vorbească.

„Văd o inteligenţă în cameră, o femeie tânără de vreo 38 de ani.

Are o faţă frumoasă, păr negru cu bucle. Poartă o pălărie mare şi îmbrăcăminte cum se purta cu sute de ani în urmă. Acum simt în aer un parfum deosebit. Femeia radiază multă lumină şi este foarte plăcută. Simt cum mă străbate un curent provenit de la ea. Ea începe acum să vorbească şi-mi spune următoarele: El (femeia arată spre mine) a fost mai demult fiul meu şi-l văd acum după un timp îndelungat. Era în Italia de Nord, avea 20 de ani şi era în anul 1560. Atunci m-a ajutat când lucram ceva de mână…

Apoi soţia mi-a descris o imagine în care femeia şedea pe un scaun, iar lângă ea era un tânăr care o ajuta. Ea l-a recunoscut pe tânărul care semăna cu mine. Erau mulţi câini. Apoi femeia a vorbit din nou prin intermediul soţiei mele.

Am făcut întotdeauna greşeli şi el mă ajuta să le descopăr. Uneori desena el singur modele de lucru şi era întotdeauna plăcut să fiu cu el. Sunt atât de fericită să-l revăd deoarece mi s-a promis cu mult timp în urmă. Soţul meu murise atunci şi chiar dacă mai aveam câteva fiice ţineau foarte mult la fiul meu. El avea o sănătate cam şubredă şi mă trata mai mult ca pe o prietenă decât ca pe o mamă.

Avea uneori şi ceva feminin în fiinţa sa. El nu umbla ci parcă plutea. Avea o mulţime de haine. Ore întregi se putea schimba în faţa oglinzii şi avea o preferinţă pentru pantofii cu vârful ascuţit. La festivităţi era întotdeauna cel mai modern îmbrăcat.

Femeilor le dădea prea puţină importanţă. Îmi spunea că încă e prea tânăr. Îi plăcea să vorbească mult fiind mai întotdeauna superficial, dar dacă se discutau subiecte de artă se implica în discuţii serioase. Citea multe poezii şi totodată şi compunea. Cânta şi la unele instrumente dar nu prea mult timp, neavând răbdare.

Numai în biserică era liniştit şi serios purtând uneori discuţii despre subiecte spirituale sau mistice. De la 16 ani a călătorit foarte mult în special iarna. Calul său era un pur sânge arab şi se numea Mola. Dar nu l-am avut prea mult timp lângă mine. A murit când avea doar 26 de ani.

Şi eu devenisem bătrână şi-i priveam portretul. L-am avut lângă mine până-n ultima zi a vieţii mele. Moartea sa a fost pentru mine o mare pierdere. El a fost îndrăgostit de o femeie măritată, începând o relaţie la rândul lui şi cu altele. A trecut apoi de la o femeie la alta, în final hotărându-se să intre într-o mănăstire pentru a-şi plăti greşelile.

Am fost anunţată înainte de a muri, făcându-i un sicriu îmbrăcat cu pânză de atlas care acum nu mai există.

A murit liniştit, mulţumit de prietenia unui preot cu poziţie şi cunoştinţe înalte care i-a ţinut mâna până în ultimul moment. A fost înmormântat în mănăstire, şi nu-mi mai rămăsese altceva de la el decât un medalion. A fost ca un fluture care a trecut prin viaţă şi tot ca un fluture a zburat în afara ei.

În acel moment camera noastră a fost inundată de o lumină orbitoare.

Câinele nostru a simţit imediat. Femeia s-a retras ceva mai departe după care în cameră şi-a făcut apariţia o inteligenţă superioară.

Era preotul din mănăstire care ne-a spus: A venit ca un fanatic în mănăstirea noastră, însă ştiam că nu va mai trăi mult. Am stat mult de vorbă cu el, reuşind să-i transmit o parte din cunoaşterea mea. Când a sosit momentul morţii nu i-a părut rău, a fost capabil chiar să salute moartea cu un zâmbet. Am promis că ne vom mai întâlni atunci când stelele vor fi în aceeaşi poziţie, iar momentul promisiunii e aproape. Plec acum dar mă voi întoarce când va fi timpul. Vei şti că sunt lângă tine când te vei afla la o petrecere sau o comemorare şi vei vedea în camera ta trei petale albe căzând de la un buchet de flori.

Atunci şi femeia s-a apropiat de noi. Ea a salutat şi a spus: Şi eu mă voi întoarce pentru a te vedea.

Au dispărut apoi amândoi, lăsând camera într-o lumină aproape de nesuportat”.

Aceasta a fost povestirea soţiei, prin intermediul căreia acea inteligenţă ni s-a adresat. Eu însumi nu am sesizat nime din întreaga istorisire. Am simţit doar curentul prin corp şi reacţiile câinelui nostru. Ceea ce preotul prevăzuse, s-a îndeplinit, astfel încât l-am văzut în propria sa sferă.

Următoarea povestire încheie această istorisire.

Como. Dintr-odată, ciudat, am simţit mirosul unui parfum atât de puternic încât am întrebat-o pe soţie dacă nu cumva i s-a vărsat sticluţa de parfum. Nu fusese cazul dar şi soţia simţea un miros de parfum. Dintr-odată a ştiut şi mi-a spus: „Mă gândeam, unde am mai mirosit eu parfumul acesta? E un parfum deosebit, este acelaşi parfum pe care l-am simţit în apropierea mamei tale din 1560 şi care s-a

manifestat cu doi ani în urmă”. Imediat după aceea mirosul de parfum a dispărut, ştiam că mama mea de atunci fusese lângă noi, pe parcursul traseului Milano-Como, regiune unde trăisem şi locuisem.

CAPITOLUL XV
APARIŢII PSIHICE. MATERIALIZARE

Am văzut de mai multe ori oameni materializaţi în faţa mea despre care ştiam că sunt în viaţă, aflaţi la mii de km de mine.

Materializarea era mai mult sau mai puţin densă. De aici şi concluzia că şi o persoană în viaţă se poate manifesta în afara corpului material. În general manifestarea are loc în timpul somnului, de aceea este considerată ca fiind un vis. Are foarte puţine urme de conştienţă şi nu reacţionează la întrebări. Materializarea este realizată de către dublura eterică, care în acest caz se desprinde de corpul material devenind purtătoarea spiritului. Materializarea apare de obicei atunci când există o dorinţă intensă de a fi în alt loc sau există o legătură deosebită cu altă persoană, realizându-se de fapt o decorporare.

Apariţia poate fi observată de una sau mai multe persoane dependent de concentraţia celui care se decorporează şi chiar dacă o astfel de decorporare are loc inconştient, cei care o realizează se trezesc cu o amintire proaspătă pe care au considerat-o drept vis. Ei pot preciza amănunte referitoare la locul în care au fost, care mai târziu pot fi comparate cu realitatea. În aceste decorporări există riscuri minime şi anume în cazul în care cineva încearcă să trezească brusc persoana care s-a decorporat, atunci aceasta se va întoarce repede şi forţat în corpul ei producându-se unele afecţiuni corporale. Probabilitatea este însă prea mică deoarece de obicei când cel decorporat doarme, şi ceilalţi din jur dorm. Ce concluzie putem trage din acest tip de apariţie? Omul deţine o dublură pe care alte persoane o pot percepe în alt loc. Percepţia are loc atunci când cel ce se decorporează poate reflecta lumina, altfel nu poate fi văzut. Deci materializarea trebuie să aibă o anumită densitate fiind deci o anumită formă de materie.

Dar cum are loc decorporarea? Cel care se decorporează nu este conştient, iar fenomenul nu se realizează în stare trează. Dar cum atunci? Răspunsul este acela că forţa gândului neconştient produce transferarea dublurii.

În acest domeniu multe din aceste apariţii sunt controlabile, iar

distanţa nu joacă niciun rol. Putem spune că dublura se „transferă” cu viteza gândului, fiind purtată la distanţe foarte mari, cu forţa gândului, într-o fracţiune de secundă. Aflând toate acestea v-aţi putea gândi la cercetările făcute în prezent pentru descoperirea unor mijloace de transport mult mai rapide. Ce ar fi dacă s-ar face şi cercetări pentru stăpânirea trăsăturilor spirituale? Nu am mai avea nevoie de telefon pentru a vorbi între noi, televiziunea de asemenea nu ar mai fi necesară, iar „călătoriile spaţiale” s-ar putea extinde în întregul cosmos. În loc să risipim miliarde de dolari pentru materiale şi energie pendulând puţin între planeta noastră şi satelitul ei, am putea stăpâni „circulaţia spaţială”.

Bineînţeles că nu ştiu dacă în alte condiţii astfel de dezvoltări ar fi fost posibile. Ne dă de gândit faptul că stăpânirea în prezent a materiei reprezintă un pas hotărâtor, o fază intermediară, pe drumul spre controlarea posibilităţilor noastre spirituale. Pe de altă parte simt multă tristeţe deoarece ştiinţa nu deschide acest subiect al paranormalului chiar dacă există dovezi, chiar fotografiate. Această opunere radicală este lipsită de sens şi sper ca această carte să fie pentru unii un impuls într-un nou sens, impuls pe care sper că întreaga omenire îl va alege. Deoarece ştiinţa nu a cercetat vreodată aceste apariţii, din păcate nu sunt în măsură să creez bazele unei noi ştiinţe, neavând pregătirea necesară. Pot încerca totuşi să descriu acest subiect în maniera mea.

Am văzut că dublura eterică este formată din materie; deoarece materia în mod normal nu este vizibilă pentru noi, putem afirma că există o stare materială cu o vibraţie mai înaltă decât cea cu care suntem noi obişnuiţi.

Şi gazele spre exemplu au o vibraţie atât de înaltă încât de obicei nu sunt vizibile. Această materie se poate transfera, dispersându-se până la o anumită distanţă şi apoi într-un anumit loc densitatea acesteia creşte.

Am putea spune că gândul orientat asupra unui loc spre exemplu, transmite acestuia forme de energie echivalente cu impulsurile electrice nefiind necesar un mijloc de transport cum ar fi cablul sau conducta; impulsurile pot fi transmise ca semnale radio şi imagini tv.

Ochii noştri nu mai sunt formaţi pentru a vedea aceste

materializări. Oamenii înzestraţi în mod special şi prin antrenamente pot vedea aceste materializări. Am putea afirma cu siguranţă că aceste teleportări la distanţă pot avea loc mai des decât putem constata. O consecinţă logică a capitolelor de mai sus este aceea că, cu cât decorporarea are loc mai conştient cu atât mai multă conştiinţă va putea acorda decorporatul dublurii sale. Pentru a stăpâni materializarea complet, este necesară o densitate foarte mare pentru a deveni vizibilă ochiului uman. De aceea se cere nu numai multă cunoaştere ci şi multă energie acestea fiind motivele pentru care de obicei se materializează câteva părţi ale corpului şi nu întregul corp.

Foarte mulţi oameni îşi poartă dublura ca un fel de haină peste corpul material fără să ştie de existenţa acesteia. Unii oameni sunt mai senzitivi din fire, dublura lor fiind mai depărtată de corpul material. Acelaşi lucru se întâmplă şi când corpul material datorită unei boli intră într-un ritm de vibraţie mai înalt, iar dublura vibrează şi ea depărtându-se de corpul material. Un medium poate transmite dublura sa eterică unui spirit care doreşte să se manifeste, iar spiritul poate forma din acea materie o apariţie. Este de asemenea posibil ca spiritele inferioare să fure în timpul somnului dublura de la persoanele senzitive sau mediumnice. Aceste spirite inferioare, (ale căror acţiuni pe care noi le putem percepe uneori sunt numite fenomene poltergeist) formează îndesări ale materiei (prin folosirea dublurii eterice) sub forma unor degete, braţe etc., acţionând într-o încăpere spre exemplu prin aruncări de sticle, tablouri pe care le mişcă, zgomote ciudate etc. Vorbim în acest caz despre telekinezie care înseamnă transportarea unor obiecte cu mijloace invizibile, nefiind vorba de minuni, dar nici de un fenomen care poate fi explicat.

DEMATERIALIZARE

Apariţiile sub forma unor materializări încetează după un anumit timp. Energia care în mod temporar a vibrat la un nivel inferior, concentrându-se în faţa noastră într-o formă oarecare vizibilă, îşi va relua nivelul iniţial de vibrare superioară pentru că gândul a fost schimbat.

Urmarea o constituie dematerializarea apariţiei. O vibraţie superioară este caldă şi plină de lumină, iar o vibraţie inferioară înseamnă întuneric şi răcoare. Acesta este motivul pentru care în cazul

şedinţelor de spiritism o posibilă apariţie produce celor din jur o senzaţie de răcoare alternată cu una de căldură. De fapt materializarea nu este altceva decât vizualizarea vibraţiilor care în mod normal sunt în afara domeniului de observare. Cu cât sfera este mai înaltă cu atât şi vibraţia este mai înaltă. De aceea şi noţiunile de lumină şi întuneric sunt atât de relative, depinzând de locul în care se află persoana. Sferele cele mai apropiate de pământ scăzut decât al nostru, iar o inteligenţă dintr-o sferă superioară simte planeta noastră ca pe un loc rece şi întunecat. Acum ne vom întoarce la subiectul nostru.

Am vorbit despre un tip de dematerializare însă sunt încă mai multe tipuri. Este posibil să dematerializăm obiecte solide, fiind necesar ajutorul unor inteligenţe superioare. Pentru a înţelege vă voi da un exemplu: să zicem că avem acces la ajutorul dat de o inteligenţă şi la un vas cu flori.

Vasul cu flori este pentru noi vizibil pentru că materia acestuia vibrează cu o frecvenţă înaltă care pentru ochii noştri este vizibilă. O astfel de inteligenţă poate transmite o vibraţie atât de înaltă unui obiect încât viteza fiecărui atom va creşte continuu până când aceştia nu vor mai reflecta lumina, deplasându-se mult prea repede.

În acel moment nu-i mai vedem. În practică acest proces are loc treptat, florile devin puţin transparente, şi dispar în timp ce vasul începe să devină transparent şi treptat să dispară, în final totul devenind invizibil.

Am putea spune că vasul cu flori a luat mai mult sau mai puţin din frecvenţa de oscilaţie a inteligenţei. Vasul care pentru noi este deja invizibil este transportat prin alte camere (vasul cu flori vibrează atât de înalt încât materia înconjurătoare nu mai prezintă o barieră!) aşezându-l într-un loc oarecare după care vibraţia scade la normal, devenind din nou vizibil. În general materializările nu sunt produse de către inteligenţele superioare, acestea îşi pot folosi energia în alte scopuri folositoare.

Majoritatea sunt forţe inferioare care încearcă să se autodefinească (în cazul favorabil) sau să creeze panică şi stări de tensiune. În acest mod pot fi desprinse cozile de la tigăi fiind aruncate prin casă. Aceste gesturi sunt urmate uneori de sunete asemănătoare cu cele produse de împuşcături. Când aceste spirite inferioare se concentrează în grup pot crea unele fenomene atmosferice cum ar fi

„ploaia cu pietre”.

Aceste fiinţe folosesc anumite câmpuri de curent, în atmosferă simţindu-se ca la ele acasă. Soţia împreună cu mine am încercat un timp îndelungat să eliminăm aceste câmpuri de curent.

Am avut multe probleme cu materializarea şi dematerializarea deoarece am întrebat odată pe maeştrii noştri de ce nu sunt învăţate fiinţele umane cum să folosească acest principiu. Mă gândeam că am putea aplica acest principiu în dematerializarea unor tumori fără a mai fi nevoie de operaţie.

Maestrul meu a dat atunci cam următorul răspuns: Este foarte frumos ceea ce spui, dar ştii desigur că materia trebuie reţinută apoi la locul ei prin forţa gândurilor. Pentru aceasta este necesară o formă foarte înaltă de concentrare pe care oamenii nu o posedă. Dar să zicem că aşa ceva ar fi posibil. În domeniul medical ar fi desigur de o importanţă covârşitoare dar crezi că oamenii, nu-l vor folosi şi-n scopuri distrugătoare?

Prin intermediul acestor dematerializări şi materializări, în mai puţin de o secundă mari armate pot fi dematerializate dintr-un loc şi materializate în alt loc.

Nici nu vreau să mă gândesc la posibilităţile pe care omul le-ar alege!

Mi-am aplecat capul pentru că ştiam ce vor alege oamenii. Ar putea să fure fără a lăsa vreo urmă.

REPETĂRI ŞI SINCRONIZĂRI

Citesc o carte şi în timp ce ajung la cuvintele sirena sună, aud sirena unei fabrici din apropiere. Cineva la radio vorbeşte despre un cal nechezând şi în acelaşi moment aud calul florăresei. Acest tip de exemple e cunoscut fiecăruia.

L-am numit legea sincronizării. Se întâmplă fapte în acelaşi moment neavând vreo legătură unele cu altele dar care răspund la acelaşi „semnal”. Lumea înconjurătoare primeşte anumite impulsuri care reprezintă o anumită noţiune. Să zicem că la un moment dat, este transmisă noţiunea „iubire”. Fiecare reacţionează la aceasta, în raport cu dezvoltarea sa spirituală. O persoană îşi va mângâia soţia, compozitorul va scrie un cântec de iubire, tânăra fată va da răspunsul „da”, o ceartă va fi rezolvată, o răzbunare va fi uitată. Transmiterea

unei astfel de noţiuni nu se întâmplă doar odată ci de sute de mii de ori în istoria umană, primind astfel şi noi şansa de a ne primi părticica de iubire… Cine priveşte îndeaproape faptele oamenilor şi posedă o capacitate deosebită de observare, poate afla care noţiune este transmisă într-o anumită perioadă. Unii oameni par a fi „la timp”, ştiind ce se va întâmpla la un moment dat, reacţionând precis şi direct. Astfel de oameni sunt precis predestinaţi, sincronizaţi cu regularitatea transmiterii anumitor noţiuni către lumea noastră.

Alţi oameni sunt întotdeauna „prea târziu”, sunt ca un ceas care rămâne în urmă faţă de întâmplările petrecute în lume.

Alte persoane par programate cu un pas „înainte”, oferă lumii lucruri care abia mai târziu vor fi apreciate.

Transmiterea acestor impulsuri se face aproximativ în acelaşi moment, iar ca urmare toţi oamenii în acelaşi moment reacţionează fiecare în maniera lui proprie.

În afara acestui fenomen de sincronizare există şi acela de receptare. Voi da câteva exemple:

Mă aflu în tramvai. La o staţie în care tramvaiul se opreşte suntem depăşiţi de o motocicletă al cărei motor este defect. Zgomotul este foarte puternic. Cinci minute mai târziu cobor şi trebuie să mă feresc de un căpitan marinar aflat pe bicicletă.

Câteva săptămâni mai târziu mă aflam la geam. Un tramvai care abia oprise a fost depăşit de o motocicletă cu motorul defect şi care făcea un zgomot îngrozitor. În acel moment i-am spus soţiei: „Să prezic ceva? Peste vreo câteva minute va trece un căpitan de marină cu bicicleta”.

Cinci minute mai târziu acesta a trecut într-adevăr.

Un alt exemplu: Trebuia să mergem neapărat în Elveţia. Într-o luni dimineaţă am fost la fotograf să fac pozele de paşaport. Mă aflam în magazin şi priveam pe geam afară. Acolo a oprit o maşină din care a coborât un renumit pastor.

Doi ani mai târziu, când am dorit să mergem din nou în Elveţia pentru a ne petrece acolo vacanţa, soţia mea a trebuit să-şi reînnoiască paşaportul. O cunoştinţă a venit să ne aducă pozele, iar în timp ce soţia le privea eu mă aflam la geam. Din nou a trecut acelaşi pastor, de data aceasta pe bicicletă.

Ceva mai târziu în 1952, mă sfătuiam cu soţia în privinţa unei

noi călătorii în Elveţia. Nu ştiam exact dacă vom avea bani suficienţi, şi cineva a propus să privesc în viitor. I-am spus că nu pot prevedea ceva deoarece intrau în discuţie prea multe asociaţii. Radioul era deschis fiind momentul transmiterii ştirilor, iar crainicul spunea că pastorul (pe care eu îl cunoşteam) va pleca într-o misiune în străinătate. Era numele vicarului „meu”. De două ori ni s-au încrucişat drumurile când am vrut să mergem în Elveţia. Ştiam că anul acesta ne vom petrece din nou vacanţa în Elveţia deoarece această persoană fusese şi înainte implicată şi chiar aşa s-a şi întâmplat.

Aş putea da zeci de exemple însă personal nu găsesc o clarificare. Nu înţeleg ce avea de-a face vicarul cu vacanţa noastră!

Ceea ce reiese este faptul că „repetările” nu reprezintă coincidenţe. Se pare că fiecare persoană revine sub influenţa aceloraşi noţiuni care o pun în situaţii aproape identice. Sensul nu l-am înţeles, poate vreodată îl voi afla. Aşa cum eu am dedus că a treia oară vom merge în Elveţia aşa poate oricine să prevadă anumite întâmplări dacă va reţine „repetările” anterioare.

MAGNETISM, VINDECĂRI

Există în ţara noastră probabil mii de oameni care se numesc magnetizatori. Ei îşi atrag mulţi clienţi şi un mare procent din pacienţi le acordă atât de multă încredere încât nici nu mai vizitează vreun doctor. Sunt povestiri despre vindecări spectaculoase şi vă veţi întreba probabil ce va trebui să credem. Cel mai frumos exemplu îl găsim în Biblie, unde Iisus vindeca oamenii prin atingerea lor cu mâna sau vorbindu-le. Aceasta este cea mai pură şi înălţătoare putere asupra materiei: tratarea bolilor prin această metodă este destinată numai celor superiori.

Mai sunt apoi cei consacraţi (sfinţiţi) care nu pot fi comparaţi cu Iisus, însă spiritual sunt atât de bine formaţi încât în cele mai multe cazuri pot depista într-o secundă cauza unei boli dispunând de o cunoaştere superioară neaccesibilă unui doctor sau specialist.

Astfel de consacraţi nu dau vreodată anunţuri în ziare şi nu cer onorariu pentru munca lor. Ajută acolo unde e posibil, fiind de fapt o sarcină a lor şi ştiu cine poate fi ajutat şi cine nu. Nu trebuie să uitaţi că mulţi oameni îşi datorează bolile lor înşişi. Ei sunt bolnavi deoarece

prin boală se pot purifica, absolvindu-se de păcate. Astfel de vindecători nu vor renunţa vreodată la ştiinţa medicală, aceasta acţionând în materie şi folosind legile acesteia. Dacă vor trata oamenii atunci o vor face în colaborare cu un medic sau vor renunţa când vor constata că nicio ştiinţă pământească nu poate ajuta.

Magnetizatorii formează un grup majoritar. Mulţi dintre ei au capacităţi mai multe faţă de ceea ce-şi estimează fiecare. Printre magnetizatori sunt şi şarlatani. Nu există o regulă de deosebire a acestora de adevăraţii magnetizatori însă cu cât unul dintre ei face mai mult tam-tam faţă de propriile fapte, cu cât va cere un onorariu mai mare şi-şi va face mai multă reclamă cu atât e şansa mai mare să aveţi de-a face cu un şarlatan. Adevăratul magnetizator ştie că cinstea de a dispune de anumite capacităţi paranormale nu i se datorează lui personal. Mai ştie şi că ajutorul său este limitat şi că nu poate vindeca orice boală. Nu afirm că nu există vindecări spectaculoase, însă un vindecător obişnuit nu poate trata complet o afecţiune acută sau cronică.

Spre exemplu cine are apendicele inflamat sau o tumoare va merge mai bine la medic pentru operaţie. Doar dacă doctorul este de acord cu un tratament alternativ paranormal, pacientul se poate prezenta la magnetizator. Acesta are mare succes în cazul bolilor cauzate de factorii spirituali.

Trebuie să aflaţi faptul că toate fiinţele vii sunt purtătoarele unei anumite cantităţi de energie vitală (de viaţă). Unele persoane aparţin grupului de „donatori”. Acestea cedează inconştient energie de viaţă altor persoane. Pe alţii care în mod inconştient iau energie de viaţă de la alte persoane, i-am numit „receptori”.

Dacă un donator se va căsători cu un receptor, vă veţi putea închipui cât de obosit se va trezi donatorul în fiecare dimineaţă fără a şti de ce.

Cei care se ştiu deja ca fiind „donatori” ar face mai bine să nu fie în contact cu prea multe persoane în acelaşi timp, fiind epuizaţi de posibilii „receptori” din grup. De aceea „donatorii” vor leşina în aceste condiţii, se vor simţi rău sau vor avea dureri de cap. Dacă vă aflaţi în ultima categorie de donatori, reţineţi bine simptomele şi aveţi grijă.

Se subînţelege desigur că dacă cineva poate oferi energie în mod inconştient, atunci se poate întâmpla şi în mod conştient.

Magnetizatorii începători, fără prea multă experienţă, se pot autoepuiza chiar în mod conştient. Avantajul este acela că pot deosebi uşor această stare, corijându-se. Aceasta deoarece în afara energiei de viaţă prezente în fiinţele vii există şi un curent cosmic format tot din energie de viaţă.

În Orient această forţă vitală a fost denumită „prana”. La această prana poate avea acces oricine care efectuează anumite exerciţii sau care are o anumită dispoziţie spirituală. Magnetizatorul cunoaşte această energie şi ştie că succesul este influenţat de iubirea pe care o oferă şi de modul său de viaţă corect. În timpul tratării unui pacient, el devine un fel de „canal de alimentare” cu energie vitală care este transmisă prin mâinile sale spre pacient.

În mod normal, fiecare din noi dispune de un canal de alimentare cu energie de viaţă şi fiecare din noi trăieşte datorită acestei forţe care parţial pătrunde în corpul nostru prin respiraţie.

Un pacient afectat de vreo infecţie sau gânduri negative, nu mai are legătură cu curentul de viaţă, iar magnetizatorul este acela care poate reface legătura întreruptă. Deoarece magnetizatorul lucrează în mare măsură cu această materie el poate în scurt timp să transmită pacientului o mare cantitate din această energie.

Pacienţii simt uneori în timpul tratamentului mici şocuri asemănătoare cu cele electrice. Chiar magnetizatorii afirmă că transmit un „curent” pacientului.

Cu cât magnetizatorul e mai conştient de rolul său deosebit şi cu cât oferă mai multă iubire cu atât munca sa va avea mai mult succes. Problema este aceea că nici cei mai buni nu-şi realizează munca întotdeauna la fel de bine. Ei se pot îmbolnăvi şi chiar dacă restabilirea lor ar avea loc într-un timp mai redus, un magnetizator deprimat nu este indicat pentru a încărca un „acumulator gol”.

În final doresc să precizez că printr-o stare spirituală bună, vă puteţi înlătura din viaţă multe boli. Şi, fără a fi magnetizatori, doar dacă vreţi cu adevărat, puteţi avea acces la curentul de energie vitală.

CAPITOLUL XVI
DECORPORĂRI CONŞTIENTE ÎN SPAŢIU

În timp ce lucram la această carte, dintr-odată parcă am fost ridicat de pe scaun şi transportat într-un loc în care timpul nu mai

exista. Era doar spaţiu plin de milioane de forme de viaţă. Am văzut alte lumi, alte sisteme solare şi ştiam că intensitatea cu care serii şi planetele străluceau reprezenta o măsură a spiritualităţii spaţiului respectiv. Unele obiecte străluceau cu o lumină intensă, iar când am privit spre pământ am văzut o sferă întunecată cu câte o luminiţă strălucitoare. Ştiam în acel moment ce drum lung de străbătut ne aşteaptă. Am văzut o fărâmă din Cunoaşterea Infinită care a creat totul în jur şi am simţit o mare tristeţe gândindu-mă la noi, oamenii. M-am rugat atunci astfel: „O, Forţă Atotcuprinzătoare, dă-ne nouă bunătatea Ta şi lasă-ne pe noi să fim în preajma Ta, şi să fim martori la creaţia Ta fără sfârşit”. Am fost surprins de curajul orb al unor oameni care folosesc numele lui Dumnezeu cu orice ocazie. Însă mai presus de toate am simţit milă şi un impuls de a-mi continua rugăciunea: „Dar, ei nu ştiu ce spun. Îl rog pe Tatăl nostru, ajută-i Doamne, luminează-le spiritul şi adu-i pe drumul ales de Tine. Nu-i lăsa să sufere chiar dacă ştiu că şi-o fac cu mâna lor. Pentru că Tu eşti Regatul şi forţa şi atotcunoaşterea în vecii vecilor. Amin”.

M-am reîntors în cameră şi mi-am dat seama că trăisem unul din cele mai frumoase momente din viaţa mea. Fusese o decorporare în care am fost antrenat de propria-mi emoţie asociaţiile biblice luând locul modului meu de gândire raţională. O astfel de decorporare fără prezenţa unui spirit-control nu este lipsită de pericole.

La întoarcerea în corpul material există riscul continuării stării emoţionale care poate conduce, de exemplu, la practici fanatice în cadrul unei secte religioase.

În acest caz persoana se va da drept profet sau predicant în funcţie de starea spirituală. Următoarea trăire a fost ceva mai liniştită, mi-am păstrat întreaga capacitate mentală, şi de aceea vă pot povesti totul exact după cum s-a întâmplat.

„Aşază-te pe scaun, închide ochii, eliberează-te de orice gând şi conectează-te cu spaţiul. Primul lucru pe care-l vom vedea va fi o spirală enormă de culoare albastră care se roteşte în jurul axei proprii. Dacă ne apropiem spirala nu se învârte doar în jurul axei longitudinale ci şi în jurul axei care-i străbate baza. Dacă ne-am afla pe acea spirală, nu am fi doar transportaţi spre vârful acesteia însă am fi rotiţi şi peste cap de sute de ori. De aceea ne vom îndepărta puţin de spirală şi vom vedea că această spirală este de fapt Calea Lactee. Ne vom micşora

puţin, vom căuta spirala noastră deosebită şi ne vom apropia de a 4-a circumvoluţiune. Ne aşteaptă acolo o imagine binecunoscută: vom vedea cam aceleaşi sisteme solare şi galaxii pe care le observăm şi de pe pământ. Suntem deci în apropierea pământului şi spre surprinderea noastră vedem cum acesta încearcă uşor să se plaseze de la a 4-a la 5-a circumvoluţiune a spiralei noastre. Suntem acum cam prea aproape de vârful spiralei de aceea ne vom mări puţin, lucru simplu pentru noi fiind necesară doar puţină concentrare, şi treptat vedem Calea Lactee micşorată faţă de noi. Vedem dintr-odată mai multe spirale, una mai mare decât cealaltă, şi care apar ca din nimic înălţându-se şi fiind diferit colorate.

Fiecare din aceste spirale reprezintă o Cale Lactee care-şi începe cursa evoluţiei într-o întunecime neagră departe sub noi. Vârful fiecărei spirale devine roşu în timp ce restul rămâne întunecat. În timp ce spirala se ridică spre înălţime, culoarea roşie devine portocalie, iar prima circumvoluţiune va avea culoarea roşie.

Există Căi Lactee care rămân încă pe jumătate invizibile şi altele care sunt total colorate. Calea noastră Lactee aparţine ultimei grupe şi fiecare din cele 7 circumvoluţiuni străluceşte în câte o culoare a curcubeului, vârful fiind violet. Brusc străluceşte o lumină puternică şi cu surprindere vedem că o spirală aflată deasupra printre celelalte căi lactee se apropie de noi cu circumvoluţiunea inferioară. Aceasta este roşie însă culoarea este mai puţin intensă decât cele câteva circumvoluţiuni superioare. Deodată se întâmplă ceva: vârfurile celor 2 spirale se suprapun iar din vârful spiralei noastre izbucnesc scântei care pătrund la poarta inferioară a celeilalte spirale. Observăm o formă de concepţie la scară uriaşă.

În fiecare spirală sunt lumi care evoluează atât de departe încât ajung în topul spiralei de unde misiunea este continuată în spirala următoare.

Astfel există în spaţiu mii de spirale în drum spre înălţime şi ne vom întreba desigur ce se află sus de tot.

Dar vom vedea mai departe. Toate spiralele aspiră la un albastru fantastic, nu-l pot exprima altfel. Vedem una din cele mai îndepărtate spirale de deasupra noastră, coborând şi înfăşurându-se în acel albastru. Ne deplasăm repede odată cu spirala şi descoperim că în timp ce pe o parte este albastru, partea cealaltă este ca un câmp alb

orbitor, asemeni zăpezii. Vârful spiralei se ridică din aşternutul ca de zăpadă. După aceasta apar şi alte spirale care se ridică uşor schimbând spaţiul anterior cu altul nou. În acel moment ne dăm seama că sentimentele şi vorbele noastre nu mai sunt suficiente pentru a exprima ceea ce vedeam noi. Totul este luminat, albul este neînchipuit de pur, iar noi, sub un cer luminos, aproape că nu îndrăznim să privim mai sus, unde totul se află asemeni unei cupole celeste. Spre acest cer luminat se îndreaptă toate spiralele însă noi nu îndrăznim să mergem mai departe şi ne întoarcem spre pământ cu gândul că am văzut ceva ce nu vom uita vreodată.

Toate acestea le-am povestit persoanelor invitate la noi în timpul decorporării, păstrându-mi conştiinţa. Ne-am hotărât să-i întrebăm pe maeştrii noştri cerându-le lămuriri privind experienţa trăită şi în acel moment am auzit următorul mesaj:

„Acum nu aveţi voie să ne întrebaţi ceva. Vă voi spune de ce. Soţia dumneavoastră este încă în spaţiu, iar spiritul ei este de prea mult timp prezent acolo. Ar fi mai bine să mănânce ceva pentru a preveni o stare de transă care acum este de nedorit. Bună seara!”

V-am mai spus, am crezut că făcusem călătoria singur însă de fapt şi soţia mea văzuse totul! Chiar eu am avut mai multe dificultăţi cu reîntoarcerea în corpul fizic decât ca de obicei. Mai sunt încă multe de spus dar doresc să închei această carte cu una din cele mai frumoase decorporări şi inspiraţii trăite.

MAICA TRISTEŢII

Era în seara Vinerii Mari, la catolici Vinerea Bună, în 1948. Ne aflam toţi trei în cameră: soţia, doamna. M. Şi cu mine. Ne-am cufundat în meditaţie gândindu-ne la suferinţele lui Cristos care în această zi fusese crucificat şi deodată am auzit o voce care ne-a spus: „Priveşte!”

Am privit şi acolo stătea o femeie îmbrăcată într-o haină lungă albastră. Deasupra acestei haine avea un voal alb cu model înflorat colorat în roz, bleu şi violet, iar la nivelul mijlocului purta un săculeţ cu pietre roşii ca rubinele. Faţa ei era în acelaşi timp şi nobilă şi plină de tristeţe. Ea m-a privit şi mi-a spus: „Sunt Maica Tristeţii, eu port suferinţele tuturor mamelor. Doriţi să mă ajutaţi?”

Mi-a dat pentru fiecare dintre noi câte o piatră roşie (chiar şi pentru dl. F., care în acel moment nu era prezent).

I-am mulţumit pentru acel cadou şi i-am spus că nu doresc altceva decât s-o ajut şi în acel moment am văzut în spatele ei 3 apariţii pe care le-am recunoscut ca fiind din Orient. Apoi imaginea a dispărut fiind înlocuită cu o cameră mică în care puteam deosebi totul. În faţa mea pe podea se afla o femeie aşezată pe o ridicătură şi care purta în braţe un copil. În timp ce priveam, soţia mi-a spus că în cameră se mai afla încă cineva. Ea şi doamna. M. nu simţiserăm până în acel moment decât un uşor „curent" în corp însă acum soţia văzuse un călugăr care părea că se plimbă într-o celulă. Am privit mai departe la ceea ce mi se înfăţişase şi am deosebit trei bărbaţi care au intrat în încăpere şi care au îngenunchiat în faţa femeii cu copilul în braţe oferindu-i cadouri. I-am recunoscut ca fiind cei observaţi anterior. Am auzit apoi o voce care mi-a spus să privesc în sus şi am văzut o stea mare care strălucea pe cer şi care-şi trimitea câteva raze asupra femeii cu copilul.

În mijlocul stelelor ce se roteau încet, am văzut o apariţie singuratică, îmbrăcată într-o haină simplă. N-am văzut-o decât din spate dar ştiam că El este, Iisus Cristos, Mirele Divin. Fiul se întorsese la Tatăl Său. Nu mai aveam forţa de a desluşi această apariţie şi am simţit cum alunec uşor îndepărtându-mă şi fiind condus de acelaşi spirit care mă adusese şi care-mi vorbise răspunzându-mi la întrebări.

Mă gândeam: „De ce am avut voie să-L văd doar din spate?" Iar vocea: „Am ţinut ascuns faţă de tine. Atâta timp cât vei trăi pe pământ nu-l vei putea privi fără a ţi se întâmpla nenorociri. Dar mai târziu, după ce îţi vei străbate drumul ales atunci îl vei putea vedea".

I-am mulţumit vocii şi în timp ce mă întorceam spre pământ simţeam că intru într-un puţ adânc. În jurul meu era frig şi întuneric apoi am ajuns în camera mea înapoi pe pământ.

Aceasta a fost o întâmplare de neuitat, şi vă veţi imagina că m-am întrebat cine eram eu de fapt pentru a primi onoarea de a fi în apropierea Fiului Domnului. Acum veţi înţelege probabil că am fost convins de ceea ce mi-a povestit Bernadette şi de care am amintit la începutul acestei cărţi.

Ea o văzuse într-adevăr pe Maria. Aceasta fusese un înger superior atât de pur încât a putut procrea corpul material al lui Cristos.

În această carte am încercat să descriu în mod cât mai obiectiv tot ceea ce am cunoscut, însă aş dori să remarcaţi şi scopul pe care l-am urmărit: încercarea de a elimina forţele întunecate care încă mai

sunt înrădăcinate în lume. De aceea sper că această carte va constitui pentru mulţi un fel de ghid pe cărarea pe care trebuie s-o urmăm.

Dacă vom fi plini de iubire atunci ne vom îndrepta spre lăcaşul sufletului veşnic fericit. De aceea îmi iau rămas de la dumneavoastră cu următoarea rugăciune:

„Tată, ajută-ne şi luminează-ne astfel încât să fim ca un felinar pentru călătorii ce se îndreaptă spre Tine şi pentru cărarea care ne va apropia odată pe fiecare dintre noi de împărăţia Ta. Amin”.

SFÂRŞIT